

Tiskovna konferencija u sklopu zajedničkog zasjedanja HBK i BK BiH

Komentirajući pitanje ratificiranja Istanbulske konvencije u Hrvatskoj, nadbiskup Želimir Puljić podsjetio da biskupi ne prihvaćaju neke stavove izrečene u Konvenciji, ali da „svim srcem“ podupiru ostale dijelove Konvencije koji se odnose na zaštitu ugroženih, na sprečavanje manipulacije i iskorištavanja osobito žena, djece, ali i svakog čovjeka -

Cjelovit tekst priopćenja sa XX. redovitoga zajedničkog zasjedanja u Sarajevu donosimo u rubrici Dokumenti

Uručena pomoć Hrvatskog Caritasa i Sisačke biskupije stradalima u Hrvatskoj Kostajnici

Predsjednik Hrvatskog Caritasa biskup Josip Mrzljak i domaći biskup Vlado Košić donijeli su odluku da se obiteljima kratkoročnom pomoći, od 2000 kuna po članu, pomogne kako bi prebrodili težak gubitak

Započeli 14. dani kršćanske kulture

Donosimo izvještaje sa svečanih otvorenja međunarodne manifestacije u organizaciji nakladne kuće Verbum koja se četrnaesti put u nizu održava u Splitu, Dubrovniku i Šibeniku - Jedanaest dana ispunjeno je s gotovo 70 različitih programskih sadržaja, koncerata, izložbi, tribina, projekcija filmova, predstava, muzejskih programa, predstavljanja knjiga i nosača zvuka te oko 1000 sudionika programa

Domovinske vijesti

Radni dio VII. pastoralno-katehetskoga kolokvija za svećenike
Prvi radni sastanak organizacijskoga Odbora za biskupsko ređenje
mons. Petra Palića

Biskup Šaško predvodio križni put i korizmeni susret branitelja u zagrebačkoj katedrali

Hodočašće vjernika Dubrovačke biskupije na grob blaženog kardinala Alojzija Stepinca

Godina duhovnih zvanja u Riječkoj nadbiskupiji

Otvorene 27. svečanosti Pasijske baštine

Biskup Škvorčević posjetio prognaničko naselje Kovačevac

Gradina: Trostruka proslava vlč. Josipa Kalčića

Pokret fokolara obilježio desetu obljetnicu preminuća Chiare Lubich

Susret župnih pastoralnih vijeća Gospičko-senjske biskupije

Završila Godina svetog Josipa u Zagrebačkoj nadbiskupiji

Crkva u Hrvata

Islamska zajednica u BiH osudila napad predsjednika RS na biskupa Franju Komaricu

Nadbiskup Đuro Hranić sudjelovao u radu Komisije CCEE

Evangelizacija i kultura

Međubiskupijski susret maturanata

61. planinarski križni put u Austriji

Susret polaznika e-duhovnih vježbi u Međugorju

Inozemne vijesti

U Europskome parlamentu konferencija o nazočnosti kršćana na Bliskome istoku

Papa pohodio Pietrelcinu i San Giovanni Rotondo

Prilog dokumenti

Misa - „Oče naš“ i lomljenje kruha

Svi smo pozvani postati „pšenično zrno“

Domovinske vijesti

Radni dio VII. pastoralno-katehetskoga kolokvija za svećenike

Zagreb, 7.3.2018. (IKA) – Radni dio sedmoga pastoralno-katehetskoga kolokvija za svećenike o temi „Svećenik i nedjelja” koji je 6. ožujka svečano otvoren u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu, počeo je uvodnim predavanjem „Nedjelja u pastoralu i liturgiji Crkve” prof. dr. Ivice Žižića, predavača na splitskom KBF-u u Splitu te na papinskom liturgijskom institutu Papinskog sveučilišta sv. Anzelma. Šezdesetominutno promišljanje uključilo je antropološko-kulturalni, liturgijski te pastoralno-katehetski vid nedjelje. Govoreći o euharistijskom identitetu nedjelje u kulturnoj povijesti kršćanstva, dr. Žižić istaknuo je kako se nedjelja već od početka našla u poprištu političkih odluka. „Dobila je pravo javnosti s Konstantinovim ediktom, kojim je kršćanstvo u cjelini bilo priznato u svojoj slobodi. Ali, nedjelja je postojala od samih početaka kao dan euharistije, zajedništva i bratske ljubavi. Rana svjedočanstva o nedjelji naglašavaju upravo te vidove: obredni - euharistija, crkveni - zajedništvo i karitativni - bratska ljubav i pomoć”.

Usredotočivši se na kulturnu problematiku nedjelje, predavač je kazao da kriza blagdana nastupa s modernim pogledom na svijet i čovjeka. „Za razliku od predmodernog načina slavljenja nedjelje u kojem je prekid bio doživljen kao životna osovina – prostor autentičnosti, zajedništva, vjere, dakle, nedjelja je bila doživljena kao uvjet mogućnosti svega vremena i zato polazište vremena, u modernom se shvaćanju nedjelja shvaća kao nužni prekid da bi se obnovile energije. Blagdan je u sebi vrijeme regeneracije i rekonstrukcije čovjekova smisaonoga svijeta. Ali, nedjelja je postala vrijeme u kojem se čovjek susreće s onim što je izgubio: sveto, zajednica, smisao, počinak”, kazao je dr. Žižić. Pitanje nedjelje nije samo pitanje liturgije, nedjelja danas postaje prostor nove obrednosti kojom se kuša zaliječiti egzistencijalna kriza življenja vremena, smatra dr. Žižić. Kršćanska kultura nedjelje sve više biva viđena kao „konzervativna opcija”, ne biva prepoznata u svojoj vjerodostojnosti, pa se događa da kršćanski navještaj uzmiče pred sve snažnijim sekularističkim tendencijama.

Unatoč tomu, nedjelja odolijeva izazovima moderniteta i nastavlja biti žarište zajedništva vjere. Stoga je u drugom dijelu predavanja dr. Žižić naglasak stavio na živi suodnos između liturgije i nedjelje te odgovor na pitanje kako liturgija tvori blagdansko stanje u kršćanskim zajednicama. „Iz euharistije se rađaju sve one geste kojima kršćani žive milosno 'blagdansko stanje'. Blagovati, družiti se i radovati, odmarati se, živjeti autentično vrijeme dodira s prirodom i oslobođenog odnosa s ljudima, nipošto nisu isključeni iz euharistijskoga iskustva. Zapravo, svi oni se u euharistiji na istančan način pronalaze. Istina, u suvremenom svijetu, ta su iskustva zastrta mnogim drugim mjestima i drukčijim iskustvima gdje se također posreduje smisao 'slobodne nedjelje'”, kazao je dr. Žižić. „Euharistija se slavi, jer bez nedjelje ne možemo živjeti-bit; jer kršćanin ne može biti bez nedjeljne euharistije; jer je kršćanin sazdan u nedjeljnoj Euharistiji; jer je nedjeljna euharistija nada i spas kršćana, pa stoga i slijedi ispovijest, svjedočanstvo i očitovanje posljednjeg smisla nedjelje: slavim jer je Krist Spasitelj”, zaključio je dr. Žižić.

Predavanje „Euharistija: počelo i nadahnuće 'poslanja'” održao je mr. Milan Dančuo sa zagrebačkoga KBF-a. Istaknuo je tri dimenzije koje je papa sv. Ivan Pavao II.

naveo kao „stupove” poslanja. Riječ je o zahvaljivanju, zajedništvu i solidarnosti te brizi za siromašne. „Euharistija tako postaje temelj, unutarnja duhovna snaga, ali i plan. Slavlje euharistije je autentičan način biti kršćanin, kako piše Papa, način koji prelazi s Krista na svakog vjernika pa se preko navještaja i svjedočanstva, teži proširiti na cijelo društvo i kulturu”, istaknuo je mr. Dančuo. Kao prvu dimenziju za obnovu poslanja kroz euharistiju predavač je iznio zahvaljivanje Bogu, ponovno vraćanje duhovne središnjosti euharistije u život Crkve. „Zadatak Crkve u poslanju jest približiti ljudima današnjice tu istinu. Na poseban način to je izazov u današnjoj kulturi gdje dominira sekularizam, a čovjek se predstavlja kao autoreferencijalno i samodostatno biće. Papa govori o kulturi euharistije. Kultura euharistije jest kultura dijaloga, odnosno reći 'hvala' poput Krista u konkretnosti življene sadašnjosti”, kazao je predavač te istaknuo da je jedan od način aktualiziranja mistagoški pristup.

Crkva ne može u punini živjeti svoje poslanje ako euharistija nije izraz zajedništva u životu Crkve, istaknuo je mr. Dančuo, navodeći drugi „stup” poslanja izražen u zajedništvu: „Crkva ne djeluje samo preko liturgije, nego se i izražava kroz liturgiju i iz slavlja crpi svoju snagu. Način na koji Crkva moli i slavi euharistiju govori o tome kakva je Crkva i kakav je njezin identitet. Stoga Crkva čini euharistiju, ali još više euharistija čini Crkvu. Euharistija se ostvaruje i postaje moguća kada je zajednica okupljena. Zajednicu je potrebno okupiti, stoga je prvotna i najvažnija sastavnica zajedništva Bog, jer je on taj koji okuplja. To je prva karakteristika kršćanskog zajedništva.”

Posljednji element za autentično kršćansko poslanje jest briga za siromašne, jer je euharistija najsavršeniji izraz ljubavi i žrtve po kriteriju služenja i poniznosti. Polazeći od euharistije koja u sebi sadrži proročku gestu lomljenja kruha, mr. Dančuo istaknuo je da kršćanske zajednice trebaju obnoviti svijest da mogu biti tijelo Kristovo ako znaju dijeliti njihova dobra sa siromašnima. „Liturgija na taj način postaje temelj za duhovnost, pobožnost i kršćanski život jer u sakramentu, spomen-činu vazmenoga otajstva, proglašava stvarnu Kristovu prisutnost, koju zajednica treba nastojati živjeti otkrivajući Otajstvo, zatim u zajedništvu i u službi siromašnih. Blagovanje Kristova Tijela i Krvi u konačnici pobuđuje u Crkvi i u svakom kršćaninu želju da svjedoči i navješćuje Evanđelje”, zaključio je mr. Dančuo.

Poslijepodnevni dio rada otvorio je prof. dr. Ivan Bodrožić predavanjem „O krhkosti euharistije bez konkretnih djela ljubavi”. Govoreći o poveznici između Božje ljubavi i euharistije, istaknuo je da tko se hrani euharistijom hrani se Bogom. Spominjući kako je ljubav načelo življenja kršćanske zajednice predavač je, među ostalim, kazao: „Svećenik koji služi svome narodu u Crkvi – šatoru Božjemu, potom je poslan da iziđe iz šatora, iz svoje sigurnosti i zavjetrine na vjetrometinu na koju ga šalje Bog. Da bi to mogao neophodna mu je božanska hrana, to jest slavlje koje slavi u šatoru i kojim hrani i svoju dušu i svoje vjerničko postojanje. Potom postaje predvodnikom narodu, ne samo kao liturg, već i kao onaj koji prednjači u svim djelima ljubavi i milosrđa na koja evanđelje poziva vjernika.” Dr. Bodrožić pojasnio je podnaslov teme „Ljubav raste po ljubavi” pritom se služeći iskustvom prve Crkve kao mjerodavnim ishodištem tumačenja i teoloških shvaćanja. U tom je kontekstu objasnio poimanje bratske gozbe (agape) i milostinje. „Koliko je u prvoj Crkvi razumijevanje

euharistije bilo vrlo konkretno i iziskivalo pravu zauzetost vjernika jednih za druge, najbolje svjedoče bratske gozbe, tzv. agape koje su čak u samim počecima bile povezane sa samom euharistijom." Euharistija je bila prva i prava prigoda za konkretna djela zajedništva, ljubavi i milosrđa.

Drugi konkretni oblik bratske ljubavi vezan uz euharistiju jest milostinja koja očituje konkretnu sućut za siromaha i njegove potrebe. „Kao što su nekada vjernici u Jeruzalemu donosili svoja dobra pred noge apostola, tako je i kasnije u Rimu zajednica prakticirala donijeti dobra pred noge biskupa ili svećenika, da ih oni dijele potrebnima. I tu se pokazuje kako je euharistija bila ne samo prigoda, već izravna motivacija i teološko mjesto Božje ljubavi. Ako ikada i ako igdje, onda je ona bila povlašteno mjesto djelovanja prve kršćanske zajednice u korist onih najpotrebitijih. Božja ljubav koja se na vjernike izlivala u Euharistiji tražila je put konkretnog očitovanja, jer bi u protivnom ostala besplodna", kazao je dr. Bodrožić i poručio da je nužno kako bi ljubav rasla po ljubavi ne samo obavljati obred, već dopustiti da on djeluje u duši i da dušu ispunja ljubavlju Božjom koja postaje najsnažnije pogonsko gorivo.

„I konkretna djela ljubavi neophodna su da bi se kompletirao proces ljubavi, kao što je i Bog prema nama pokazao ljubav i milosrđe. No, kad je riječ o dobrim i konkretnim djelima ona imaju svoj eklezijalni okvir, a nisu tek privatna askeza koju bi pojedinci prakticirali. Zato i za vjernika ljubav postaje s jedne strane trojstveni proces jer teži k tome da izlazi iz sebe u potpunom sebedarju, pa kad se treba i žrtvovati u ime dobra voljene osobe", zaključio je dr. Bodrožić.

Nakon tematske rasprave svećenici sudionici pastoralno-katehetskog kolokvija u okruglom stolu imali su priliku iznijeti vlastita iskustva iz prakse, dok su o oblicima života župne zajednice nedjeljom govorili prof. dr. Milan Šimunović, salezijanac Mihovil Kurkut i svećenik Robert Farkaš.

Usljedio je euharistijsko slavlje koje je predvodio zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško.

Nakon jutarnje molitve i pozdravnih riječi radni dio drugoga dana kolokvija 7. ožujka počeo je predavanjem prof. dr. Vladimira Dugalića „Nedjelja kao 'kateheza društva'. O pastoralno-katehetskim mogućnostima slavlja nedjelje kao evangelizacije društva". Istaknuo je da se poslanje vjernika laika ne iscrpljuje sudjelovanjem u njezinom životu i radu, već da su snagom krsnoga poziva poslani obogatiti i uskvasiti samo društvo evanđeljem. U odgoju za to poslanje otajstvo euharistije ima nezamjenjivu važnost, jer na osobit način potiče vjernike da se odvažno založe u izgradnji pravednih struktura kako bi u društvo unijeli novost odnosa, čiji je neiscrpn izvor u Bogu. „Nedjeljna euharistija ne smije stoga biti sterilna i beživotna, nego treba postati 'kateheza' za društveno-socijalno poslanje vjernika laika, izvorište milosne snage za njihovo djelovanje. Izgrađivati društvenu pravednost pretpostavlja, naime, duboko iskustvo ljubavi, jer nema pravednosti bez ljubavi, ali ni ljubavi bez pravednosti te socijalno poslanje vjernika upravo izvire iz te dinamike primljene i darovane ljubavi", poručio je dr. Dugalić.

U tom je kontekstu pred svećenicima obveza da socijalnim katehezama i homilijama pomognu vjernicima laicima da se što bolje upoznaju sa zahtjevima i sadržajima socijalnog nauka Crkve, ali i da ih potiču na što redovitije sudjelovanje na nedjeljnoj euharistiji. „Potrebno je unijeti puno kreativnosti u liturgijsko slavlje nedjeljne euharistije te ga snažnije povezati s društvenom stvarnošću. Osobit izazov u evangelizaciji društva predstavljaju posebne skupine vjernika, poput mladih, rubnih kršćana i intelektualca te moraju zadobiti prioritet u pastoralno-katehetskom radu. Naime, ukoliko želimo da nedjelja postane uistinu 'kateheza'

društva, potrebno je, prije svega, odgajati savjesti vjernika da nadiđu mentalitet individualnog življenja vjere i posvemašnje društvene pasivnosti te obredno življenje kršćanske vjere. Današnje vrijeme zahtijeva osobno svjedočenje Kristove novosti te samo zauzimanjem za pravednost i življenjem solidarne ljubavi možemo istinski evangelizirati suvremeno društvo", kazao je dr. Dugalić.

Prof. dr. Zvonko Pažin s đakovačkoga KBF-a održao je predavanje „Sudjelovanje vjernika laika u euharistijskom slavlju". Istaknuo je da vjernici snagom svoga krsnoga poslanja sudjeluju u euharistiji, a ne samo „slušaju misu". „Vjernici aktivno sudjeluju u prinošenju euharistijske žrtve. No, s druge strane, vjernici ne bi trebali imati 'komplekse' zato što u samome slavlju nemaju istu ulogu kao prezbiteri ili drugi zaređeni i nezaređeni službenici. U samome slavlju, u njegovu djelatnom izvođenju, svatko sudjeluje vršeći zadaću primjerenu svome statusu kao zaređeni ili nezaređeni službenik. Temeljno je načelo, dakle, sljedeće: ako – s pravom – kažemo da primjerice euharistijsko slavlje pripada svima i da svi u njemu sudjeluju to ne znači da svi trebaju sve činiti, da bi time pokazali da su 'rod izabrani'", kazao je dr. Pažin, ističući da vjernicima treba osvješćivati da svi oni aktivno sudjeluju u bogoslužju, prinoseći same sebe i duhovne žrtve.

Zatim je pokazao koje su to laičke liturgijske službe predviđene današnjim ustrojstvom te iznio problematiku vezanu uz to koja se često svodi na „privremeni odabir": „Nije svojstveno katoličkoj liturgiji da 'privremeni' službenici de facto postanu stalni. U tradiciji Crkve toga nikada nije bilo. Tako imamo situaciju da je, na primjer, postavljena služba lektora i danas de facto tek stupanj na putu prema svećeništvu, dok u isto vrijeme privremenom odredbom naši laici čitaju u crkvi, iako većina njih uopće nije u toj službi privremeno."

Dr. Pažin osvrnuo se i na ministrantsku službu, rekavši da bi bilo dobro uvesti određenu stupnjevitost. U nekim su župama, prema njegovim riječima, već ustrojeni određeni stupnjevi za djecu i mlade, ali i za odrasle koji poslužuju kod oltara te bi se – na razini pojedine biskupije – mogao ponuditi model i pravilnik stupnjevanja ministrantske službe, koji bi se mogao modificirati prema osobinama i potrebama pojedine župe. „Važno je odgajati u svijesti da oni koji imaju neku službu ni na koji način ne sudjeluju 'više' u tome bogoslužju, tako da se liturgijske službe ne bi doživljavale kao nastup ili vlastita promocija. Važno je naglašavati da svatko sudjeluje u skladu sa svojom službom i tu ne bi trebalo biti nikakve podijeljenosti i zavisti", zaključio je dr. Pažin.

Usljerala je tematska rasprava te rad u skupinama. Radionicu „Liturgijska zajednica kao živi vjernički krug: ustroj i njezine zadaće" priredili su Ivanka Samardžić, Stjepan Ćurković i Andrija Vrane; „Pjevajte Bogu u svojim srcima! Crkvena glazba kao 'riječ' zajednice i svjedočanstvo vjere" Antonela Pilić Burić i mo Ivan Urlić; „Nedjelja kao dan obiteljskoga zajedništva" Ljubica i Dean Kosić i „Riječ Božja u riječi svećenika: Njegovati vještinu propovijedanja" Tomislav Čubelić i Branimir Stanić.

Sinteza Kolokvija iznio je zatim mons. dr. Ivica Pažin, predstojnik Nacionalnoga katehetskog ureda HBK. Kao prvi zaključak istaknuo je da se "nikada ne smijemo odreći nedjelje kao blagdana". U vremenu „kulture zaborava", suvremeni se kršćanin nalazi pred izazovom potpunoga prekida s onim što ga zapravo čini kršćaninom. Da bi nedjelja, dan Gospodnji, bio iznova prepoznat i kao dan čovjeka, ona u župnim zajednicama mora postati privlačna. Privlačnost je ovdje sinonim za pripadnost bez čega nema niti ostvarenja kršćanskog identiteta. Drugim riječima,

nedjelja traje duže od euharistijskoga slavlja. Budući da ona odgaja i oblikuje cijelu zajednicu, potrebno joj je dopustiti da se događa na različitim razinama.

Kao drugi zaključak istaknuo je da za liturgiju treba odgajati liturgijom. To od svećenika, u zajednici s vjernicima – liturgijskom zajednicom, ministrantskom zajednicom, pjevačkom zajednicom – traži brižnu pripremu liturgijskoga slavlja, osobnu svećeničku duhovnost, koja je istodobno i plod upravo iskustva euharistije te suradnju s vjernicima laicima, koji su nositelji različitih liturgijskih službi.

Upozorio je zatim da euharistijsko slavlje ne prestaje krajem obreda. Euharistija je duhovno dobro cijele Crkve, izvor života i vrhunac sveukupnoga crkvenog djelovanja, počelo i nadahnuće poslanja cijele Crkve. Budući da slavlje ne prestaje krajem obreda, nedjelju možemo razumjeti, još i više: živjeti kao visoku školu kršćanskoga humanizma, nadahnutog euharistijom. U potrazi za novim modelom pojmova agape i milostinja, pred očima nam je zadaća traženja i najboljih rješenja u brizi za siromašne, koja se izravno spominje upravo kao plod euharistije, istaknuo je mons. Pažin.

Nadalje je istaknuo da liturgija i navještaj ne mogu postojati jedno bez drugoga. Crkva čini euharistiju, euharistija čini Crkvu. Crkva živi i najprije se manifestira u liturgiji. Istodobno, liturgija je nešto poput životnoga soka koji hrani navještaj, koji se opet, nakon što je ostvaren, vraća liturgiji kao svojoj punini. U tome kontekstu valja shvatiti i one katehetske elemente koji se nalaze u liturgiji, kao što su homilija ili čak crkvena glazba. Kada je riječ o homiliji valja uvijek imati na umu da se radi o naviještanju riječi „kojom se ne može raspolagati, jer je Crkvi predana da je čuva, istražuje i vjerno prenosi". Nužnost trajnog odgoja u propovijedanju i pjevanju riječi dužnost je kojoj se valja posvetiti.

Na Kolokviju je također rečeno kako je „euharistijska zajednica", najprije u kontekstu redovitih vjernika na euharistijskom slavlju, često s jedne strane zatvorena u sebe, a s druge strane je euharistija, posebno nedjeljom, jedino vrijeme okupljanja vjernika. Upravo zbog činjenice da je nedjelja postala jedino mjesto kada svećenik pred sobom ima „sve" vjernike, pokazuje se potreba izgradnje te zajednice. Još i više: pokazuje se potreba okupljanja zajednice nedjeljom i izvan euharistijskoga slavlja. Takva okupljanja, neovisno radilo se o obiteljskim katehezama ili drugim načinima života u župnoj zajednici, pomoći će izgradnji župe zajednice, ali istodobno i čuvati Crkvu, da „ne otuđi svoje vjernike od sebe".

Budući da se poslanje vjernika laika ne iscrpljuje samo sudjelovanjem u životu i radu Crkve, nego su pozvani obogatiti samo društvo evanđeoskom porukom, nedjelja, kao mjesto posebnoga okupljanja vjernika laika, postaje najprije euharistijskim slavljem, onaj locus catecheticus koji potiče vjernike da se odvažno založe u izgradnji društva u cjelini. Izgrađivati društvenu pravednost pretpostavlja duboko iskustvo ljubavi, odnosno dinamike primljene i darovane ljubavi, koja se očituje u euharistijskom slavlju. Naime, euharistijsko slavlje se događa u zajednici, nije i ne smije biti samo stvar pojedinca. Tako zajednica vjernika može postati „praznakom" izgradnje i oblikovanja društva. Mogućnosti odgoja vjernika u tom smislu su bezbrojne, a jedna od njih je svakako i rad s obiteljima.

Kao posljednji zaključak mons. Pažin naveo je kako je nedjelja svećenicima puno više „posljednji dan" u tjednu prema kojemu kroče oslabljenih snaga nego li je prvi dan u tjednu koji bi nastupio nakon počinka, tako potrebnog za „zdrav život" i „zdrav pristup" euharistijskom slavlju. Tako je na Kolokviju spomenuta opasnost navike slavljenja,

odnosno navike služenja. Mons. Pažin naveo je riječi Benedikta XVI.: „Služiti Gospodinu znači blizinu, zahtijeva prisnost. Ta prisnost povlači za sobom također opasnost da sveto s kojim se neprestano susrećemo postane za nas navika. Gasi se strahopoštovanje. Uvjetovani svim navikama, prestajemo biti svjesni velike, nove, iznenađujuće činjenice da je On sam prisutan, da nam govori, da se daruje nama. Protiv toga navikavanja na vrhunaravnu stvarnost, protiv ravnodušnosti srca moramo se neumorno boriti, priznavajući uvijek iznova svoju nedostatnost i milost koja se krije u činjenici da se On tako predaje u naše ruke".

Zaključnu riječ sudionicima Kolokovija uputio je predsjednik Vijeća HBK za katehizaciju i novu evanđelizaciju nadbiskup Đuro Hranić, istaknuvši kako je ovogodišnji Kolokvij pozvao na razmišljanje o nedjelji kao Danu Gospodnjem, ali i o nedjelji kao danu čovjeka. S jedne, dakle, strane obveza slavlja euharistije, a s druge strane zapovijed nedjeljnoga odmora. I to ne bilo kakvoga. Na temelju koncilskih tekstova, ali i naših dvodnevni promišljanja, nedjeljni odmor ima svoj izvor u radosti zbog Kristova uskrsnuća te teži oblikovanju čitavoga dana, kojemu je u središtu euharistijsko slavlje, ali i radost koja bi se trebala prelijevati na život svakoga vjernika, svake obitelji i cijele župne zajednice.

Posebno se osvrnuo na činjenicu kako ovim Kolokvijem nije bilo moguće obuhvatiti sva obilježja svećeničkog služenja u euharistijskom slavlju, još manje je bilo moguće prikazati mogućnosti osmišljavanja života cijele župne zajednice tijekom čitave nedjelje, no ipak se pokušalo sagledavati ona područja za koja su bili uvjereni da služe liturgijskom odgoju čitave zajednice, ali i drugim katehetskim i pastoralnim činima, koji tek u liturgiji dobivaju svoj pravi smisao.

Započela akcija Misereor u Gospičko-senjskoj biskupiji

Biskup Križić potiče vjernike da se uključe u akciju prikupljanja sredstava za potrebite i za potrebe biskupije Gospić, 13.3.2018. (IKA) - Svake godine u korizmi u Gospičko-senjskoj biskupiji održava se biskupijska akcija Misereor, kada se prikupljaju prilozima za potrebite u biskupiji. „Sam naziv ove akcije 'Misereor' označava 'smilovanje' ili 'milosrđe'. Kao ljudi potrebni smo Božjeg milosrđa bez kojega bismo završili u ponoru bijede u svim oblicima. Da bismo mogli primiti Božje milosrđe nužno je da i mi sami budemo milosrdni prema braći i sestrama koji su potrebiti", istaknuo je biskup Križić u pismu vjernicima svoje biskupije.

Gospičko-senjska biskupija u korizmi redovito poziva vjernike župnih zajednica da se uključe u akciju „Misereor" s ciljem da se pomogne: rad biskupijskog Caritasa (izbjeglice, siromašne, stare i nemoćne, nezaposlene, socijalno ugrožene, obitelji s brojnijom djecom i dr.); uzdržavanje, školovanje bogoslova u Rijeci i Zagrebu i sjemeništara u Zadru; stipendiranje studenata slabijeg ekonomskog statusa (gdje jedan ili oba roditelja ne rade); funkcioniranje središnjih i dekanatskih ureda Biskupije, pojašnjava biskup Križić. Svi koji to žele mogu prilog dostaviti župnicima do Cvjetnice. Dar će se predati u prikaznoj povorci na Veliki srijedu na Misi posvete ulja. Postoji mogućnost i uplate na žiro račun Gospičko-senjske biskupije (Senjskih žrtava 36; 53000 Gospić), broj: HR78 2340009 1310310230, s pozivom na broj 1-2018., s naznakom za MISEREOR.

Prvi radni sastanak organizacijskoga Odbora za biskupsko ređenje mons. Petra Palića

Hvar, 13.3.2018. (IKA) – Prvi radni sastanak organizacijskoga Odbora za biskupsko ređenje mons. Petra Palića, novoimenovanoga hvarsko-bračko-viškoga biskupa, održan je 12. ožujka u prostorima Biskupskoga ordinarijata u Hvaru, na poziv apostolskoga administratora Hvarske biskupije mons. Slobodana Štambuka. Sastanku su nazočili predstavnici različitih ustanova u gradu Hvaru koji će biti uključeni u pripremu biskupskoga ređenja mons. Palića u ponedjeljak 30. travnja u hvarskoj katedrali Sv. Stjepana I., pape i mučenika. Mons. Palića za biskupa Hvarsko-bračko-viške biskupije zaredit će predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zadarski nadbiskup Želimir Puljić, a suzareditelji će biti apostolski administrator mons. Štambuk i dubrovački biskup Mate Uzinić.

Prvi radni sastanak mons. Štambuk otvorio je molitvom i kratko uveo okupljene u ono što očekuje mjesnu Crkvu. Katedralni župnik Mili Plenковиć, ujedno koordinator projekta, obavijestio je članove Odbora da se na misi biskupskoga ređenja očekuje dolazak oko četrdeset biskupa i dvjestotinjak svećenika, a najavljen je i dolazak većega broja hodočasnika iz Zagreba. Najavio je, nadalje, i dolazak predstavnika državnih i lokalnih vlasti na ceremoniju biskupskoga ređenja. S obzirom na veliki interes planirano je postavljanje i video zida ispred katedrale kako bi pristigli vjernici mogli pratiti liturgijske obrede. Na radnom sastanku podijeljena su pojedinačno i zaduženja te je zaključeno kako će se organizacijski odbor sastajati svakoga ponedjeljka kako bi se pratio sami tijek pripreme za biskupsko ređenje.

Za organizaciju samoga liturgijskoga slavlja zadužen je župni vikar u Hvaru Ivan Jurin u koordinaciji s katedralnim župnikom. Za umjetničko oblikovanje katedralnoga prostora angažiran je umjetnik Darko Šoša koji će osmisliti način uređenja liturgijskoga prostora. Na sastanku su sudjelovali i tajnici hvarskih bratovština Sv. Nikole i Sv. Križa, Zoran Sansović i Joško Bracanović. Članovi bratovština bit će pomoć u različitim službama oko toga događaja, od sudjelovanja u liturgijskom slavlju, zatim kao nositelji redarske službe te kod posluživanja pristiglih gostiju. Uključene su i ostale ustanove koje će se brinuti za sve potrebe hodočasnika koji će doći na ređenje, od policijske službe preko komunalne službe do ustanove za hitnu medicinsku pomoć. U pripremu za taj događaj uključit će se i gradske službe koje će koordinirati Jurica Miličić iz Gradskoga vijeća grada Hvara.

Neposredno pred događaj biskupskoga ređenja mons. Palića u katedralnoj župi sv. Stjepana I., pape i mučenika, bit će upriličena i trodnevica od 27. do 29. travnja čiji će detaljni program biti uskoro definiran. Posljednjega dana trodnevnice, 29. travnja, u predvečerje biskupskoga ređenja, u katedrali će biti održana prigodna akademija. Liturgijsko pjevanje na misi ređenja predvodit će katedralni zbor Sv. Cecilije pod ravnanjem maestre Klare Tomićić – Milatić uz sudjelovanje ostalih zborova s područja biskupije.

Za odnose s medijima koji će pratiti događaj biskupskoga ređenja u Hvaru imenovan je povjerenik za medije u toj biskupiji Jadran Bašić koji će biti i osoba za kontakt s redakcijama i njihovim novinarima. Prema najavama, mediji će pravovremeno i detaljno biti obaviješteni o događaju biskupskoga ređenja mons. Petra Palića u Hvaru. Novinari, fotoreporteri i snimatelji, zainteresirani za praćenje biskupskog ređenja, bit će prethodno akreditirani kako bi mogli pratiti središnji događaj u hvarskoj katedrali. O detaljima oko postupka akreditiranja medijskih kuća za praćenje biskupskoga ređenja mons. Palića redakcije će na vrijeme biti obaviještene.

Uručena pomoć Hrvatskog Caritasa i Sisačke biskupije stradalima u Hrvatskoj Kostajnici

Predsjednik Hrvatskog Caritasa biskup Josip Mrzljak i domaći biskup Vlado Košić donijeli su odluku da se obiteljima kratkoročnom pomoći, od 2000 kuna po članu, pomogne kako bi prebrodili ovaj težak gubitak

Sisak, 15.3.2018. (IKA) - Ravnatelj Hrvatskog Caritasa mons. Fabijan Svalina, ravnateljica Caritasa Sisačke biskupije Kristina Radić te generalni vikar Sisačke biskupije mons. Marko Cvitkušić susreli su se u četvrtak 15. ožujka u Hrvatskoj Kostajnici sa stradalima u ovotjednim odronima zemlje i poplavama. Uručivši im jednokratnu novčanu pomoć ukupne vrijednosti od 56.000 kuna predstavnici Caritasa i Biskupije u osobnom susretu upoznali su se s tragedijom koja je pogodila te obitelji.

Susretu su nazočili i župan Sisačko-moslavačke županije Ivo Žinić s članovima Stožera za zaštitu i spašavanje Sisačko-moslavačke županije te gradonačelnik Hrvatske Kostajnice Dalibor Bišćan, koji su se zahvalili Caritasu i Sisačkoj biskupiji na brznoj reakciji i upućenoj pomoći, ali i na iznimno dobroj suradnji tijekom svih kriznih situacija koje su kroz posljednjih nekoliko godina pogodile to područje.

Mons. Svalina istaknuo je kako se tim ljudima srušio čitav njihov svijet koji su gradili kroz svoj životni vijek te su Predsjednik Hrvatskog Caritasa biskup Josip Mrzljak i domaći biskup Vlado Košić donijeli odluku da im se kratkoročnom pomoći, od 2000 kuna po članu, pomogne kako bi prebrodili ovaj težak gubitak. „Nadam se da će Republika Hrvatska, sa svim svojim strukturama, u najkraćem mogućem roku priskočiti ovim ljudima u pomoć i ponuditi im dugoročna rješenja kako bi se čim prije mogli vratiti redovitom životu. Želim vam iskazati blizinu i prenosim pozdrave svih onih koji su uz vas u ovom trenutku. Nećete ostati sami i uvijek će te imati potporu svog Caritasa Sisačke biskupije te će oni uvijek biti tu i pružiti vam sve što je u njihovoj mogućnosti", poručio je stradalima mons. Svalina.

Nakon susreta sa stradalima predstavnici Hrvatskog Caritasa, Sisačke biskupije, Sisačko-moslavačke županije i Središnjega državnog ureda za obnovu i stambeno zbrinjavanje posjetili su lokaciju još uvijek aktivnog klizišta, a kako bi se uvjerali u razmjere šteta gdje je prilikom odrona zemlje srušeno sedam kuća, dvije su napukle, a dvadesetak ih je još ugroženo.

Kardinal Bozanić primio predsjednika Donjeg doma parlamenta Irske

Zagreb, 15.3.2018. (IKA) - Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić primio je u četvrtak 15. ožujka u Nadbiskupskom dvoru u Zagrebu predsjednika Donjeg doma parlamenta Irske Seana O Fearghaila.

U otvorenom i srdačnom razgovoru izmijenili su mišljenja o aktualnim društvenim prilikama, kao i o suradnji između Crkve i države u Irskoj. U pratnji O Fearghaila bili su veleposlanica Irske u Republici Hrvatskoj Olive Hemenstall, njegov osobni tajnik Brian Prunty te veleposlanik Republike Hrvatske u Irskoj Ivan Mašina.

Prije susreta s kardinalom Bozanićem, O Fearghail je zajedno s pratnjom posjetio zagrebačku katedralu i grob bl. Alojzija Stepinca, izvijestio je Tiskovni ured Zagrebačke nadbiskupije.

Biskup Košić pozvao na molitvu protiv donošenja Istanbulske konvencije

Sisak, 15.3.2018. (IKA) - Sisački biskup Vlado Košić uputio je u četvrtak 15. ožujka pismo svim vjernicima biskupije u povodu najave skore ratifikacije Istanbulske konvencije u Hrvatskom saboru.

U pismo koje će biti pročitano u nedjelju 18. ožujka na kraju svih euharistijskih slavlja s narodom, biskup ističe: „Od Hrvatske Europska komisija traži da se prihvati i ratificira tzv. Istanbulska konvencija koja pod plaštem zaštite prava žena nameće rodnu ideologiju koja je neprihvatljiva kršćanskoj antropologiji i našim shvaćanjima čovjeka kako ga je Bog stvorio, kao muško i žensko. Vladajući pokazuju neshvatljiv sluganski mentalitet prihvaćanja svega što nam drugi nameću, premda to odbijaju neke članice EU jer se ponašaju kao svaka suverena zemlja. Stoga vas potičem: da se molite, osobno i po obiteljima, da se organizira i zajednička molitva u župnoj crkvi i u kapelama jedan dan koji je najprikladniji u tjednu. To može biti klanjanje pred Presvetim ili molitva krunice na tu nakanu: da se ne ozakoni rodna ideologija u Hrvatskoj. Da podržite sva demokratska sredstva da se ta pošast ne usvoji i da vršite pritisak na naše predstavnike odnosno zastupnike u Hrvatskom saboru u tom pogledu. Neka nam se Bog smiluje! Molimo zagovor svetog Josipa, zaštitnika domovine Hrvatske, molimo zagovor sv. Kvirina i bl. Alojzija Stepinca, biskupa i mučenika”.

Priopćenje za javnost Protestantske reformirane kršćanske Crkve

„Evidentna je činjenica da se, kada je riječ o Istanbulskoj konvenciji ne govori samo o zaštiti žena od nasilja, već se hrvatskom društvu nameće rodna ideologija koja je suprotna svjetonazoru većine građana Republike Hrvatske i vrijednostima koje baštini hrvatsko društvo”

Zagreb, 15.3.2018. (IKA) - U povodu aktualnog pitanja ratifikacije Istanbulske konvencije, Protestantska reformirana kršćanska Crkva u Republici Hrvatskoj objavila je izjavu. U izjavi se ističe: „Zaštita žena od svake vrste nasilja svakako traži djelatan angažman svih struktura društva. Kao kršćani zalažemo se za poštovanje i zaštitu svake osobe te suzbijanje nasilja bez obzira na spolnu, nacionalnu, rasnu, vjersku ili svaku drugu pripadnost. No, evidentna je činjenica da se, kada je riječ o Istanbulskoj konvenciji ne govori samo o zaštiti žena od nasilja, već se hrvatskom društvu nameće rodna ideologija koja je suprotna svjetonazoru većine građana Republike Hrvatske i vrijednostima koje baštini hrvatsko društvo.” „Već sama činjenica da Istanbulska konvencija dijeli i onako podjelama opterećeno hrvatsko društvo, dovoljan je razlog da se ovom pitanju pristupi krajnje ozbiljno i u interesu Republike Hrvatske, odnosno svih njezinih građana. U vrijeme kada nam brojni građani, poglavito mladi, napuštaju zemlju u potrazi za boljom budućnošću, kada je preko 300.000 građana blokirano, očekujemo da se Vlada Republike Hrvatske više angažira u rješavanju ovih doista egzistencijalnih problema za građane Republike Hrvatske. Sprječavanje nasilja nad ženama je već ugrađeno u naše zakonodavstvo a sve ono što još eventualno nije, može se ugraditi bez ideoloških dodataka.

Smatramo da je u ovome trenutku, bez ozbiljne rasprave svih segmenata hrvatskog društva, uvažavanja i osluškivanja bila svih građana RH o ovom pitanju, ratificiranje Istanbulske konvencije nepotrebno i potencijalno štetno”, stoji u izjavi koju je objavio Biskupski ured Protestantske reformirane kršćanske Crkve u RH.

Biskup Šaško predvodio križni put i korizmeni susret branitelja u zagrebačkoj katedrali

Zagreb, 16.3.2018. (IKA) – U zagrebačkoj prvostolnici u petak 16. ožujka održan je redoviti korizmeni susret branitelja. Susret je počeo pobožnošću križnoga puta, koji je kao i euharistijsko slavlje predvodio zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško. Uvodeći u pobožnost rekao je kako je „svaki naš ovakav susret blisko povezan s molitvom za hrvatsku domovinu, a molitvenih nakana i potreba ima puno, osobito u previranjima u kojima trebamo moliti za promicanje ljudskih i kršćanskih vrijednosti, za zajedništvo i za hrabrost onih kojima je povjereno da donose odluke koje se tiču naroda u najvažnijim pitanjima. Postoje životni putovi kojima prolazimo sami, ali postoje i oni na kojima osjećamo potrebu biti zajedno, kao obitelj, skupina, zajednica ili pak kao narod. U njima osjećamo snažnu želju da netko bude uz nas, da hoda s nama. Moleći križni put, slijedimo Isusa, hodamo za njim, ali – što je važnije – On hoda s nama. I u ovome trenutku hrvatske povijesti”. Posvijestio je, i kako nas križni put „uči primjećivati, uči nas razlučivati, uči nas prepoznavati svoju granicu, ali i granice koje čuvaju smisao našega postojanja, naših poziva i služba, naše odgovornosti. Podsjetio je kako smo u godini spomena 120. obljetnice rođenja i 20. obljetnice proglašenja blaženim kardinala Alojzija Stepinca. „Od namještenoga procesa i sramotne presude u Zagrebu 11. listopada 1946., do preminuća u Krašiću 10. veljače 1960., četrnaest je godina njegova sužanjstva – poput četrnaest postaja križnoga puta. Pratit ćemo ga na tome putu, zahvalni za snagu i utjehu kojom je podupirao vjeru, pouzdanje i ustrajnost pojedinaca i našega naroda. Posebno se pak spominjemo one otajstvene snage koja je blisko povezala blaženoga Alojzija i hrvatske branitelje. Znamo da je uz nas u ovome hodu i da po našoj molitvi kuca na savjesti onih koji su u kušnji da se udalje od dobra čovjeka i naroda, da zaniječuju Crkvu i Gospodina”.

Na početku homilije biskup Šaško osvrnuo se na odlomak iz Knjige Mudrosti gdje čitamo o smetnji pravednika, čovjeka koji upozorava na Boga, na njegovu volju, na Božju mudrost i Zakon; čovjeka koji primjećuje i govori da je nešto dobro, a nešto zlo; čovjeka koji svojim življenjem osporava mišljenja i postupke, pristup spoznaji i odgoju onih koji Boga odbacuju. Zato potiču na rujanje, na nanošenje muka; nakana im je osuditi ga na sramotnu smrt. U tom je kontekstu postavio pitanje „zar nam to nije blisko i poznato? I ovih dana. I desetljećima prije, spominjući se blaženoga Alojzija i tisućljećima prije o čemu nam svjedoči Sveto pismo. Izvanjski su vremena toliko različita, a životno bitna pitanja toliko slična”. U tom duhu nastavljajući ukazao je i na retke misnoga Evanđelja gdje čitamo o Isusu i onima koji su ga željeli ukloniti, te to povezao s današnjim vremenom „i mi osjećamo čudno ozračje; živimo neobično vrijeme širenja neprijateljstva prema kršćanstvu. Negdje je to neprijateljstvo grubo, neodgojeno i sirovo, kao ostatak nekoga prijašnjeg totalitarizma. A negdje je ugrađeno, salonski dotjerano, verbalno umiljato. Tako se kršćani i kršćanke mogu naći u oba vrtloga. Posebno je važno uočiti one postupke koji su na riječima dopadljivi, ali tko je god izabrao Gospodina, suočava se nužno sa snažnim protivljenjem. Udarci, optužbe, nasrtaji koji se zatim protežu od neukusnih šala do kleveta i bučnih osuda”. No, nastavio je propovjednik „mi poznajemo svoje granice, poznajemo svoju grješnost i nesposobnosti, ali poznajemo Crkvu, zajednicu vjernika koji nastoje živjeti otajstvo Evanđelja i ostvaruju neizmjereno dobro, služeći bližnjima, brinući se za prenošenje vrjednota djeci i mladima, poštujući svakoga čovjeka i sve što je Gospodin stvorio. U svemu što se događa kao vjernici tražimo tu mjeru. Ako nam mjera postane

prolaznost, tada ćemo vidjeti plodove prolaznosti. Pogriješno se čini da će se za zemlju i za prolazno bolje brinuti oni koji ne vjeruju u vječnost. Kršćanstvo čuva poveznicu prolaznoga i neprolaznoga; ne obesećenjuje zemaljsko, nego ga oplemenjuje snagom neprolaznoga".

Nadalje, biskup je postavio pitanje „kako je u hrvatskome društvu stvoreno ozračje puno napetosti, nesigurnosti, nepovjerenja, obeshrabenosti, odlaženja, odustajanja od dobra, ogorčenosti i razočaranosti, neosjetljivosti i zamagljivanja pogleda novim naraštajima", te posvijestio kako su hrvatski branitelji branili ne samo zemaljsku domovinu, „nego smisao postojanja, smisao međuljudskih odnosa, smisao ljubavi. Nosila ih je u konačnici snaga i svjetlo vječnosti. I kada se to svjetlo odmiče, kada ga se guši, slabi nada. I što je toga svjetla manje, manje je i Hrvatske. Zato je pred nama neprestano zahtjev da riječi vjere postanu život. Zato smo stavljeni na kušnju prolaznoga. Neprolaznost stavlja u pitanje život nevjernika i naša poteškoća jest što dovoljno ne svjedočimo našu privrženost vječnomu". U tom je duhu braniteljima i drugim vjernicima biskup posvijestio „ovdje nismo zajedno okupljeni po nekome društvenom, političkom ili gospodarskom ključu. Ovdje smo da bismo ojačali našu dublju povezanost – vjerničku; da bismo govorili primjerom snage, združenosti u raznim slabostima, u umoru, u našim razočaranjima. Ali, tu smo da bismo bili otvoreni Bogu, imali pouzdanja u njega; dopustili mu da unese svjetlo vječnosti i razloge koji nadilaze prolaznost". Podsjetio je, kako za to posebno nadahnuće nalazimo u blaženomu Alojziju. „U njemu se očituju suprotnosti namjerno izazvanomu ozračju u Hrvatskoj. U njemu je: mir, sigurnost, pouzdanje, nada, ostajanje i u trpljenjima, zalaganje za dobro, očaranost Božjim djelima, osjetljivost za bližnje, čistoća savjesti i pogleda koji lako prepoznaju djeca i mladi. Gdje su poteškoće našega življenja? U pomicanju pogleda od nebeskoga prema zemaljskomu. Ako želimo produžiti razdore, još jače se privežimo uz prolazno. Ako želimo ljepšu domovinu, sve o čemu treba odlučiti stavimo pod svjetlo vječnosti. I ne zaboravimo osjećaj Crkve. Sami se toliko puta možemo prevariti, ali u zajedništvu vjere, pročišćene patnjama, taj osjećaj ne vara, jer je Božji dar. Puno toga dara živjelo je u obrani domovine. Po njemu i danas uviđamo očitosti". Na kraju homilije biskup je rekao da „ako je savjest ponekad zburnjena i nesigurna, imamo kompas: najprije u Kristu, u njegovu križu s kojega nije sišao, jer nas je volio, a zatim i u svetim svjedocima, kakav je blaženi Alojzije. I svakto tko je vjernik, neka svoje odluke ne provjerava političkim mjerilom, nego se pita što bi učinio Isus; neka dođe na Stepinčev grob s pitanjem: Alojzije, što bi ti učinio? Nitko tko traži iskrena srca, neće ostati bez odgovora. Molimo za spremnost da slijedimo taj odgovor". Prije blagoslova, biskup Šaško još je jednom pozvao: „Večeras i ovih dana ne zaboravimo svoju domovinu. Ono što se tiče nekih odluka, tiče se konkretnih ljudi. Molimo da u njihovim savjestima progovara Bog i ljubav prema dobru i odgovornost na koju su postavljeni, ne da sami odlučuju nego da uz pomoć Gospodina znaju izabrati Gospodina i u tome nemojmo klonuti i nemojmo biti malodušni. Bog zna izvesti na pravi put ono što nama djeluje nemoguće. Ali u tome imamo svoje mjesto, i onda kad nam se čini da smo preslabi i da zemaljska logika ide svojim putem, Bog progovara na neobičan način. U to se pouzdajemo, za to molimo, a sve ono što su naše kušnje nosimo u vedrini". Nakon blagoslova, biskup se s braniteljima uputio na grob bl. Stepinca gdje su se pomolili za što skorije proglašenje svetim.

Održan 14. riječki planinarski križni put

Pod kišobranima i u kabanicama Rijeke hodočasnika sudjelovala na križnom putu

Rijeka, 17.3.2018. (IKA) - Rijeka hodočasnika u kabanicama i pod kišobranima sudjelovala je u subotu 17. ožujka na 14. riječkom planinarskom križnom putu koji su organizirali Akademsko katoličko društvo „Jeronim", Ured za pastoral mladih Riječke nadbiskupije i Zdrug katoličkih skauta Riječke nadbiskupije u suradnji s nadbiskupijskim Uredom za obitelj.

Nakon uvodne molitve koju je u katedrali Sv. Vida predvodio riječki nadbiskup Ivan Devčić, procesija se uputila prema riječkoj Kalvariji na kojoj su članovi Bratovštine Čudotvornog raspela u 17. stoljeću sagradili kapelice, a koje danas vaze za obnovom. U povijesti su vjernici hodočastili samo do Kozale te je s ciljem oživljavanja ove pobožnosti i očuvanja pasionske baštine prije 14 godina pokrenut Riječki planinarski križni put uz prošireniju trasu kojom iz godine u godinu hoda sve više vjernika. Bratovština Čudotvornog raspela nedavno je obnovljena te su prvi puta njeni članovi sudjelovali u ovoj pobožnosti.

Svake godine hodočasnici se, predvođeni nadbiskupom Devčićem, penju riječkom Kalvarijom, na Pulac do kapele Sv. Katarine ispred koje ih dočekaju župljani ove župe s okrepom, do Velog vrha s kojega se spuštaju na Donju Drenovu i slave misu u crkvi Majke Božje Karmelske kojom završava križni put. S obzirom da je Riječka nadbiskupija u znaku Godine roditeljstva, tekstove postaja čitale su obitelji Riječke nadbiskupije. Za njih je to bio i jedan od pripremljenih događaja za Treći nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji koji će se u rujnu održati u Solinu. Uz hodočasnike svih generacija, najbrojniji su bili mladi kojima je ovogodišnji križni put bio priprema za Nadbiskupijski susret mladih koji će se 21. travnja održati u Bakru. U vezi s tim, uz nadbiskupa Devčića kao predvoditelja, križni put predvodio je i povjerenik za pastoral mladih vlč. Marko Šarić.

Molitva i pjesma izmjenjivale su se između postaja, a nakon okrepe i odmora na Pulcu, duhovni nagovor prije nastavka križnoga puta imao je mladomisnik Ivan Dominik Iličić. Križni put zaključen je u crkvi Majke Božje Karmelske u kojoj je misu predvodio nadbiskup Devčić u koncelecijaciji sa župnikom Kristijanom Malnarom, mons. Gabrielom Bratinom, župnim vikarom Tomislavom Miletićem, vlč. Ivanom Markovićem te svećenicima koji su pratili hodočasnike na križnom putu: rektorom Bogoslovnog sjemeništa „Ivan Pavao II." vlč. dr. Marijom Tomljanovićem, vicerektorom vlč. Markom Stipetićem, župnikom župe sv. Luke mons. Nikolom Imbrišakom, vlč. Marijom Frlanom te vlč. Pavom Đikom. Liturgijsko pjevanje animirao je Zbor mladih Riječke nadbiskupije.

Nadbiskup je u propovijedi rekao kako je korizmno vrijeme prilika da obnovimo vjernost Bogu, al i da korizmno i uskrsno slavlje poziva na novu evangelizaciju. To znači – biti zainteresiran za čovjeka i oslušivati njegove težnje. Kao vjernici, svakoj osobi trebamo biti blizu jer svi su potrebni Božjega spasenja. Na kraju je čestitao organizatorima križnog puta te najavio Godinu posvećenog života u čijem znaku će biti iduća Pastoralna godina u Riječkoj nadbiskupiji. Potaknuo je vjernike na molitvu za nova duhovna zvanja. Roditelje je potaknuo da vjeru koju su primili od svojih otaca prenose na svoju djecu.

Na kraju je župnik Malnar sve hodočasnike pozvao na okrepu koju su pripremile sestre Presvetog Srca Isusova i župljani.

Hodočašće vjernika Dubrovačke biskupije na grob blaženog kardinala Alojzija Stepinca

Moći biti odbačen, ali i moći biti prihvaćen je „kontroverzna“ sudbina Boga u ljudskoj povijesti, pa i sudbina onih koji su njegovi, istaknuo biskup Uzinić

Zagreb, 17.3.2018. (IKA) - Nekoliko stotina vjernika s područja Dubrovačke biskupije kao i onih koji privremeno ili stalno žive u Zagrebu i okolici hodočastilo je u subotu 17. ožujka na grob blaženog kardinala Alojzija Stepinca povodom 20. obljetnice njegovog proglašenja blaženim. S vjernicima, svećenicima, redovnicima i redovnicama s krajnjeg juga Hrvatske u zagrebačku prvostolnicu stigao je i dubrovački biskup Mate Uzinić koji je u podne u katedrali predvodio euharistijsko slavlje. Koncelebrirali su zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško, generalni vikar Dubrovačke biskupije don Hrvoje Katusić, kancelar don Ivica Pervan te ostali svećenici i redovnici.

U propovijedi je biskup Uzinić istaknuo tri značajke koje se vežu uz bl. Alojzija Stepinca, a to su „kontroverzan“, hrabar i dosljedan te je o njima više govorio.

Objašnjavajući što misli pod oznakom „kontraverzan“ biskup je kazao da je kardinal to bio za života, osobito u vremenu sudskog progona i osude, ali i da je takav ostao do danas iako je povijest o svemu rekla svoj sud. To je vidljivo iz svega ono što se o njemu govori i piše, pa i raspravlja na najvišim, crkvenim, znanstvenim, pa čak i političkim razinama, kazao je biskup Uzinić ne ulazeći u razloge za to, koji su, kako onda tako i danas, „manje pravne, a više političke naravi“. „Iako nas to zbunjuje, to, zapravo, nije ništa neobično. To je sudbina svetaca. Bl. Alojzije Stepinac se svojom 'kontroverznošću' jednostavno uklapa u profil sveca“, istaknuo je dubrovački biskup. Povezao je to s liturgijskim čitanjima u kojima se može prepoznati ono što se dogodilo Isusu, bl. Alojziju i drugim pravednicima koji su, „odustajući od osobne osвете i parnice, svoju osvetu i parnicu, prepustili Bogu“.

„Zato se ne trebamo bojati 'kontroverznosti' bl. Alojzija, nego njegovu 'kontroverznost', koja je 'kontroverznost' proroka i svetaca, dapače samog Isusa Krista, trebamo shvatiti kao pouku i poticaj“, kazao je dalje biskup. To je pouka o načinu na koji Bog djeluje u ljudskoj povijesti odnosno pouka „da Bog ne djeluje u sili nego u slabosti, da on ne nalaže nego predlaže ostavljajući ljudima mogućnost da ga mogu i odbaciti“. Moći biti odbačen, ali i moći biti prihvaćen je „kontroverzna“ sudbina Boga u ljudskoj povijesti, pa i sudbina onih koji su njegovi, kazao je biskup i dodao: „Istovremeno je to poticaj nama samima da i mi budemo 'kontroverzni', ne odustajući od zalaganja za istinu u ljubavi za svakog čovjeka, osobito za one koji su odbačeni, za jedinstvo Kristove Crkve i predlažući, po cijenu da budemo odbačeni, ali nikad ne namećući, evanđelje koje nam je Bog kao Crkvi i kršćanima povjerio da ga navješćujemo“.

Govoreći u prilog tome da je Stepinac bio hrabar, dubrovački biskup je skrenuo pozornost na primjer Nikodema iz Evanđelja koji je pripadao svećeničkoj i farizejskoj eliti koja nije prihvaćala Isusa. Nikodem se ipak hrabro zauzeo za Isusovo temeljno pravo, pravo na obranu te je postao „glas Isusa, koji u toj skupini ljudi nije imao pravo glasa“. U njemu se može prepoznati hrabrost kojom se bl. Alojzije Stepinac „na različite načine zalagao za ugrožene totalitarnih sustava svoga vremena“. Biskup Uzinić je potom naveo nekoliko rečenica Stepinčevog branitelja po službenoj dužnosti dr. Iva Politea, koje pokazuju Stepinčevu hrabrost: „Oni isti koji se sada smiju, ako su tada bili u Zagrebu, šutjeli su, prolazili mirno i bez prosvjeda na ulici mimo okupatorskih vojnika i ustaša i – da se poslužim riječima

druga predsjednika suda – držali figu u džepu. Ali tko nije šutio, tko je javno prosvjedovao – bio je nadbiskup Stepinac! Htio bih vidjeti onoga, tko je na okupiranom području – ne izvan ovoga! – neposredno pred okupatorom i pred ustaškom vlasti onako otvoreno, energično i često prosvjedovao protiv svih nasilja okupatora i ustaša! Neka se, dakle, danas ne hvale i ne podsmjehuju onome, koji se na djelu pokazao daleko junačkim od njih!“ Također je spomenuo i mnoge ugledne Židove i zagrebačke Srbe kojima valja odati priznanje jer su „pokušali dati glas onome koji nije imao glasa, svjesni da je on njima, kao njihov Nikodem, davao glas onda kad ga nisu imali“. Zaključio je da je sve to poziv vjernicima da budu hrabri Nikodemi obespravljenih svoga vremena na što jasno potiče i papa Franjo, dajući hrabro svoj glas svima onima koji nemaju glasa.

Kao treću Stepinčevu značajku biskup Uzinić je izdvojio dosljednost. Povezavši to s primjerima nedosljednosti u pročitanoj evanđelju poput primjera „svjetine“ dubrovački biskup je kazao kako se i sam Stepinac susretao s prevrtljivim ljudima, ali on sam nije bio takav, on je bio dosljedan. „Prihvaćajući i priznajući legitimitet pojedinih vlasti, on ne prihvaća režime i ideologije koje ih nadahnjuju, nego se protiv njih bori sredstvima koje kao nadbiskup ima na raspolaganju, osuđujući jednako odlučno 'rasne zakone', kao i kasniju likvidaciju nevino pobijenih 'klasnih neprijatelja'. Zato je bio promatran s nepovjerenjem, a kasnije i osuđen“, istaknuo je biskup dodavši da je „svjetina“ u njegovom vremenu u početku šutjela, a onda se smijala i rugala.

Potom je potaknuo okupljene vjernike na promišljanje o sličnosti vjernika ovog vremena s jeruzalemskom svjetinom, što je uobičajen način propitivanja vjerničke savjesti u korizmenom vremenu, a tome je dodao preispitivanje o (ne)dosljednosti u odnosu prema kanonizaciji bl. Stepinca: „Htio bih se ovdje zapitati nismo li ponekad i mi slični toj jeruzalemskoj svjetini, čak i u našem navodnom zauzimanju za bl. Alojzija Stepinca i njegovu kanonizaciju. Kažem navodnom, jer je to naše zalaganje puno puta čista politika i nacionalni, a ne vjernički i crkveni interes.“ To je bilo osobito aktualno u posljednje četiri godine od kad je kardinal Amato najavio Stepinčevu kanonizaciju, a papa Franjo je odgodio zbog dijaloga sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom, primijetio je biskup. Slični smo jeruzalemskoj svjetini ako nismo dosljedni, primjerice ako „svojim zalaganjem za kanonizaciju bl. Alojzija Stepinca narušavamo jedinstvo Katoličke Crkve i svoju katoličku povezanost s Petrom naših dana, papom Franjo, za koju je u svom vremenu bl. Alojzije Stepinac dao svoj život“, istaknuo je dubrovački biskup. Slična nedosljednost se može pripisati i onima koji se politički i diplomatski zalažu za njegovu kanonizaciju, nastavio je biskup Uzinić, a „istovremeno kalkuliraju kad je u pitanju odlučna osuda zločinačkih totalitarizama i ideologija prošlih sustava, kao i jasan stav prema novim ideologijama koje, htjeli mi to priznati ili ne, snažno kucaju na naša vrata i ponovo, kao i sve druge ideologije koje su im prethodile, nasrću na čovjeka i njegovo dostojanstvo“. Dodao je tome i nedosljednost onih koji se zalažu za svetost Stepinca koji je na sudu, odgovarajući na optužbe protiv sebe, kao glavni argument svoje obrane stavio vlastitu savjest govoreći: „moja (je) savjest mirna“, a „istovremeno sami olako prelaze preko suda vlastite savjesti i, možda, čak i druge na to prisiljavaju“. Nedosljednost se može pripisati „i svima nama koji se zalažemo za njegovu kanonizaciju, a u svojoj se kršćanskoj i crkvenoj svakodnevnici zaustavljamo samo na osudi različitih ideologija - starih ili novih svejedno jer one dođu, naprave svoje i prođu, povijest najbolje ocijeni njihov rad - a zaboravljamo da je od toga puno važnije ono

što mi kršćani govorimo i činimo". Bl. Alojzije je, više nego li na osudi ideologija, u svom svakodnevnom nadbiskupskom djelovanju „upozoravao na probleme koje je uočavao u Crkvi svoga vremena, zalažući se za to da Crkva bude bolje organizirana i da bolje odgovori svom poslanju i potrebama ljudi, ali i propitujući vjerničku savjest i potičući buđenje mlake i slabe vjere u hrvatskom narodu te oštro prokazujući i osuđujući neke pojave, koje su i danas stvarnost naše Crkve i naroda, a koje prijete i Crkvi i narodu", kazao je dubrovački biskup.

U zaključku propovijedi biskup Uzinić je ustvrdio: „Nije dovoljno da se samo prepoznamo kao oni koji su nedosljedni, potrebno je, u svim situacijama i u svim odlukama, i postati dosljedni. I biti hrabri bez obzira na cijenu, pa ako je to i cijena da budemo 'kontroverzni' zato što smo vjerni Isusu Kristu i Crkvi, kao što je to bio i bl. Alojzije. I naravno, zato što volimo svoj narod i Domovinu, kao što ih je on volio." Poželjevši da bl. Alojzije sve potiče svojim primjerom i zagovara svojim zagovorom, biskup je propovijed završio riječima: „A njemu će, uvjeren sam, to biti puno draže od toga kad će i hoće li ili neće biti proglašen svetim. Uostalom, ovo prvo dijelom ovisi o nama, a ovo drugo je, kako каза kardinal Parolin tijekom svog pohoda našoj Domovini, pitanje Boga i njegovog vremena."

Na kraju mise biskup Uzinić predmolio je molitvu na Stepinčevu grobu, a vjernici su kasnije također osobno dolazili i ostajali u molitvi pred grobom blaženika zahvaljujući za uslišanja i moleći za svoje potrebe, potrebe biskupije, naroda i cijele Crkve. Dubrovački hodočasnici su iz svojih mjesta prema Zagrebu krenuli dan ranije te su različitim hodočasničkim rutama stigli u zagrebačku katedralu, a na tom putu pri dolasku ili na povratku obišli su i neka druga hodočasnička mjesta poput Krašića, rodnog blaženikovog mjesta u kojem je on bio i u kućnom pritvoru, ili Ludbrega, gdje se posebno časti Krv Kristova.

U Splitu svečano započeli Dani kršćanske kulture

Četrnaeste po redu Dane kršćanske kulture u Splitu otvorio je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić

Split, 17.3.2018. (IKA) - U palači Milesi u Splitu u subotu 17. ožujka svečano su otvoreni 14. dani kršćanske kulture, a manifestaciju je otvorio te svoj srdačni pozdrav svim prisutnima uputio splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić istaknuvši: „Manifestacija 'Dani kršćanske kulture' sve više se upisuje u ozračje grada Splita te je ovaj događaj iznimno važan za naš društveni život. Ovo nije jedna zatvorena manifestacija, ovo ima svoje odjeke u našem društvu – nije jedan isječak, nego kvasac. Trebamo postati svjesni važnosti ovoga događaja. Potrebno je da ovi dani uđu u naše živote i da nas izvuku iz naše sebičnosti, samodostatnosti i zatvorenosti. Potrebna nam je relacijska dimenzija s Gospodinom i bližnjima. Ovi dani u nama izazivaju, rađaju pa i odgajaju čovjeka da osjeti lijepo, dobro, istinu. Žele nam otvoriti novi pogled prema čovjeku, za opće dobro. Neka ovih četrnaest godina 'Dana kršćanske kulture' simboliziraju četrnaest postaja koje nas vode na nov način prema petnaestom, središnjem događaju, događaju Kristova uskrsnuća." Mons. Barišić zaželio je svima „ugodnu šetnju vrtovima i poljima Dana kršćanske kulture te neka budu poticaj, a u isto vrijeme i na rast našega grada i naše Domovine".

Ravnatelj manifestacije dr. Miro Radalj istaknuo je kako se ovom manifestacijom od početka htjelo ukazati na utemeljenost europske i hrvatske kulture na kršćanskim korijenima. No, nije se htjelo ostati samo na tom, već i ukazati na suvremene autore koji stvaraju na kršćanskoj

matrici, inspirirani kršćanskom riječju. Radalj je istaknuo i da je „ova manifestacija hod prema budućnosti, odnosno sjecište prošlosti i budućnosti". Naveo je kako je pred publikom bogat program koji uključuje mnoštvo zanimljivih sadržaja. Organiziranje bogatog programa manifestacije u Splitu, Dubrovniku i Šibeniku na ovaj način ne bi bilo moguće bez podrške institucija koje su se uključile u suorganiziranje i dale svoju potporu programu koji ove godine broji više od šezdeset događaja u tri grada, te je ravnatelj Radalj i ovom prigodom zahvalio svima koji su to omogućili.

Među onima koji su imali riječ prilikom otvaranja manifestacije je i splitski gradonačelnik Andro Krstulović Opara, koji je istaknuo da ga za manifestaciju Dani kršćanske kulture vežu posebni osjećaji te gledao kako manifestacija iz godine u godinu raste i stvara jedan novi identitet. „Na ovu manifestaciju se oslanja novo, suvremeno stvaralaštvo i upravo to daje jedan novi identitet. Kada se govori o kršćanstvu potrebno je reći da se kršćanstvo živi, ono se stvara, a upravo to se događa na 'Danima kršćanske kulture'. Ova manifestacija je nešto puno više, ona je uistinu jedan od jamaca za kršćanski identitet".

Riječi podrške uputio je i splitsko-dalmatinski župan Blaženko Boban, ukazujući na važnost ove manifestacije u današnje vrijeme. Kazao je da je ova manifestacija jedna od najpozitivnijih priča u društvu koja donosi sa sobom mnoge pozitivne vrijednosti.

Po otvaranju manifestacije uslijedilo je otvaranje Salona suvremene sakralne likovnosti Ivo Dulčić koji je otvorio dr. Branko Matulić, prorektor za kulturu Sveučilišta u Splitu i kustos izložbe. Naglasio je da iza te izložbe stoji „Ime nad svakim imenom", a Ivo Dulčić koji je isticao to „Ime" postao je zaštitni znak izložbe.

Na kraju otvaranja manifestacije riječima srdačnog pozdrava i podrške nazočnima su se obratili akademski kipar Kruno Bošnjak i akademski slikar Vladimir Meglič.

Svečano otvaranje manifestacije u glazbenom smislu upotpunilo je Hrvatsko pjevačko društvo Bijačka vila, a program je vodila Nevena Pleština.

Ovogodišnji program održava se od 17. do 27. ožujka u organizaciji nakladne kuće Verbum, uz suorganizaciju programa s Dubrovačkom i Šibenskom biskupijom. Manifestacija se odvija pod visokim pokroviteljstvom Predsjednice Republike Hrvatske, kao i pokroviteljstvom Ministarstva kulture Republike Hrvatske, Splitsko-makarske nadbiskupije te županija i gradova u kojima se manifestacija održava, a u zajedničkom kreiranju programa sudjelovale su i pojedine institucije koje su svoj doprinos dale u suorganiziranju pojedinih programskih točaka koje uključuju tisuću sudionika programa.

Godina duhovnih zvanja u Riječkoj nadbiskupiji

Održana sjednica Nadbiskupijskoga pastoralnog vijeća

Rijeka, 17.3.2018. (IKA) - U Velikoj dvorani Nadbiskupskog ordinarijata u Rijeci u subotu 17. ožujka održana je sjednica Nadbiskupijskog pastoralnog vijeća na kojoj je odlučeno da će nova Pastoralna godina 2018./2019. u Riječkoj nadbiskupiji biti Godina duhovnih zvanja.

Prijedlog riječkog nadbiskupa Ivana Devčića jednoglasno je prihvaćen a kao razlog navedeno je pomanjkanje duhovnih zvanja. To nije problem samo Riječke nadbiskupije, nego je riječ o sveopćoj krizi. S tim u vezi nužan je angažiraniji rad s ministrantima, osobito u župama u kojima ih nema dovoljno, rekao je nadbiskup. Rektor Bogoslovnog sjemeništa „Ivan Pavao II." u Rijeci vlč. dr. Mario Tomljanović, upozorio je na zabrinjavajuće mali broj kandidata za svećenike s ovog

podneblja koji će nakon formacije ostati u Riječkoj nadbiskupiji. Godina duhovnih zvanja u čijem znaku će biti iduća pastoralna godina u Riječkoj nadbiskupiji od izuzetne je važnosti i o ovoj temi ovisi i sadašnjost i budućnost, kazao je Tomljanović. Podsjetio je na „Svećeničku godinu“ koju je na razini opće Crkve 2009. godine proglasio papa Benedikt XVI. i kao uzora dao Ivana Mariju Vianneya, sveca zaštitnika svih župnika na svijetu, istaknuvši kako je iste godine porastao broj duhovnih zvanja. Sveti Otac je za tog sveca kazao da je 'ponizan svećenik' i uzor koji treba nasljedovati. Također, na sjednici je odlučeno da će godina nakon Godine duhovnih zvanja biti posvećena svećenicima i posvećenim osobama.

Na sjednici je iznesen izvještaj o dosadašnjem tijeku pastoralne godine – Godine roditeljstva. Predstavio ga je vlč. Marijan Benković, tajnik Nadbiskupijskoga pastoralnog vijeća koji je na početku podsjetio na pismo nadbiskupa Devčića u povodu aktualne Pastoralne godine. Godinu roditeljstva obilježavaju i dvije obljetnice: 25 godina vjeronauka u hrvatskim školama, te 15. obljetnica rada Ureda za obitelj Riječke nadbiskupije. Nadbiskupovo pismo dalo je poticaj za bolju suradnju odgojnih čimbenika: obitelj – župa – škola, rekao je vlč. Benković.

U nastavku je iznio pregled dosadašnjih pastoralnih pothvata u Godini roditeljstva i na tragu pozitivnih iskustava zajednica obitelji po župama istaknuo kako takve vjerničke zajednice mogu biti pokretači i nositelji vrijednih projekata. Detaljan izvještaj o pastoralnim pothvatima u Godini roditeljstva može se pročitati na službenoj mrežnoj stranici Riječke nadbiskupije.

U raspravi koja je uslijedila izneseni su izvještaji po dekanatima o pastoralu s obiteljima. Jedan od pozitivnih primjera onaj je iz Delničkoga dekanata koji je predstavila Božana Blašković. Posvjedočila je o radionicama za očeve i majke, osobito o radionicama za očeve o temi sv. Josipa, te za majke o temi „Žena u društvu i u Crkvi“. Također, predstavila je radionice i susrete animatora obiteljskog pastoralu u sklopu redovite formacije animatora obiteljskog pastoralu Riječke nadbiskupije. Iskustva polaznika su pozitivna i za svibanj namjeravaju organizirati radionicu na temu Marije kao majke, najavila je Blašković. Ravnatelj Caritasa Riječke nadbiskupije mons. Nikola Urević podsjetio je kako ova karitativna ustanova, osim redovne skrbi za potrebite, vodi humanitarni projekt „Pomoć djeci kroz kumstvo na daljinu“. 60-ak obitelji mjesečno pomaže obiteljima s više djece, djeci čiji su roditelji nezaposleni, s malim primanjima, koja imaju samo jednog roditelja ili djeci koja imaju zdravstvenih problema, kazao je mons. Urević. Pastoral s obiteljima redovno se vrši i u Ženskom učeničkom domu „Marija Krucifiksa Kozulić“, kao i dječjim vrtićima koje vode sestre Presvetog Srca Isusova. Na osobit način susreti s roditeljima bogoslova održavaju se redovno u Bogoslovnom sjemeništu, a u Centru za mlade „Bl. Miroslav Bulešić“, s mladim bračnim parovima.

Uz pozitivne primjere, nadbiskup je primijetio kako je izostala sustavnija priprema obitelji za Treći nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji koji će se u rujnu održati u Solinu, te potaknuo članove Nadbiskupijskoga pastoralnog vijeća na angažiraniji rad u tom smjeru. Govoreći o važnosti održavanja sjednica Nadbiskupijskoga pastoralnog vijeća i odaziva na iste, nadbiskup je istaknuo kako je važno da u odluke predstavnika mjesne Crkve budu uključeni vjernici laici. Bez vjernika laika nema Crkve i važno je da ne budemo pasivni, kazao je nadbiskup.

XIII. križni put za mlade Đakovačko-osječke nadbiskupije

Đakovo, 17.3.2018. (IKA) - Pod geslom „Evo Jaganjca Božjeg (Iv 1,29b)“ u subotu 17. ožujka održan je trinaesti križni put za mlade Đakovačko-osječke nadbiskupije. Hodili su na relaciji dužoj od 24 kilometra, od Valpovačke filijale Vinogradci sve do Donjeg Miholjca. Pokisli i mokri, njih 1700, hodalo je od prve postaje koja je bila u Vinogradcima, preko Tiborjanaca, Veliškovaca, Marijanaca, Čamagajevaca, Radikovaca, Miholjačkog Poreča, Rakitovice sve do Donjeg Miholjca gdje ih je dočekao župnik domaćin Josip Antolović zajedno s kapelanom Petrom Maskaljevićem. U župnoj crkvi bio je i nadbiskup Đuro Hranić koji je, uz sudjelovanje petnaestak svećenika koji su hodali s mladima, slavio misu. Nadbiskup je mlade usporedio s hodočasnici Grcima iz Ivanova evanđelja koji su željeli vidjeti Isusa. Tako su i mladi hodali više od 24 kilometra po jako lošem vremenu, kako bi vidjeli živoga Isusa, kako bi bili dodirnuti iskustvom Očeve blizine. Mladi su, istaknuo je nadbiskup, ovim hodočašćem obnovili i potvrdili Savez s Bogom. Bilo je to hodočašće na kojemu su mladi hrabro vjeru ljudi onoga kraja i pokazali kako nisu otpali od Crkve niti su se udaljili od Isusa Krista.

„Kako protumačiti spremnost vas, koji ste do kože mokri, ostali još i na ovoj misi? Draga mladosti, svi vi ovdje svjedočite da želite svjedočiti iskustvo Boga, Očevu blizinu i zaštitu, želite susresti Isusa patnika, želite svjedočiti iskustvo vašeg vjerničkog i crkvenog zajedništva. Spremni ste podnijeti i prikazati žrtvu iz ljubavi prema Isusu. To je izraz i svjedočanstvo vaše vjere i crkvenosti. Ovdje, na misi, otvorite svoja srca Gospodinovu obećanju da će On biti Bog vaš. On je i dobri otac i dobra majka. Mjera Očeve ljubavi je njegov Sin koji umire na križu. Draga mladosti, hvala vam na vašem svjedočanstvu vjere danas. Draga mladosti, hvala što razumijete ove riječi, jer samo onaj koji je velikodušan može mijenjati ovaj svijet i ovo društvo. Danas ste hrabro vjeru ovoga kraja, pokazali da su mladi spremni biti svjedoci, da žele prinijeti žrtvu za dobro ovoga društva“, istaknuo je među ostalim nadbiskup. Na križnom putu mladima su se, osim svećenika, pridružili i bogoslovi te redovnice koje su ponijele instrumente i animirale mlade pjesmom i molitvom. Kolonu su, kao i svake godine, pratile Hrvatska gorska služba spašavanja i Hrvatska policija, vjerni pratitelji koji su bili od velike pomoći prilikom nekoliko intervencija zbog iscrpljenosti i pothlađenosti. No, mladi nisu odustajali, hrabro su koračali i posljednjih pet kilometara puta kada se spustio pljusak uz snažan vjetar. Hrabro su ih župljani mjesta kroz koja su prolazili, dočekali su ih uz otvorena vrata svojih domova i srdaca, uz okrepu u hrani i piću i uz riječi ohrabrenja na njihovu putu. Mladi su imali priliku ispovijedati se svećenicima koji su hodočastili s njima. Mnogi su posvjedočili kako su imali nakanu hodati za drugoga, za svoje bližnje. Misu je animirao CPD MIR iz Belišća, pod ravnanjem profesora Želimira Sušića. Svetopisamska čitanja, kao i molitvu vjernika, posebno napisanu za tu prigodu, molili su mladi hodočasnici. Na križnom su putu, kao i svake godine, bili mladi volonteri-redari, njih petnaestak. Svake se godine mladi volonteri prijavljuju kao pomoć u organizaciji, prvenstveno paze da sve prođe u najboljem redu prilikom hoda i postali su prepoznatljiv simbol križnoga puta. Na čelu kolone bili su mladi iz župa koje su među prvima prijavile svoj dolazak. Svaku postaju križ su nosili mladi iz druge župe, ove godine to su bili mladi župa Vrpolje, Babina Gređa, Gundinci, Vrbanja, Soljani, Našice, Osijek 4, Osijek 9, Tovarnik, Andrijaševci, Vinkovci 6, Bošnjaci i Cerna.

Otvorene 27. svečanosti Pasijske baštine

Zagreb, 17.3.2018. (IKA) - U Muzeju Mimara u subotu 17. ožujka otvorene su 27. svečanosti Pasijske baštine, koje organizira istoimena udruga. Kao domaćin, okupljenima se obratila ravnateljica Muzeja Mimara mr. Lada Ratković Bukovčan. Osvrćući se na izložbu „Žena na Križnom putu“ kojoj je tema okosnica priča o sudbinama koje su predanošću oplemenile i naše živote, istaknula je kako je to ujedno „kruna dvadesetgodišnje suradnje muzeja i udruge Pasijske baštine“. Ova izložba, baš kao i cjelokupni program koji udruga Pasijska baština daruje već 27 godina, sjajna su događanja koja nas vode u svijet posvećen istinskim vrijednostima: čistoći i ljepoti duha, trenucima kada obavijeni umjetnošću i spoznajnoj veličine slojnoj značenja uskrsnuća osjećamo istinski smisao našeg postojanja“.

Predsjednik udruge Pasijska baština mr. Jozo Čikeš podsjetio je kako je geslo ove manifestacije „Muka kao nepresušno nadahnuće kulture“. Stoga se „smatramo istodobno i participanti kulture stvorene Mukom i Uskrsnućem Kristovim i kreatori novih pasionskih sadržaja“. Govoreći pak o izložbi kojom se otvaraju Svečanosti „Žena na križnom putu“ rekao je kako je ona „dokaz da je Muka i Uskrsnuće Kristovo, a na svoj način i svaka ljudska muka, poticaj da se ne sustane, već da se stvara i ustane, da se opravda stvarateljska moć koju je Spasitelj u nas usadio kako bi ostvarili svoj i kozmički Uskrs“. Istaknuo je i kako je ovogodišnji program obilježen novim pasionskim stvaralaštvom i mladima koji ga stvaraju i u njemu sudjeluju, jer „ni oni ne žele biti samo baštinici, nego i kreatori baštine“. Sve naše uporišne točke: glazba, likovnost, pučko stvaralaštvo i književnost nose izrazito hrvatski pečat i potvrđuju činjenicu i snagu pasionske atraktivnosti i za današnju generaciju. U tom je kontekstu Čikeš naglasio kako su na ovogodišnji trienalni natječaj za likovnost pristigli radovi čak 106 umjetnika. „Mi se u Pasijskoj baštini stoga ne bojimo za hrvatsku kulturu, jer osjećamo enormni kreativni potencijal hrvatske duše koji treba samo poticati, otkrivati i pravilno usmjeravati“.

Pomoćnica ministrice kulture RH dr. Iva Hraste Sočo također je istaknula važnost ove manifestacije te kako je ministarstvo dugi niz godina podupire. Na svečanosti otvorenja objavljeno je kako je ovogodišnji dobitnik nagrade „Ljubo Stipišić Delmata“ etnomuzikolog, antropolog, skladatelj, aranžer i istraživač dr. Joško Čaleta. Dobitnica zahvalnice za volonterski rad od početka svečanosti je Dijana Hrebak. O izložbi kojom se otvaraju ovogodišnje svečanosti govorio je Stanko Špoljarić. Otvorenju su nazočili i izaslanik predsjednika Vlade RH Mario Škunca, kao i izaslanica zagrebačkog gradonačelnika Maja Petrić.

Same Svečanosti Pasijske baštine otvorio je predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik Zvonko Kusić. „Akademija se definira kao jedna od temeljnih institucija hrvatskoga naroda i svih njezinih građana. Prva njezina uloga je posvješćivanje o njezinu identitetu, a upravo Pasijska baština doprinosi čuvaju toga identiteta“, istaknuo je te podsjetio kako je pasionska baština u Hrvata možda više izražena nego li u jednom drugom narodu. „Ona je obuhvatila ne samo sve oblike umjetnosti, već i znanost. Svi veliki hrvatski umjetnici i znanstvenici bili su inspirirani i nadahnuti pasijom, Mukom Isusom. Mnogi narodni običaji, crkvice i križevi na raskrižjima i manifestacije i pobožnosti poput 'Za križen' na Hvaru su na neki način povezani s pasionskom baštinom“. U glazbenom dijelu izbor iz pasionskih djela Johanna Sebastiana Bacha izvele su Dora Dračin, oboa, i Elena Roce, čembalo, a program je vodio Joško Ševo.

Otvoreni Dani kršćanske kulture u Dubrovniku

Dubrovnik, 17.3.2018. (IKA) - Dubrovački biskup Mate Uzinić otvorio je u subotu 17. veljače navečer u dubrovačkoj katedrali manifestaciju Dani kršćanske kulture, istaknuvši kako nas oni međusobno povezuju na različite načine - povezivanje prošlosti sa sadašnjošću, ove biskupije s drugim dvjema biskupijama u kojima se Dani održavaju a to su Splitsko-makarska nadbiskupija i Šibenska biskupija, povezivanje s drugim uključenim institucijama, „ali se i svi međusobno susrećemo i bolje upoznajemo“. Drago mi je da se to povezivanje događa i na sadržajima Dana kršćanske kulture koji pokazuju da još ima snage u ovom vremenu u kojem se događaju i manifestacije antikulture, kazao je biskup i poželio svima da kroz međusobno povezivanje budu obogaćeni kako bi primajući različite kulturne sadržaje i sami postali oni koji stvaraju kulturu.

Dr. Joško Mikuš, pročelnik Vijeća za kulturu i znanost Dubrovačke biskupije, koje je osmislilo i realizira dubrovački program manifestacije, kazao je kako se ovim trinaestim Danima u Dubrovniku želi pridružiti Europskoj godini kulturne baštine te dodao kako kultura nije samo umjetnost nego je ona puno više, način života, ono što nas obilježava. Naglasio je kako se i mladim naraštajima koji dolaze želi prenijeti poruka da sve ono što baštinimo iz prošlosti ugrađujemo u sadašnjost da bi te sve silnice krenule prema budućnosti. Mikuš je objasnio zamisao programa ovogodišnjih dana te zahvalio svim institucijama uz čiju pomoć je program ostvaren.

Manifestacija je započela koncertom ansambla „Vokalisti Salone“ koji su izveli skladbe Lj. Stipišića, F.S. Vilhar-Kalskog, L. Beethovena, M. Demovića, D. Bortnijanskog, S. Klanac-Tulić i Lj. Stipišića, Š. Marovića te „Tužaljke Jeremije proroka“ u obradi P.Z. Blajića, „Prosti nama, Gospodine“, pučki napjev iz Trpnja u obradi K. Magdića kao i skladbu „Puče moj“, prema motivima korizmenih pučkih napjeva iz solinskog područja.

„Vokalisti Salone“ jedinstvena su pjevačka skupina osnovana 1974. godine u Solinu koja njeguje pučke napjeve dalmatinskog podneblja, crkvene popijevke i dalmatinsku klapsku pjesmu. Izvode i skladbe suvremenih skladatelja duhovnoga i svjetovnog karaktera skladane na tradicionalnim i autohtonim melosnim korijenima iz gotovo svih razdoblja, te tako slušatelje na koncertima provedu i kroz povijest. Voditelj ansambla je mo Mirko Jankov.

Otvoreni Dani kršćanske kulture u Šibeniku

Šibenik, 17.3.2018. (IKA) - U katedrali Sv. Jakova u Šibeniku u subotu 17. ožujka koncertom duhovne glazbe „Pred tobom padam nice“, otvoreni su Dani kršćanske kulture. Manifestaciju je otvorio šibenski biskup Tomislav Rogić naglasivši kako su ovo 14. dani kršćanske kulture u kojima oživljavamo istinski duh korizme i približavamo se vrhuncu korizme – muci, smrti i uskrsnuću Gospodinovu. Večerašnji naziv koncerta poziva nas na odražavanje stave poniznosti pred Gospodinom!

Korizmene skladbe izvodili su Dječji zbor katedralne župe sv. Jakova i Mješoviti katedralni zbor iz Šibenika, pod ravnanjem Jelene Mikulandre, prof. i uz orguljsku pratnju Nikole Lovrića-Caparina, Gradski komorni orkestar iz Šibenika pod ravnanjem Jure Celića, prof. te Gradski komorni zbor Neuma iz Drniša pod ravnanjem Jelene Prpa, prof.

Završnu riječ uputio je katedralni župnik don Krešimir Mateša zahvalivši izvođačima te potaknuvši mnogobrojne slušatelje u uključivanje u bogat program ovogodišnje manifestacije Dana kršćanske kulture.

Biskup Škvorčević posjetio prognaničko naselje Kovačevac

Nova Gradiška, 17.3.2018. (IKA) - U pripravi za Uskrs požeški biskup Antun Škvorčević u pratnji ravnatelja Caritasa Požeške biskupije Ivana Popića posjetio je 17. ožujka prognaničko naselje Kovačevac kod Nove Gradiške i ondje s njegovim stanovnicima slavio misu. Koncelebriao je Branko Gelemanović, župnik novogradiške župe Bezgrešnog začeca BDM.

U homiliji biskup je istaknuo kako prvo čitanje iz Knjige proroka Jeremije upozorava da uz zlo koje nam se u životu redovito događa u prirodnim okolnostima bolesti, prolaznosti i konačno u smrti, postoji i ono zlo koje čovjek nanosi drugom čovjeku, napose nevinom. Ustvrdio je da je prorok Jeremija najbolje postupio kad je, pritisnut takvim zlom pred kojim je bio nemoćan, sebe povjerio Bogu. Da je takvo ponašanje najbolje, nastavio je biskup, potvrdio je Gospodin Isus Krist u trenutku kad su ga ljudi odbacili, prezreli, popljuvali i raspeli na križ a on govorio „Oče, oprostí im, jer ne znaju što čine" i „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj". Isus nas uči da se zlo ne pobjeđuje zlom, nego jedino tako da mu se poput njega odupremo dobrim, prihvatimo biti žrtvom, u uvjerenju da posljednju riječ nikada nema zlo, nego Bog moćniji od zla. Ustvrdivši da je Isus na križu, gledano izvanjski bio nemoćan, ali da je bio moćan ljubavlju kojom je trpljenje prihvatio i u konačnici ga svojom ljubavlju pobijedio, biskup je pozvao sudionike slavlja da kao dionici Božje ljubavi na zlo odgovaraju svojom ljubavlju, praštanjem i milosrđem. Upozorio ih je da će - ako misle da ima neki bolji način ophođenja sa zlom od Isusova - na kraju i sami završiti kao žrtve zla, poželjevši da s njime budu pobjednici.

Govoreći o evanđeoskom ulomku, u kojem se Židovi trude odgonetnuti tko je zapravo Isus, biskup je rekao da se mi u svom životu redovito mjerimo u odnosu na druge ljude. Ustvrdio je da siromašni ljudi postaju ogorčeni kad se počnu mjeriti s bogatijima od sebe, pozvavši nazočne da se ne daju uvući u zamku zavisti i sebičnosti, niti prevariti obećanjima da se sreća nalazi u što većem posjedovanju materijalnih dobara, nego u onome čime ih u njihovoj nutрини može ispuniti Bog. Potaknuo ih je da se po primjeru Isusovu mjere tko su oni u odnosu prema Bogu. Otkrit će da je čovjek po Božjim mjerilima uvijek izmjeren njegovom ljubavlju, iznad i mimo onoga što posjeduje ili ne posjeduje. Poručio im je da ih Isus sa svog križa ne sudi mjerom zla koje su počinili, nego u njima vidi stvorenja koja Bog voli unatoč ranjenosti zlom. Završavajući homiliju biskup je naglasio kako nas Uskrs podsjeća da je Božja pobjeda nad zlom i smrću ostvarena upravo moću njegove ljubavi. Potaknuo je nazočne da svakog dana zahvaljuju Bogu što ih je stvorio, što ih voli i što u svojoj ljubavi zna što će s njima i nakon smrti. Poželio im je mnogo hrabrosti i utjehe, ali također i mnogo radosti zbog Božjeg pristupa čovjeku, očitovanom na Isusovu križu.

Na kraju misnog slavlja biskup Škvorčević pozvao je nazočne da nikome ne dopuste da ih prevari i zavede te počnu razmišljati o sebi, svojoj sadašnjosti i budućnosti na način koji nije Božji, da se ove korizme ispune njegovom mudrošću te se opredjeljuju za ono što je vječno. Zaželio im je puno Božjeg svjetla, mira i utjehe u dušama. Potom im je ravnatelj Biskupijskog Caritasa Ivan Popić uručio uskrsni novčani prilog Požeške biskupije.

Gradina: Trostruka proslava vlč. Josipa Kalčića

Gradina, 18.3.2018. (IKA) - Pete korizmene nedjelje, 18. ožujka, u župi sv. Andrije u Gradini upriličeno je trostruko slavlje u čast bivšem župniku Josipu Kalčiću. Na poziv župnika domaćina Lina Zohila, vlč. Kalčić toga je dana predvodio nedjeljno misno slavlje u Gradini.

Slavlje je upriličeno jer je toga dana vlč. Kalčić napunio 83. godine, dan kasnije, 19. ožujka, na blagdan sv. Josipa mu je imendan, a 30. ožujka će proslaviti 60 godina svećeničkog služenja.

Tumačeći u propovijedi riječi iz Evanđelja po Ivanu „Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom", vlč. Zohil naglasio je da Isus pritom misli na duhovno nasljedovanje. Učenici su više od svih izvanjskih djela i počasti koje su mu mogli iskazati bili pozvani nasljedovati ga vlastitim životom. I to na način da budu spremni čak i život dati za svoja uvjerenja. Upravo je taj način nasljedovanja Krista, odabirom svećeničkog poziva, odabrao i vlč. Josip Kalčić, rekao je propovjednik te u svjetlu radosnih obljetnica ukratko predstavio slavljениkov životni put. Vlč. Josip Kalčić, rođen 18. ožujka 1935. u župi i sadašnjoj Općini Tinjan, u selu Milinki, od oca Antuna iz sela Srbinjaka i majke Paule Gasparini iz sela Cirijska župe Sv. Vital. Zbog siromaštva često sele, tako da je osnovnu školu polazio u Sv. Petru u Šumi za vrijeme II. svjetskog rata. Odatle odlazi u Pazin u Biskupsko sjemenište 1947. godine s čvrstom odlukom postati svećenik. Roditelji su poštovali njegovu želju uz sav pritisak koji je vršen na njih od politike onoga vremena. Završivši klasičnu gimnaziju u Pazinskom sjemeništu, godine 1955. upisuje studij teologije u Visokoj bogoslovnoj školi u Rijeci. No, za kratko vrijeme, uslijed montiranoga komunističkog procesa škola je nasilno zatvorena, a studenti teologije koji nisu završili u zatvoru zbog tobožnjeg ustaštva ili iredentizma, našli su utočište u Visokoj bogoslovnoj školi u Pazinu gdje je vlč. Kalčić završio studij i diplomirao.

Godine 1958. primio je sakrament svećeničkoga reda. Mladu misu slavio je u Puli 20. travnja iste godine, i već sedam dana kasnije, 27. travnja, nastupio na dodijeljenim mu župama Sv. Matej i Sv. Ivanac nad Rašom. Tim je župama upravljao kroz deset godina. Nakon odsluženja vojnog roka vratio se na spomenute župe, gdje je ostao do 1968., a tada mu je biskup dodijelio dvije nove župe, Kringu i Muntrilj, kojima je upravljao nešto manje od trideset godina, do 1997. Osim brige za vjerski život vjernika često je bio prisiljen obavljati crkvene zgrade i ostale crkvene objekte. Godine 1997. povjerena mu je župa sv. Martina bkp. u Svetom Lovreču Pazenatičkom i obližnja župa sv. Andrije ap. u Gradini. U Svetom Lovreču bio je na službi do umirovljenja 2016., a u Gradini do 2012. Na kraju mise dvoje župljana slavljениku je uručilo prigodni dar, košaru s plodovima zemlje i drugim darovima, a prije dvadesetak dana darovali su mu novi veliki zaslon za računalo, obzirom da on i u mirovini ne miruje, već nastavlja, sukladno mogućnostima, činiti dobro župi i mjestu gdje je djelovao: vlč. Kalčić u miru Svećeničkog doma Betanija u Puli gdje živi od umirovljenja, piše knjigu o Svetom Lovreču i Gradini. Vlč. Kalčića krasí jednostavnost, skromnost, samozatajnost i dobrotu, istaknuo je vlč. Zohil, a veliko dobro koje je on svojim djelovanjem podario ljudima i mjestu uvidjela je i Općina Sveti Lovreč koja mu je 2016. dodijelila Nagradu Općine. Vlč. Kalčić je upravo primajući tu nagradu, u zahvalnom obraćanju sažeo bit svoga života i poslanja: „Ja vjerujem u Boga, svoj svećenički poziv shvatio sam kao svakodnevni pokušaj da svoju vjeru prenosim na druge, poštujući osobne svjetonazore svakog pojedinca".

Pokret fokolarar obilježio desetu obljetnicu preminuća Chiare Lubich

Split, 18.3.2018. (IKA) - Već prema tradiciji, u nedjelju nakon 14. ožujka, kada je preminula Chiara Lubich, utemeljiteljica Pokreta fokolarar – Djela Marijina, pripadnici se tog pokreta s područja Dalmacije okupljaju na prigodnom susretu u velikoj dvorani nadbiskupskog sjemeništa u Splitu i na taj se način pridružuju fokolarskim zajednicama diljem svijeta koje se tih dana spominju svoje osnivačice iz talijanskoga grada Trenta, žene koja je u vrijeme II. svjetskog rata u skloništimah shvatila da je svjetlo Evanđelja izvor najdublje društvene preobrazbe.

Nadahnuti Marijom, Chiara je krenula u svijet koracima ekumenskog i međureligijskog dijaloga te izgradnje zajedništva u dobru i s onima koji su drukčijeg svjetonazora, postajući tako svojevrsnom idejnom pretečom II. vatikanskog koncila. Ovogodišnji susret, deset godina nakon preminuća Chiare Lubich, u nedjelju 18. ožujka, pripadnici pokreta s područja Dalmacije proželi su geslom „Velika mi djela učini Svesilni“.

Nazočne su na početku susreta pozdravili voditelji Pokreta fokolarar u Dalmaciji – Brigita Eterović i Andrija Jurić, podsjetivši na Chiarine riječi: „Povelja kršćanskog socijalnog nauka započinje tamo gdje Marija pjeva: Silne zbaci s prijestolja, a uzvisi neznatne; gladne napuni dobrima, a bogate otpusti prazne“. Edo Juraga, ravnatelj škole iz Murtera, govorio je o svome iskustvu djelovanja u pokretu, a Katica Marić o životu u Marijinu gradu Faro kod Križevaca, jednom od 25 sličnih gradića u svijetu koji funkcioniraju na temeljima ekonomije zajedništva i razasuti su na pet kontinenata. Arhitekt Florijan Škunca, koji danas upravlja Farom, opisao je svoj rad na sakralnim objektima u skladu s vizijom umjetnosti kao proroštva novog humanizma, dok je kao gost ovogodišnjeg susreta, akademski slikar Josip Botteri Dini, govorio o umjetnosti, kazavši pritom da ona pripada području duhovnosti, budući da se i preko ljepote dolazi do Boga. Tijekom susreta pjevao je zbor Unica harmonia koji je prije deset godina nastao u okrilju Pokreta fokolarar, a njegovi su članovi svjedočili o radosti susretanja Boga i bližnjih kroz glazbu. Također, mladi i djeca predstavili su svoje aktivnosti u Djelu Marijinu te su prikazani videozapisi o Marijinu gradu Faro i aktivnostima članova pokreta.

Ovogodišnji je susret članova i prijatelja Pokreta fokolarar završio misom koju je u sjemenišnoj kapeli predvodio splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić. Predanost Bogu predstavlja umiranje sebi, kazao je nadbiskup, komentirajući parabolu o zrnu koje mora umrijeti da bi urodilo plodom, a zatim se osvrnuo na simboliku križa koji mi često doživljavamo kao nešto ogoljeno, premda je „nabijeno sadržajem“ i krije bogatstvo kakvo je prepoznala, između ostalih, i Chiara Lubich. U križu je Chiara pročitala znak ljubavi za sve, ljubavi koja je nemoćna i raspeta, ali snažna. „Križ nije znak snažne moći, nego snažne ljubavi“, poručio je nadbiskup i istaknuo kako samo križ i ljubav zajedno postaju izvorom života. „Križ potvrđuje ljubav, a najočitiji znak nevidljive ljubavi je vidljivi križ!“, kazao je on i dodao kako Isus očekuje da ga upoznamo prije svega po Njegovoj ljubavi, a ne po napisanom zakonu. Međutim, nas ta velika ljubav plaši. Srećom da ima svjedoka koji nas hrabre poput utemeljiteljice Pokreta fokolarar, zaključio je nadbiskup propovijed i zazvao Chiarin zagovor, da nas ona pomakne na putu prema boljem poznavanju Gospodina.

Tumačenje biskupskoga grba mons. Petra Palića, imenovanoga hvarskog biskupa

Ispod štita nalazi se biskupovo geslo „Na Tvoju riječ“ (Lk 5,5)

Zagreb/Hvar, 19.3.2018. (IKA) - Čovjek današnjice koristi simbole kako bi izrazio neku svoju misao, osjećaj ili jednostavno kako bi se predstavio drugima s kojima dolazi u komunikaciju.

Biskup, episcopus (nadglednik), nije samo onaj koji nadgleda svoje stado, već i onaj koji nad njim bdije i čuva ga. Tako i biskupov grb prati biskupovo djelovanje kroz tijek vremena i uvijek ga iznova podsjeća na Onoga kome je povjerovao (usp. 1 Tim 1,12) i koji ga je poslao biti ribarom ljudi (usp. Lk 5, 10-11).

Polazeći od ornamenata koji se nalaze oko štita, prvi element koji se primjećuje je zeleni šešir s dvanaest zeleno-zlatnih čvorića – simbol koji se za biskupske grbove koristi još od 15. stoljeća. Tako se po boji (zelenoj šešira i zeleno-zlatnoj špagici i čvorićima), broju čvorića (dvanaest) i zlatnom križu (s jednom poprečnom gredom) čita kako je nositelj grba biskup.

Ispod štita nalazi se biskupovo geslo NA TVOJU RIJEČ (Lk 5,5) koje je ispisano u istom obliku kako se nalazi i na grbu pape Franje, kako bi se istaknulo jedinstvo s Papom i Svetom Stolicom. Time se ujedno ističe da ispovijedamo da je Crkva jedna, sveta, katolička i apostolska i kao takva ista u ispovijesti vjere u Isusa Krista, Sina Boga živoga.

Štit je podijeljen na tri dijela crvenom, bijelom i plavom bojom u kojima se prvotno prepoznaje hrvatske nacionalne boje. Također, prva dva polja (crveno-srebrno) boje su grada Dubrovnika u kojem je biskup do sada vršio svoje svećeničko poslanje, a plava boja simbol je Jadranskoga mora.

Prvo, crveno, polje simbol je ljubavi – kako prema Domovini tako i prema mjestu porijekla biskupa - Janjevu, najstarije hrvatske dijaspori na Kosovu.

Život vjernika u toj najstarijoj hrvatskoj dijaspori na Kosovu, koji je u mnogome obilježio i biskupov život, počiva na svojevrsnom tropletu: tradiciji življenja vjere mnogih očeva i majki, koju su se hranili i jačali u slavljenju svetih Otajstava: slušajući Riječ Božju i blagujući kruh života u zajednici s braćom za stolom s Raspetim i Uskrslim Gospodinom; življenju bračne i obiteljske duhovnosti u kućnoj crkvi, koja pomaže vjernicima posvetiti se molitvom i vlastitim radom i učiniti život u ovome svijetu vrijednim i podnošljivim; na pouzdanju da vjera u Božju providnost u konačnici određuje i vodi naš život.

Najstariji do sada poznati spomen Janjeva potječe iz 1303., a zabilježen je u pismu pape Benedikta XI. barskom biskupu Marinu. Janjevo je poznato i po drugom najstarijem zvonu Crkve u Hrvata, a izliveno je 1368. Na njemu se nalazi i natpis: + Mihael et Nicolavs Mercept M III LXVIII.

U drugom, srebrnom polju nalazi se simbol Svetoga pisma – knjiga, ispod kojeg se nalaze dva mača – simbola mučeništva svetoga Stjepana I., pape i sv. Vlaha, biskupa. Dva su to mučenika (i zaštitnika Hvarske i Dubrovačke biskupije) koji su umrli mučeničkom smrću odsijecanjem glave zbog navještaja Božje riječi. Mučenik, kao svjedok, ujedno je pobjednik – zato se i Sveto pismo nalazi iznad mačeva. Stranice knjige obojane su istom bojom kao i geslo što znači da smo se za Gospodina i Njegovu riječ pozvani boriti sve do smrti i da smo pozvani biti hrabri svjedoci za Gospodina sve do kraja zemlje (Dj 1, 8).

Iako je tmina nešto što u čovjeku uvijek iznova budi strah, u trećem, plavom polju prikaz je cjelonoćnog ribolova (usp. Lk 5, 1-11) u kojem su se učenici trudili nešto uloviti, ali u tome nisu uspjeli. No, nakon što je Gospodin ušao u Petrovu

lađu (Kristov monogram na jedru, grčka slova hi (X) i ro (P) – Hristos – Krist - Pomazanik) i nakon Petrove spremnosti da na Gospodinovu riječ ponovno baci mrežu, uhvatiše veoma mnogo riba, mreže im se gotovo razdirale. Na Petrovo priznanje grešnosti nadovezuje se Gospodinovo poslanje i poziv Petru: Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude! Budući da je tim istim riječima obuhvaćen i čitav biskupov život (kako prošli, sadašnji i budući), bačena mreža postaje i dio samoga štita, ali i pastoralnog poslanja na tri otoka (Hvar, Brač i Vis) koji su prikazani s tri šesterokrake zvjezdice. Osim što su one u ovom polju posložene kao i geografski gore navedeni otoci, zvjezdice također označavaju i apostolsko (biskupsko) nasljeđe, jer se te iste zvjezdice nalaze i u grbovima biskupovih prethodnika: mons. Slobodna Štambuka i mons. Celestina Bezmalinovića. Također, zvjezdica koja se nalazi u centru ovoga polja simbol je i Presvete Bogorodice koju štujemo i pod imenom Zvijezda Mora – Stella Maris, budući da je biskup u pozdravnom govoru istaknuo kako svoje služenje, uz sv. Nikolu biskupa, sv. Vlaha, sv. Stjepana, pape, sv. Prošpera, sv. Jurja i svih svetih Božjih ugodnika, povjerava i zagovoru i pomoći bl. Djevice Marije, čiji je zagovor kao dijete molio pred likom Gospe Letničke. Grb je izradio vlč. Tomislav Hačko, svećenik na posljediplomskom studiju u Rimu.

Susret župnih pastoralnih vijeća Gospičko-senjske biskupije

Udbina, 19.3.2018. (IKA) - Susret župnih pastoralnih vijeća Gospičko-senjske biskupije okupio je 19. ožujka u Crkvi hrvatskih mučenika na Udbini oko dvije stotine vijećnika zajedno sa njihovim župnicima. Susret je počeo u crkvi Službom riječi koju je predvodio gospičko-senjski biskup Zdenko Križić a nastavljen susretom u kripti gdje je predavanje „Mjesto i uloga ŽPV-a u djelovanju župe“ održao profesor crkvenog prava na Teologiji u Rijeci dr. Slavko Zec.

„Ovim susretom želimo dati posebno značenje vašoj službi jer vas vidimo kao zauzete i uzorite kršćane“, poručio je okupljenima biskup Križić te istaknuo značenje molitve. Bit molitve nije izbjeći križ već ostati vjeran Bogu do kraja. Volja Božja nije uvijek patnja ili križ jer Bog želi da budemo sretni više od nas samih. Biti uslišan ne znači uvijek dobiti ono što mi tražimo, jer Bog vidi što nam je potrebnije. Za molitvu uvijek treba imati vremena jer to nije pitanje vremena nego srca, zaključio je biskup Križić.

U nastavku je sve pozdravio domaćin, čuvar svetišta na Udbini vlč. Josip Šimatović. Povjerenik za ŽPV-a u biskupiji mons. mr. Tomislav Šporčić podsjetio je na povijest susreta župnih pastoralnih vijeća. Dr. Zec je govoreći o temi „Mjesto i uloga ŽPV-a u djelovanju župe“ istaknuo da župno pastoralno vijeće ima pastoralnu suodgovornost. To je tijelo mjesto posebnog dijaloga unutar Crkve a koje ima kontinuitet s kršćanskom tradicijom. Dr. Zec je zatim spomenuo Drugi vatikanski koncil koji je 1965. istaknuo suodgovornost i sinodalnost ŽPV-a, kao i novi zakonik kanonskog prava 1983. godine te se osvrnuo na pobudnicu sv. pape Ivana Pavla II. iz 1988. godine „Kristovi vjernici laici“ i pojasnio da ŽPV-a karakteriziraju sinodalnost, suradnja, suodgovornost i savjetovanost. Zatim je predstavio statut ŽPV-a biskupije donesen 2. listopada 2006. godine kao vrlo temeljit dokument. U radu ŽPV-a važni su odbori. U tom tijelu djeluje se bratski bez natjecateljskog duha. Nakon dinamične rasprave biskup Križić završio je susret porukom da se pokuša dio poslušnog ostvariti u stvarnosti te time pokazati koliko smo autentični.

Završila Godina svetog Josipa u Zagrebačkoj nadbiskupiji

Karlovac, 19.3.2018. (IKA) - „Braćo i sestre, Godina svetoga Josipa, mjerena zemaljskim vremenom u sebi nosi sadržaj koji nije mjerljiv zemaljskim mjerilom. Ova je godina novi početak naše otvorenosti vječnosti. Zato svaki Jubilej u Crkvi nije omeđen početkom i završetkom, nego mu je istinska svrha ulaženje u milosnu stvarnost“, istaknuo je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško na svetkovinu sv. Josipa, 19. ožujka, na početku mise koju je slavio u Nacionalnom svetištu u Karlovcu. Koncelebrirali su prof. dr. Ante Crnčević, OFM, preč. Matija Pavlaković, rektor Međubiskupijskog sjemeništa u Zagrebu, karlovački dekan preč. Dražen Karačić, rektor svetišta mons. Antun Sente, ml. i brojni karlovački svećenici i svećenici koji su svoje župljane predvodili na hodočašće svetom Josipu. U misnom slavlju sudjelovali su i predstavnici gradskih vlasti predvođeni gradonačelnikom Damirom Mandićem, županijskih vlasti, te vojske i policije. Misno pjevanje predvodio je zbor „Sveti Josip“ pod ravnanjem s. Blandine Rakarić.

Na početku homilije mons. Šaško govorio je o Josipovoj uznemirenosti koja se javlja u trenutku kada saznaje da je Marija trudna, a proizlazi iz nerazumijevanja koje je njegovo mjesto u odnosu prema Mariji. Tu uznemirenost otklonio je andeo objavljujući mu se u snu i potičući ga da slijedi glas svoga srca. Biskup je naglasio važnost da i mi poput svetog Josipa oslušujemo Božji plan u našem životu i preispitamo svoj odnos s Bogom i to kroz šutnju, molitvu i slušanje. „Tu provjeravamo smisao svoga života i odatle dolazi nova snaga koja je povezana s djelovanjem Duha Svetoga“, kazao je biskup. Nadalje je istaknuo Molitvu na završetku godine svetog Josipa koja ističe Josipovu bogobojaznost i pravednost. Bogobojaznost jer Josip računa s Bogom i jer je njegov prvi strah ljubav prema Bogu, te pravednost jer Josip u ulozi Marijina zaručnika ne zauzima, već prepušta prostor onom istinskom zaručniku, Gospodinu i jer je Mariju sačuvala u Božjem planu. Mons. Šaško također je pojasnio da je Josip posebno važan kao primjer kako slijediti Božju volju, shvaćati Božju veličinu i klanjati joj se, posebno jer je današnji čovjek izgubio smisao klanjanja, odnosno klanja se različitim krivim idolima. „U svojoj samozatajnosti i brizi za Božju Riječ Josip nam pomaže učiti kako odbaciti idole i biti u razgovoru s Bogom, njemu dati mjesto, njemu se jedino klanjati, da bismo otkrili izvore svoje životne radosti i dopustili se oblikovati Duhu Svetome.“ Na kraju homilije mons. Šaško preporučio je u molitve sve koji odlučuju o važnim pitanjima koja se tiču smisla života, obitelji, djece, međusobnih odnosa i identiteta, da im srca budu ispunjena ljubavlju i da nadrastu jezik sebičnosti. „Nadamo se da će često i u Hrvatskome saboru odgovorni stati pred svetoga Josipa pitajući se njegovim: „Gospodine, tko sam u tvome planu i što mi je činiti?“, istodobno moleći snagu za odluke i postupke od kojih će živjeti, a ne umirati hrvatska domovina“, zaključio je biskup Šaško. Pred kraj misnog slavlja predmolio je pred kipom svetog Josipa Molitvu na završetku Godine svetog Josipa.

Prije završnog blagoslova mons. Sente zahvalio je Gospodinu na milosnoj Godini svetoga Josipa, kardinalu Bozaniću na odluci o proglašenju godine, kao i svim suradnicima koji su pomagali na različite načine, te svećenicima i hodočasniciima koji su u tom Jubileju pohodili Nacionalno svetište svetog Josipa. Također je istaknuo da su vrata Josipova svetišta i dalje otvorena svim hodočasniciima te da je siguran da će Božja milost u njemu i dalje biti obilata. U znak zahvale darovao je biskupu Šašku i dr. Crnčeviću medalje svetog Josipa izrađene povodom proslave

330. obljetnice proglašenja svetog Josipa zaštitnikom Hrvatske. Nakon toga vjernici su predvođeni biskupom i svećenicima, te stjegovima Hrvatske, grada Karlovca i Karlovačke županije častili svetog Josipa obilaskom oko zavjetnog kipa.

Redovničko oblačenje kod sestara klarisa u Splitu

Split, 19.3.2018. (IKA) - Na svetkovinu sv. Josipa, zaručnika BDM, u samostanskoj crkvi Sv. Klare u Splitu pred okupljenom zajednicom klarisa s č.M. Dolores Mandić; i u nazočnosti obitelji, rodbine i prijatelja, obukla je franjevački habit postulantica Nera Galijot, iz Vodica. Tom je prigodom dobila novo ime: s. M. Katarina od Raspete Ljubavi, čime je započela novicijat u Redu sv. Klare. Misu i obred predvodio je o. Miroslav Bustruc, OFM, ispovjednik zajednice, u koncelecijaciji s o. Josipom Lucićem, samostanskim kapelanom.

Sedma obljetnica biskupskog ređenja mons. Mate Uzinića

Najveći problem i Crkve i društva su ljudi koji nisu ambiciozni, u pozitivnom smislu te riječi, i koji ne žele preuzeti odgovornost ne samo za sebe nego i za druge, koji čekaju da drugi nešto naprave a sami ne poduzimaju ništa - Najveći problem i Crkve i društva našeg vremena a na tragu pročitano evanđelja, je to „što smo mi kršćani, članovi Crkve i društva, prestali sanjati"

Dubrovnik, 19.3.2018. (IKA) - Sedmu obljetnicu biskupskog posvećenja dubrovački biskup Mate Uzinić proslavio je misnim slavljem na svetkovinu sv. Josipa, u ponedjeljak 19. ožujka, u dubrovačkoj katedrali uz riječi zahvalnosti Bogu, ali i svim suradnicima i vjernicima.

U propovijedi je biskup kroz evanđeoski opis sv. Josipa kao muža pravednog sagledao situaciju svojevrsnog pesimizma u hrvatskom društvu i Crkvi te na pitanje o glavnom problemu za takvu situaciju kazao kako glavni problem nisu oni loši nego dobri i pravedni koji ne preuzimaju svoju odgovornost u društvu i Crkvi. Da sv. Josip nije preuzeo odgovornost za Mariju i Isusa tko zna što bi s njima bilo. Budimo sanjari poput sv. Josipa, sanjajmo bolju Crkvu i bolje društvo i ne bojmo se preuzeti odgovornost, poručio je biskup.

U uvodu propovijedi biskup je kazao kako sv. Josip nije samo zaštitnik Svete nazaretske obitelji nego i Crkve, ali ga je i hrvatski narod izabrao za svog zaštitnika. Govorio je o svecu kao primjeru života kojeg bi trebali slijediti i koji može pomoći u suočavanju s konkretnim teškoćama u Crkvi i društvu.

Ozračje i vrijeme u kojem živimo djeluje pomalo „pesimistično", primijetio je biskup. Opisujući Crkvu u takvom ozračju, biskup je kazao kako jedni govore o kraju vremena, drugi se ne slažu s raznim stvarima u Crkvi ili s papom Franjom, ili papom u miru Benediktom, stvaraju se različite „zavjere", a sve to unosi u Crkvu ozračje koje nije dobro. Pridodao je tome i situacije s kojima se Crkva suočava u posljednje vrijeme, od teških suočavanja s pedofilijom do suočavanja s financijskim problemima i poteškoćama, a to osobito među vjernicima koji su rubni stvara određene sudove i kritike. No, ono što bi bilo opasno je uprijeti prstom u one koji nisu dobri među nama i njih optužiti za sve probleme koje Crkva ima, kazao je biskup.

To „pesimistično" ozračje osim u Crkvi može se primijetiti i u našoj nacionalnoj zajednici kojoj pripadamo, našem narodu kojem je sv. Josip zaštitnik, nastavio je biskup. I tu vlada određen pesimizam i loše ozračje koje nije izazvano raspravama o Istanbulskoj konferenciji, koja nije najteži problem s kojim se mi kao društvo trenutačno suočavamo,

nego cjelokupnom situacijom u narodu. Taj pesimistični osjećaj se može steći kad iz godine u godinu slušamo statističke podatke o izumiranju hrvatskog naroda, o tome da se sve manje mladih žene, da se sve kasnije žene, da ne sklapaju crkvene brakove, da je sve više rastava, da nas sve više umire a manje rađa, da nas se sve više iseljava, pa da je naša zemlja postala zemlja u kojoj više nije poželjno živjeti. Kao da su se zaludu borili oni koji su položili svoje živote za našu slobodu. „Ne znam zašto to ozračje. Ja osobno mislim da nije potrebno!", ustvrdio je dubrovački biskup. Dodao je i kako se previše vraćamo, što ga podsjeća na hod Izraelaca iz Egipta prema Obećanoj zemlji, na vremena komunizma kao da je tada bilo bolje. „Mi koji se sjećamo znamo da nije bilo bolje, ne može biti bolje u ropstvu nego u slobodi", kazao je te dodao: „Znam da ima ljudi koji imaju problema s plaćama, koji imaju niske plaće, znam da ima nezaposlenih... Ali mislim da je moguće imati drukčije ozračje!" Upirati samo prstom u druge, u Vladu, Sabor, ili u one koji su devedesetih godina popljačkali Hrvatsku, koji su gledali samo sebe i svoj interes, nije rješenje. Tu jest problem, ali nije tu najveći problem, rekao je biskup Uzinić.

Potom je analizirao i situaciju u Dubrovačkoj biskupiji u kojoj je problem nedostatka svećeničkih zvanja, redovničkih zajednica koje su sve starije, kao i ozračje koje čini da nema poleta kad je u pitanju odgovor na Božji poziv, a Bog zove i traži one koji će mu se odazvati.

Davši kratki opis situacija u općoj Crkvi, hrvatskom društvu i Dubrovačkoj biskupiji, biskup Uzinić je u svjetlu evanđeoskog ulomka koji spominje događaj sa sv. Josipom prije Isusova rođenja, ponudio odgovor na pitanje gdje on vidi glavni problem kako situacije Crkve na općoj razini tako i na mjesnoj razini, ali i u našem društvu. „Ne vidim najveći problem u onima koji su loši. Nema tog društva na zemlji u kojem nema onih koji su loši, koji su grešni, slabi, prevaranti, bludnici itd.. Nema tog društva koje je savršeno u svim svojim članovima", kazao je biskup. „Nije problem u Crkvi i u društvu u onima koji su loši nego u onima koji su pravedni i dobri poput Josipa, ali koji ne preuzimaju odgovornost", istaknuo je biskup te protumačio tu evanđeosku sliku Josipa koji je bio „muž pravedan", a kao pravedan muž snovao je kako bi otpustio Mariju, stavio noge na put i krenuo negdje drugdje, pobjegao od situacije i prepustio tu situaciju drugima. Povezao je to s konkretnim situacijama među vjernicima ovog vremena koji „kad čuju Božji poziv da uzmu konkretnu ženu ili muža, da se otvore životu i prime djecu, kad čuju Gospodnji poziv da se postanu svećenici, redovnice, kad čuju Gospodnji poziv da se uključe u politiku, da preuzmu svoju odgovornost u društvu – a jer su pravedni, boje se, razmišljaju da je bolje da to ostave drugima - ne odazivaju se, ne stavljaju se na raspolaganje", rekao je.

Najveći problem i Crkve i društva, kazao je biskup, su ljudi koji nisu ambiciozni, u pozitivnom smislu te riječi, i koji ne žele preuzeti odgovornost ne samo za sebe nego i za druge, koji čekaju da drugi nešto naprave a sami ne poduzimaju ništa.

Tome je dodao, kao najveći problem i Crkve i društva našeg vremena a na tragu pročitano evanđelja, to „što smo mi kršćani, članovi Crkve i društva, prestali sanjati". Što smo prestali biti ljudi koji ne gledaju samo na računicu - koliko ću ja uložiti, što je pravedno i koliko ću natrag dobiti – nego su spremni kao oni koji sanjaju bolju Crkvu i društvo, staviti se na raspolaganje Gospodinu ondje gdje ih on šalje i onako kako ih on šalje. Da je Josip ostao samo pravedan i dobar čovjek, a da nije bio sanjar, mi ga ne bismo poznavali! Ne bi ispunio onu zadaću koju je imao!

Zatim je biskup pozvao okupljene vjernike da budu

pravedni, dobri muževi i žene, ali da uz sve to budu i sanjari. „Da imamo maštu i da maštamo o boljem svijetu i boljoj Crkvi i da se stavimo tome poslanju na raspolaganje u stvaranju bolje Crkve i boljeg društva. Onda će funkcionirati zagovor sv. Josipa, bez toga bojim se da neće. Bez toga ćemo nastaviti tonuti u beznađe i depresiju, dopustit ćemo da ono što je lijepo i sveto to prestane biti. Možda će se dogoditi, ma sigurno će se dogoditi, da će nam i ono što bismo željeli sačuvati biti upropašteno. Da Josip nije preuzeo ulogu tko zna što bi bilo s Marijom i Isusom. No, Josip je preuzeto svoju ulogu“, rekao je.

Spomenuvši još neke druge sanjare, biskup Uzinić istaknuo je biblijski opis kako je Bog na Adama pustio san da bi stvorio ženu. Nije moglo biti žene partnera bez čovjeka koji sanja, kazao je. Zatim je potaknuo mlade da budu sanjari, da ne gledaju samo računicu jer to je problem. Ako gledaju samo na to kako nemaju kuću, posao, auto neće ući u brak. Tek kad budu imali nekoga za koga će se brinuti, tek će onda, poput svojih roditelja, početi čuvati i stvarati obiteljsko ozračje.

„Postanimo sanjari“, pozvao je na kraju biskup Uzinić. „Neka nam sv. Josip koji je usnuo san i obavio svoju zadaću pomogne ispuniti poslanje koje svi mi imamo kako bi naša Crkva mogla po nama ispuniti svoje poslanje i biti radosna navjestiteljica i svjedokinja evanđelja. Kako bi naš narod mogao ponovo vratiti onu radost i s tom radošću život i imati ne samo slavnu prošlost nego i radosnu sadašnjost i svijetlu budućnost“, potaknuo je.

Biskup je zahvalio svima na dolasku na ovo misno slavlje, s obzirom da je u župama te večeri bilo dosta duhovnih događanja, prepoznavši u tome znak privrženosti i ljubavi prema njemu kao pastiru mjesne Crkve te im je zahvalio i na molitvama za njega.

U molitvi vjernika molilo se posebno za papu Franju koji na ovaj dana obilježava petu obljetnicu pontifikata.

U konceleciji petnaestak svećenika i redovnika sudjelovali su generalni vikar Dubrovačke biskupije don Hrvoje Katušić, kancelar don Ivica Pervan, dekan dekanata Dubrovnik 1 don Ante Burić, katedralni župnik don Stanko Lasić, predvoditelj duhovne obnove u katedrali don Ivan Bodrožić, drugi dijecezanski svećenici i redovnici svih redovničkih zajednica. Slavljaju su se pridružili bogoslovi, novaci, redovnice svih redovničkih zajednica na području biskupije, djelatnici Ordinarijata i Caritas, vjernici i suradnici. Liturgijsko pjevanje predvodili su katedralni zborovi, a na kraju mise otpjevan je „Te Deum“.

Katedralni župnik je u ime svim poželio biskupu da se nadahnjuje svime onim što je sv. Josip u svom životu i u povijesti spasenja učinio. Savjetovao mu je i da malo uspori u pastoralnom radu, te da i on bude sanjar koji će sanjati obnovljenu katedralu od krova do podzemlja punu vjernika, a oko sebe puno mladih svećenika koji će krijepti sve njegove nade za budućnost biskupije.

Biskup Uzinić primio britanskog veleposlanika

Dubrovnik, 19.3.2018. (IKA) - Dubrovački biskup Mate Uzinić primio je u ponedjeljak 19. ožujka veleposlanika Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske u Republici Hrvatskoj Andrewa Dalgleisha, koji se nalazi u posjetu Dubrovniku.

Na sastanku su razgovarali o životu Crkve u Hrvatskoj i izazovima s kojima se susreće te o drugim vjerskim i društvenim temama, a biskup je britanskom veleposlaniku za uspomenu darovao monografiju „Katedrala Gospe Velike u Dubrovniku“.

Rijeka: Dan Caritas a i podjela zahvalnica

Rijeka, 19.3.2018. (IKA) - Caritas Riječke nadbiskupije proslavio je 19. ožujka svojega zaštitnika sv. Josipa te tom prigodom uputio zahvalu svim dobrotvorima i volonterima koji pomažu karitativno djelovanje u nadbiskupijskim ustanovama i župama. Misu je u župnoj crkvi Sv. Ivana Krstitelja na Škurinju predvodio riječki nadbiskup Ivan Devčić te na kraju mise podijelio zahvalnice Caritas a ovogodišnjim dobrotvorima. Kako je uobičajeno posljednjih godina, zahvalnicu je dobilo sedmero volontera župnih Caritas a iz sedam dekanata te još šestoro dobrotvora ili institucija koje su podržale rad nadbiskupijskog Caritas a.

„Vi ste Josipi ili Josipe naših dana“, rekao je nadbiskup u propovijedi, zahvaljujući dobrotvorima te na taj način uspoređujući njihovo djelovanje s onime što je činio zaštitnik Svete obitelji, sv. Josip. „Josip se s trudnom zaručnicom Marijom našao u teškoj dilemi, ali nije tražio nikakve izgovore. Znao je što treba činiti, a to je brinuti za Mariju i Isusa i to je činio bez zadržke, dajući sve od sebe. Zahvaljujem vam što pomažući potrebnima slijedite njegov primjer, ne tražite izgovore nego svoju vjeru svjedočite na najbolji način i tako upućujete na Božje otajstvo ljubavi“, rekao je nadbiskup.

Nakon svečanosti u crkvi, volonteri i dobrotvori te kumovi u projektu Obitelji za obitelj okupili su se u dvorani Caritas a na skromnom druženju. Ravnatelj Caritas a mons. Nikola Uravić posebnu je zahvalu uputio kumovima, potaknuvši ih da svojim svjedočenjem budu primjer drugima. „Vi ste najbolji promotori ovog programa pa vas pozivam da svojim primjerom potaknete i druge da se uključe“, rekao je. Program omogućuje da svaki kum ili više njih, redovitim donacijama posredstvom Caritas a pomažu točno određeno dijete i njegovu obitelj.

U proteklih nekoliko mjeseci u ovaj se program javilo sedmero novih kumova. Nažalost, neki od kumova koji su se uključili prije dvije godine u međuvremenu su izišli iz programa, pa se broj novih obitelji koje primaju pomoć nije znatno povećao jer su nova sredstva preusmjerena na stare korisnike. Ipak, u program su ušle tri nove obitelji pa je sada ukupno 38 djece koja su zahvaćena ovim programom pomoći. Ravnatelj je istaknuo primjer župe Volosko u kojoj se udružilo nekoliko župljana koji svojim prilogom pomažu dva djeteta.

Iz tog je razloga na prijedlog Opatijskoga dekanata zahvalnicu Caritas a dobila župljanka Voloskog Sava Šepić. Bakarski dekanat za zahvalnicu je predložio Elizabetu Benić iz župe sv. Andrije ap. iz Bakra. U ime Crikveničkoga dekanata zahvalnicu je dobila Nada Rečan iz župe sv. Filipa i Jakova u Novom Vinodolskom. Delnički dekanat predložio je Mariju Turk iz župe sv. Antuna Padovanskog u Fužinama, a Kastavski Jelenu Beno iz župe sv. Jelene Križarice u Kastvu. Trsatski dekanat predložio je Dariju Marinović iz župe sv. Lucije u Kostreni dok je iz Prvostolnog dekanata zahvalnicu dobio Rino Levak iz župe sv. Josipa u Rijeci.

Nadbiskupijski Caritas zahvalnicu je ove godine odlučio dodijeliti Ivici Topiću i njegovoj tvrtki Elti, Gordani Toskić, Željki Planinić te Branki Perman. Zahvalnica je uručena i Domu za starije osobe u Austrijskom gradu Kufsteinu te Gradu Bakru koji već niz godina pruža pouzdanu podršku Caritasu.

Proslava sv. Josipa u Breznici Đakovačkoj

Breznica Đakovačka, 19.3.2018. (IKA/TU) - Svečanom večernjom euharistijom koju je u Karmelu sv. Josipa u Breznici Đakovačkoj 19. ožujka predslavio đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, okrunjena je ovogodišnja trodnevna priprava te sama svetkovina sv. Josipa - zaštitnika Crkve, Domovine, Općine Levanjska Varoš i toga samostana. Uz mons. Hranića koncelebrirali su vlč. Tomislav Korov i vlč. Ivica Martić, a u asistenciji bili su bogoslovi iz Đakova u pratnji rektora Bogoslovnog sjemeništa mo Ivana Andrića. Liturgijskim pjevanjem slavlj je su animirale karmelićanke.

„Bijaše muž pravedan. Tako Sveto pismo svjedoči o sv. Josipu. I svi epiteti koje bi mogli reći o njemu zgusnuti su u ovoj riječi – pravedan. Bogobožazan. Čovjek koji je znao samoprijegorno, čisto i iskreno ljubiti i služiti", rekao je na početku misnoga slavlja nadbiskup Hranić, te pozvao sve da otvore svoja srca kako bi bila poput Josipova, i po uzoru na Srce Isusovo.

Uvodeći u homiliju nadbiskup je istaknuo osobitost Josipova života - Josip djeluje iz drugoga plana, ali je on ipak važan za plan spasenja. Budući da Josip živi od Božje riječi i povjerenja u Boga on je savršen primjer vjernicima, osobito očevima, da budu brižni, vjerni, samoprijegorni u ljubavi. Ističući Josipa kao primjer kako voditi svoju obitelj, nadbiskup je istaknuo: „Slušajući Riječ Božju, on ne traži dodatne riječi, razjašnjavanja, ne gubi se u sumnjama i raspravama, ne pita dodatno, šutke izvršava što mu je rečeno. Obavijen plaštem tišine čini velika djela za svoju obitelj". Upravo je tu poruka današnjem čovjeku koji uživa u svome 'ja', rekao je mons. Hranić - da uvidi kako je prava veličina u skromnosti, jednostavnosti, u služenju ne pitajući za cijenu. Posebno je to važno za ulogu oca obitelji, da Riječ Božju sluša i pušta da ona ravna njegovim životom i zadaćom vođenja obitelji.

„Za Josipovu ljubav prema Mariji nije mu bila potrebna tjelesna dimenzija. Ta se dimenzija ne smije zanemariti u braku, ali Josip ljubi Mariju i bez te dimenzije", oslanjajući se upravo na tu karakteristiku sv. Josipa mons. Hranić bolno je ustvrdio kako danas mnogi ostavljaju svoga bračnog druga zbog bolesti, starosti, prolaska ljepote ili bilo kojega drugog razloga u ovome svijetu gdje je vjernost shvaćena kako konzervativizam. I tu svijetli Josipov primjer u svima onima koji ostaju, njeguju i brinu do kraja života za svoga bračnoga druga. Onima koji su poput Josipa u potpunosti veći od sebe i vlastitih očekivanja. Josip je „sav u ljubavi do kraja darovan. Čisti dar, čista ljubav. U ljudskoj i očinskoj veličini koja prerasta uske granice i tjelesno preobražava u nebesko gdje je istinska veličina i svetost".

Nadbiskup je molio i za Hrvatsku, za sabornike, da ih u odlukama vodi Božja Riječ te se tako odupru zlu. Među brojnim hodočasnici na večernjoj misi bili su i milosrdne sestre sv. Križa iz Đakova, načelnik općine Levanjska Varoš Slavko Tidlačka te Udruga skauta iz Đakova.

Prijepodnevo euharistijsko slavlje predvodio je karmelićanin iz Remeta o. Vinko Mamić, u zajedništvu s vlč. Zvonkom Mrakom te vlč. Mirom Tomasom. Nazočni su bili i načelnik Tidlačka te zamjenik osječko-baranjskog župana Goran Ivanović. U homiliji o. Mamić ocrtao je lik sv. Josipa kao onoga koji jako dobro može razumjeti prilike i poteškoće današnjega vremena te je rekao: „Utječimo se sv. Josipu da imamo čvrstoću u ovome svijetu, da stojimo čvrsti u svojim uvjerenjima pred navalom svih današnjih vjetrova. Da živimo pravedno, utemeljeni na Riječi Božjoj, na Objavi, svjedočeći svoja uvjerenja najprije onima koji su nam najbliži, koje odgajamo i kojima smo poslani. Neka nam u tome pomogne i sv. Josip".

Brojni vjernici pohodili su samostansku crkvu karmelićanki i kroz trodnevnu molitvenu pripremu za svetkovinu, od 16. do 18. ožujka. Tijekom tih dana misnom slavlju prethodila je molitva krunice, litanija i molitava sv. Josipu, kao i brojne pjesme u Josipovu čast. Prvi dan trodnevnice predvodio je fra Ivan Lelas, gvardijan s Krapnja, drugi dan svećenik Vrhbosanske nadbiskupije Hrvoje Kalem, profesor na KBF-u u Đakovu, dok je treći dan vodio vlč. Krešimir Aračić, župnik u Berku.

Josipovo u Stepinčevu Karmelu

Zagreb, 19.3.2018. (IKA) - „Sveti Josip je bio tihi svetac. Zaštitnik je naše Domovine, hrvatskog naroda i Karmelskog reda. Sv. Terezija Avilska posvetila mu je gotovo sve karmeke koje je osnovala i posebno ga je štovala. I mi ga danas slavimo. No, nije dosta samo slaviti sv. Josipa. Važno je životom ga nasljedovati", rekao je u homiliji, između ostalog o. Zdravko Barić, SMM, na Josipovo, u ponedjeljak 19. ožujka u Stepinčevu Karmelu u Brezovici. Zatim je pojasnio kako životom nasljedovati sv. Josipa, kako ga danas aktualizirati, te je istaknuo četiri Josipove kreposti. To su: nenametljivost, diskrecija, poučljivost i odgovornost. Govoreći o nenametljivim ljudima, kakav je bio sv. Josip, istaknuo je propovjednik da su to Božji ljudi koji zauzimaju mjesto koje im je Bog namijenio, a ne guraju se i ne nameću drugima; bilo svojom kritikom, dominacijom, ponašanjem ili svojim stavovima. Savjesno rade i drže ono što imaju, a što rade, to ne napuštaju. Sv. Josip bio je izuzetno diskretna osoba što se posebno očitivalo po tome što nije želio izvrnuti sramoti svoju zaručnicu Blaženu Djevicu Mariju koja je bila u blagoslovljenom stanju. „Diskretna osoba poštuje privatni život i intimu osobe i ne izvrgava je javnosti... Ogovaranje donosi nered, pomutnju, nemir. Diskretni ljudi razgovaraju jedni s drugima, a ne govore o drugima", naglasio je o. Barić.

Zatim je protumačio krepost Josipove poučljivosti, te rekao i to da je sv. Josip bio u cjeloživotnoj formaciji kod dragog Boga kome je dopustio da mu se miješa u život i da ga Riječ Božja dotakne iznutra. „Josip je uvijek činio što mu je Bog rekao. Vjerovati znači činiti što ti Bog govori. Papa Franjo kaže da mi katolici idemo na misu i obredima častimo dragoga Boga, ali mu ne dopuštamo da se miješa u naš život", ustvrdio je propovjednik.

Odgovornosti sv. Josipa povjerio je dragi Bog Isusa i Majku Božju. On se odgovorno brinuo i zauzimao za njih, čuvao ih i pratio kroz život. Odgovornost je potrebno čuvati, usavršavati i razvijati. Svaki od nas odgovoran je za druge, osobito za svoje najbliže s kojima živi. „Čuvaj odgovorno Isusa Krista, da bi On čuvao tvoj život. Neka nam ove četiri kreposti pomognu oblikovati našu osobnost i naš vjernički život. Budi sv. Josip tamo gdje živiš! Vršiti odgovorno svoje dužnosti", potaknuo je o. Zdravko. Misno slavlje animirale su karmelićanke svojim skladnim pjevanjem, kao i u trodnevnici, a misna čitanja čitao je i ministrirao student Tomislav Skender.

Redovnice i vjernici pripremali su se za Josipovo i za završetak Godine sv. Josipa prigodnom deveticom i trodnevnicom euharistijskih slavlja, koja su predvodili: vlč. Ivica Berdik, župnik u Botincu, Novi Zagreb, don Stjepan Bolkovac, SDB, ravnatelj salezijanaca na Knežiji, Zagreb i vlč. mr. Andrija Miličević, pomoćnik duhovnika zagrebačkih bogoslova.

Na Josipovo karmelićanke su imale i zavjetno klanjanje pred u kojemu su zahvalile Kristu Gospodinu i sv. Josipu što im je u prošlom i u domovinskom ratu sačuvali živote, samostan i crkvu od ratnih nedaća.

Crkva u Hrvata

Tiskovna konferencija u sklopu zajedničkog zasjedanja HBK i BK BiH

Komentirajući pitanje ratificiranja Istanbulske konvencije u Hrvatskoj, nadbiskup Puljić podsjetio da biskupi ne prihvaćaju neke stavove izrečene u Konvenciji, ali da „svim srcem“ podupiru ostale dijelove Konvencije koji se odnose na zaštitu ugroženih, na sprečavanje manipulacije i iskorištavanja osobito žena, djece, ali i svakog čovjeka

Sarajevo, 14.3.2018. (IKA/KTA) - U Svećeničkom domu Vrhbosanske nadbiskupije u Sarajevu upriličena je 14. ožujka konferencija za novinstvo u sklopu XX. redovitoga zajedničkog zasjedanja članova Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Hrvatske biskupske konferencije koje se održava istoga dana u Nadbiskupskoj rezidenciji u glavnom gradu BiH. Na konferenciji su govorili predsjednici BK BiH kardinal Vinko Puljić, vrhbosanski nadbiskup metropolit, i HBK zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

Novinarima je kardinal Puljić pojasnio da se zajedničko zasjedanje dviju biskupskih konferencija održava jednom godišnje i to naizmjenično na prostoru republika Hrvatske i BiH. Na tim skupovima već tradicionalno se razgovara o temama od zajedničkog interesa kao što je pitanje hrvatske inozemne pastve ili zajednička briga oko Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu gdje studiraju i stanuju svećenici iz domaćih biskupija. Jedna od tema razmatranja je i nedavno završeni Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini tijekom kojeg Crkva u Hrvatskoj podupire Crkvu u BiH. Spomenuo je da jedna od tema zajedničkog razmatranja i martirologij tj. sačinjavanje popisa mučenika ubijenih tijekom II. svjetskog rata ili poraća iz mržnje prema vjeri. Među ostalim temama zasjedanja spomenuo je razgovor o temeljnom dokumentu za formaciji budućih svećenika „Ratio fundamentalis“ kao i da dvije biskupske konferencije povezuje isto jezično područje u liturgiji.

Nadbiskup Puljić novinarima je kazao da je ovaj zajednički susret ljudske i duhovne naravi „jer mi, kao pastiri pojedinih mjesnih Crkava, otvoreno govorimo o sadašnjim našim planovima, poteškoćama pa i djelima, i, kad s bratom podijeliš svoje poteškoće i probleme, onda ti je puno lakše“. Nadovezujući se na riječi kardinala Puljića o zajedničkim temama ovogodišnjeg susreta, dodao je da članovi dvaju BK rado dolaze u Sarajevo „braći našoj s kojima dijelimo i zajedničku brigu“.

Na zamolbu da prokomentira pitanje ratificiranja Istanbulske konvencije u Hrvatskoj, nadbiskup Puljić kazao je da su se biskupi već u dva navrata očitovali o predmetu rodne ideologije koja je, kako je kazao, u pozadini Istanbulske konvencije, te podsjetio da su biskupi izdali poslanicu „Muško i žensko stvori ih“ koja sadrži jasan stav Crkve i kritiku o toj ideologiji. Podsjetio je da su biskupi nedavno objavili i pismo koje se jednim dijelom odnosi i na to, a u kojem jasno stoji da biskupi ne prihvaćaju neke stavove izrečene u Konvenciji, ali da „svim srcem“ podupiru ostale dijelove Konvencije koji se odnose na zaštitu ugroženih, na sprečavanje manipulacije i iskorištavanja osobito žena, djece, ali i svakog čovjeka.

Upitan je li je razočaran što nije bilo značajnih reakcija domaćih i međunarodnih političkih predstavnika na istup u medijima predsjednika RS Milorada Dodika prema banjolučkom biskupu Franji Komarici, kardinal Puljić odgovorio je da je politika „previše oko sebe preokupirana, premalo vodi brigu o čovjeku“ te izrazio žaljenje da se u

javnosti ovakvim istupima stvara „nezdrava klima“. Kazao je da se ne može negirati činjenica da u entitetu RS danas nema 90% katolika koji su tu prije živjeli.

Na zamolbu da se osvrne na problem iseljavanja populacije što opterećuje obje države, BiH i Hrvatsku, nadbiskup Puljić kazao je da je to problem koji je zabilježen i u drugim državama, osobito onima u kojima je prethodno bio komunistički sustav. S tim u vezi kazao je da bi, prema nekim izvorima, broj onih koji su iz Istočne migrirali u Zapadnu Europu od pada komunizma mogao biti i 23 milijuna te izrazio mišljenje da te migracije nisu uvijek ekonomske naravi. Složio se da ljudima treba pomoći i kazao da je čestitao biskupima BK BiH što u svojim govorima uvijek potiču ljude da ostaju ovdje. Izrazio je mišljenje da su i mediji pozvani ulijevati povjerenje, nadu i optimizam na isti način.

Kardinal Puljić dodao je da mnogi i ne odlaze jer nemaju posla, već da odlaze i neki koji su i zaposleni jer im je „dodijala ova napeta situacija nepravde, nejednakopravnosti u BiH kojom igraju i domaći političari i svjetski političari. Naglasio je također da Europi i odgovara jeftina radna snaga s ovih područja više nego da se ulaganjem u ovu državu stvore uvjeti da ljudi ne osjećaju potrebu za odlaskom. Izrazio je i zabrinutost da odlazak ljudi može biti i plansko djelovanje kojim se dovršava „ono što rat nije uspio“. Dodao je i da susreti dviju konferencija predstavljaju svojevrsno ohrabrenje mjesnim biskupima da ne posustanu premda im se čini da govore uzalud.

Na upit o tome koliko je bitno da Crkva u Hrvatskoj podupire Crkvu u BiH na putu opstanka, nadbiskup Puljić odgovorio je da istinska suradnja postoji i da ona nije samo formalna te da biskupi rado dolaze na ove susrete kao i da ne kane odustati od davanja potpore.

Tragom najavljenog znanstveno-stručnog skupa koji će se narednih dana održati u Neumu pod pokroviteljstvom člana Predsjedništva BiH Dragana Čovića, kardinal Puljić, upitan da prokomentira može li se „rješavanje hrvatskog pitanja“ zaključiti bez Hrvata iz Posavine, Sarajeva i drugih dijelova BiH gdje Hrvati nisu većina, kazao je da očekuje da bi, budući da se radi o skupu znanstvene naravi, tu trebali biti zastupljeni svi Hrvati u BiH. Govoreći dalje o samom traženju rješenja, rekao je da tu treba biti korektan. „I oni koji su skrojili ovakvu Bosnu i Hercegovinu po Daytonu, i oni koji su privilegije dobili, trebaju biti poštene - što žele svome narodu, da priznaju i drugom“, poručio je kardinal Puljić.

Upitan može li se govoriti o zabrinutosti za sigurnost biskupa Komarice, s obzirom da ovo nije prvi javni istup protiv njega, kardinal Puljić kazao je kako je jasno da je „politika u stanju napraviti grozne stvari“, ali da je uvjeren da to neće biti budući da je biskup Komarica svjetski priznata osoba koja mnogo znači svima.

Jedno od pitanja odnosilo se i na hrvatski martirologij, osobito na poteškoće na koje se nailazi u prikupljanju podataka i jesu li oni ideološke prirode. Kardinal Puljić kazao je da su poteškoće u radu nedostatak svjedoka, budući da su do sada mnogi preminuli, kao i u samom prikupljanju podataka. Naglasio je da se u tome ne ide putem ideologije, nego se istražuje jesu li ubojstva učinjena iz mržnje prema vjeri te dodao kako je rano govoriti o broju žrtava.

Islamska zajednica u BiH osudila napad predsjednika RS na biskupa Franju Komaricu

Sarajevo, 14.3.2018. (IKA/KTA) - „Islamska zajednica u BiH osuđuje verbalne napade predsjednika entiteta RS na biskupa Franju Komaricu“, priopćeno je 14. ožujka iz Ureda za odnose s javnošću Rijasetu Islamske zajednice u BiH, prenosi KTA pozivajući se na agenciju MINA.

„Vjerski autoriteti imaju pravo i slobodu javno govoriti o svim problemima s kojima se suočavaju članovi njihovih zajednica bez da ih se zbog toga vrijeđa, pogotovo ne sa pozicije moći. Neprihvatljivo je da se na tako brutalan način, kako je to u posljednjim javnim istupima činio predsjednik entiteta RS, pokušavaju usutkati žrtve i oni koji samo traže minimum ljudskog dostojanstva i mogućnost da slobodno uz uvažavanje svojih prava žive na zemlji svojih pradedova. Nije u duhu osnovne ljudske pristojnosti da jedan politički dužnosnik za vjerodostojnika kaže da 'laje'.

Solidarnost s biskupom Komaricom je ustvari obrana svih nas od političke sile. Sile koja ne može biti mjera istine i pravde i koja ovoj zemlji i njenim narodima neće donijeti nikakva dobra“, ističe se u priopćenju Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini.

Seminar za đakone i pastoralne suradnike u hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama u Njemačkoj

Seminar trajnog odgoja i obrazovanja u vjeri vodili dr. vlč. Marko Šutalo i doc. dr. s. Valerija Kovač

Hofheim am Taunus, 15.3.2018. (IKA) - Seminar trajnog odgoja i obrazovanja u vjeri za trajne đakone i pastoralne suradnice i suradnike (redovnice i laike), koji djeluju u hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama u Njemačkoj, održan je od 12. do 15. ožujka u „Egzerzitionszentrum – Frankziskanisches Zentrum für Stille und Begegnung“ u Hofheim am Taunus, nedaleko Frankfurta.

Seminar je započeo misom i jutarnjom u utorak 13. ožujka. Pozdravnu riječ okupljenima, kojih je tijekom seminara, bilo dvadeset petero, uputio je delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj vlč. Ivica Komadina. Seminar su vodili dr. vlč. Marko Šutalo, predstojnik TKIM-a Mostar, i doc. dr. Valerija Nedjeljka Kovač, KBF Zagreb.

Dr. Šutalo je u sklopu teme o župnoj katehezi u novonastalim okolnostima migracije održao tri predavanja: o župnoj katehezi - da ili ne?!, o katehezi krizmanika - odgoju u kršćanskoj vjeri i novom modelu kateheze krizmanika. Pritom je podsjetio kako se u apostolskoj pobudnici pape Franje „Evangelii gaudium – Radost evanđelja govori o mogućim pomacima pred izazovima u današnjem svijetu. Papa upućuje što bi trebalo raditi na području nove kateheze jer je danas ugrožen prijenos vjere iz obitelji. U današnjem urbanom svijetu čovjek izabire ono što mu se nudi i sve se više dovodi u pitanje vjera starijih. Najveća trauma današnjice je rascjep vjere i kulture. Kateheza time postaje glavna poluga u obnovi župne zajednice. Narod koji je danas biblijski neishranjen snižava kriterije i razvodnjava vjeru pri čemu se posebno ističe značaj župne kateheze. Crkva treba postati ne defanzivna, već misionarska, treba izlaziti na periferiju siromašnima i distanciranima. Crkva svoju introvertiranost treba rješavati širenjem radosti i bavljenjem ljudima, a ne samom sobom. Sve što nema čvrste temelje ruši agresivni sekularizam pa u društvo trebamo unositi duhovne evanđeoske vrednote novim dinamizmom. Premda je važan sadržaj, još je važniji način prenošenja evanđelja. Nadvladajmo pesimizam i budimo odlučni misionari u vršenju župne kateheze, istaknuo je.

Govoreći o katehezi krizmanika, dr. Šutalo podsjetio je kako

je već davne 1756. papa Benedikt XIV., u enciklici *Ex quo primum* govoreći o brojnim i različitim praksama i neujednačenostima vezanim uz sakrament potvrde napisao: „Da se izađe iz ovoga labirinta poteškoća...“. Ovdje možemo primijetiti da se i tada sakrament potvrde gledao kao „labirint poteškoća“ u teologiji i pastoralu. Na europskoj razini, a u posljednje vrijeme i na razini Crkve u našem narodu, sve se više aktualizira govor o sakramentu potvrde, odnosno o učinkovitosti uvelike uložena truda u pripremu za taj sakrament. Osim toga, sve je uočljivija pojava da se nakon krizme nemali broj udaljuje od Crkve, ili, točnije rečeno, rjeđe pohađaju nedjeljnu Euharistiju i pristupaju drugim sakramentima, a ponovno se pojavljuju tek prije sklapanja ženidbe. Opaža se: umjesto da se krizmanici više približe Crkvi i uključe u njezino poslanje, oni se praktički udaljuju. Nema sumnje da se tom fenomenu treba pristupiti sasvim odgovorno na teološko-pastoralnoj ali i na praktičnoj razini. Ako samo pogledamo u matice krštenih u župama, primijetit ćete da su gotovo svi oni koji su kršteni pristupili i sakramentu potvrde. U našoj se domovinskoj Crkvi, a i ovdje u Njemačkoj, ovaj sakrament podjeljuje u različitim godinama života, ili posljednje godine osnovne škole ili tijekom pohađanja srednje škole, tj. u prvom ili u drugom razredu srednje. Hrvatski biskupi u „Pastoralnim smjernicama“ dokumenta „Na svetost pozvani“ upućuju na temeljito ispitivanje pripreme za potvrdu. U trećem predavanju dr. Šutalo donio je nacrt pastoralno-teološkog modela pripreme za sakrament potvrde – „Darovi Duha Svetoga – kršćanski život u darovima Duha“.

U sklopu teme o kršćanskoj slici čovjeka u kontekstu suvremenih izazova dr. Kovač uvodno je istaknula kako je pitanje „Što je čovjek“ staro koliko i sam čovjek te da različiti pristupi i odgovori pokazuju da čovjek pitanje o sebi ne može do kraja sam odgovoriti. U tom smislu teologija kaže da je čovjek nedokučivo otajstvo, jer je stvoren na sliku Božju i zbog toga samo iz svoga praodnosa s Bogom može naslutiti svoje porijeklo, svoju bit te smisao i cilj svoga života. Današnji proces sekularizacije i gubitka osjećaja za transcendenciju s jedne strane, te rapidni razvoj prirodnoznanstvenog i tehničkog napretka nepovratno mijenja i poimanje samoga čovjeka. Teologija i navještaj imaju zadatak suočiti se s novim izazovima te unutar promijenjenoga svjetonazora, biblijsko-kršćansku sliku čovjeka iznova učiniti plauzibilnom. Predavačica je konkretizirala suvremene (potencijalno komplementarne) polarnosti u tri izlaganja:

U prvom predavanju „Čovjek između naturalizma i slike Božje“ dr. Kovač istaknula je neke suvremene tendencije koje sve više radikaliziraju pitanje tko je čovjek te potiču teologiju i navještaj da iznova razmisle o čovjeku: razvoj prirodnih i empirijskih znanosti, razvoj preventivne medicine, transhumanizam, pojava virtualne stvarnosti... Posebno se osvrnula na naturalističko poimanje čovjeka, koje prioritet daje čovjekovoj (biološko-psihološkoj) naravi a njegovu duhovnu dimenziju nerijetko smatra sekundarnom. Teologija se ne može zatvoriti pred spoznajama različitih antropologija ukoliko se nastoje se nametnuti kao svetumačeći svjetonazor. S druge strane, teologija se ne sastoji od prikupljanja podataka o čovjeku, nego uvažavajući i spoznaje drugih antropologija, na temelju Božje objave pokušava dati cjelovitu sliku o čovjeku i smislu njegova života. U tom smislu temeljno polazište teologije jest da je čovjek u odnosu prema Bogu: on je Božje stvorenje, kojega je Bog stvorio na svoju sliku, dajući mu time neuništivu vrijednost i dostojanstvo. Iz toga temeljnoga praodnosa čovjeka prema Bogu proizlazi njegova neotuđiva vrijednost kao osobe, koja ne ovisi o njegovim sposobnostima i

postignućima, nego spada u njegovu bit kao čovjeka. Konačno, kao privilegirani znak čovjeka kao slike Božje jest njegova darovana sloboda u odgovornosti pred Bogom, koju čovjek ostvaruje kao cjelovito biće a ne tek pojedinim svojim biološko-psihičkim funkcijama.

„Čovjek između samooptimiranja i nužnosti Božje milosti” bio je naslov drugog predavanja u kojem je dr. Kovač razradila u odnosu čovjekove težnje za sve većim usavršavanjem sebe i nužnosti Božje milosti. Težnja da čovjek sve više razvija sebe i svoju životnu okolinu spada u njegovu narav te bez nje ne bi do sada bilo nikakvoga ostvarenoga napretka. Danas se pak sve više razvija trend ili stil života u kojem čovjek nastoji sve više sam sebe optimirati raznim tehničkim pomagalicama i tako nadići svoja ograničenja: poboljšavanjem fizičkih i intelektualnih sposobnosti, jačanjem volje, eficijentnijim radom, povećanjem osjećaja zadovoljstva i sreće, produljenjem trajanja života. Svakako suvremene metode samooptimiranja mogu biti od velike koristi, međutim one postaju upitne onda kada se svode samo na fizičko usavršavanje, kada čovjek načelno ne prihvaća svoju ograničenost, kada želi nadići ono što je za čovjeka „normalno”, kada prijeti opasnost odčovječenja čovjeka. Pojavljuju se pitanja, može li čovjek u konačnici na takav način postići smisao svoga života. Tema samooptimiranja tako postaje pitanje odgovornosti prema samome čovjeku kao čovjeku. S druge strane Božja objava kazuje da čovjek ne mora biti savršen da bi bio vrijedan u Božjim očima. Bog ljubi čovjeka još i više kao grešnika, kojemu bez ikakvih njegovih zasluga daruje spasenje. Zato je u teologiji uz stvorenost druga ključna riječ milost, jer svako Božje djelovanje, Božji odnos ljubavi prema čovjeku i njegovo sebedarje jest milost. Bog čovjeku daje vrijednost i dostojanstvo bez obzira na zasluge, na uspjeh, položaj, ugled... S druge strane Bog zahtijeva čovjekovu suradnju s darovanom milošću u smislu da je čovjek pozvan da se usavršuje, ali ne da postane neki nad-čovjek, nego da sve više postaje sličan Bogu.

U trećem predavanju „Čovjek između pritiska ovostranosti i poziva na vječni život s Bogom” dr. Kovač istaknula je kako je gubitak osjećaja za transcendenciju te općenito pad vjere u Boga sa sobom povlači sve snažnije opadanje vjere u život nakon smrti. Zato suvremeni čovjek različitim načinima danas želi pobijediti smrt ili je barem ukloniti iz vlastite svijesti ili „odgoditi” za što kasnije vrijeme svoga života. Možda nikada nisu bile veće mogućnosti niti napor da suvremeni čovjek, koji ima osjećaj da sve može, konačno stane na kraj i samoj smrti. S gubitkom vjere u onostrani život čovjek sve više pada pod „pritisak ovostranosti”. Budući da se nakon smrti se ničemu nada, on sada sve mora doživjeti, sve postići, sve ostvariti. To ga dovodi do iskustva „trajnoga nedostatka” jer uvijek ima još nešto što nije ostvario, ali i do nestanka solidarnosti, jer u težnji da puninu svoga života „zbije” u ovozemaljski život svatko živi u konkurenciji prema drugome, boreći se za svoju životnu sreću. Vjera u eshatološku puninu života s Bogom današnjega čovjeka može osloboditi od „stresa” ovostranosti, dovesti ga do rasterećenijega odnosa prema svome sadašnjemu životu, do relativiziranja sebe i svojih ideala te do opuštenijega načina života, koji u pozadini ima eshatološko obećanje vječnoga života. To mu pomaže da i smrt prihvati kao „normalnu” činjenicu svoga života, čiju je moć Bog konačno nadvladao, pa čovjek svoju smrt može pretvoriti u „čin potpunoga predanja” Bogu. No, vjera u vječni život nije samo važna na kraju zemaljskoga života, nego uključuje i ovaj svijet kao mjesto čovjekova postojanja te pokazuje njegovu važnost za eshatološko dovršenje u Bogu kako čovjekova osobnoga života tako i sveukupne

stvorene stvarnosti. Nakon predavanja, a poglavito tijekom završne diskusije u četvrtak 15. ožujka razvila se plodna diskusija.

Duhovno-studijsko putovanje organizirano je u utorak 13. ožujka u Mainz. Sudionici su se imali prigodu upoznati s glasovitom katedralom Sv. Martina u Mainzu, te s crkvom Sv. Stjepana u Mainzu u kojoj su jedinstveni prozori u Njemačkoj glasovitog umjetnika Marca Chagalla, a bili su i u crkvi Sv. Augustina, u kojoj je izloženo tijelo pok. kardinala Karla Lehmana, umirovljenoga biskupa Mainza. Misna slavlja tijekom seminara predvodio je dr. vlč. Marko Šutalo, a oprostile su se referentice zajednica Janja Kobaš (Ulm, Ehingen, Laupheim i Biberach) i Stanka Vidačković (Waiblingen i Backnang) zbog skorog odlaska u mirovinu, kojima je delegat vlč. Ivica Komadina zahvalio na svemu što su učinile za svoje sunarodnjake – Hrvate katolike u tim zajednicama. Zahvalio je i svim sudionicima na odazivu te ih je pozvao na seminar i sljedeće godine. Na seminaru su u srijedu 14. ožujka bile i sestre milosrdnice s. Marinka Odrlijin i s. Dubravka Žuro iz St. Augustina kod Bonna, koje djeluju u samostanu „Steyler Missionare” (Družba Božje Riječi). S. Žuro djeluje i u pastoralu u HKM Köln.

Nadbiskup Đuro Hranić sudjelovao u radu Komisije CCEE Evangelizacija i kultura

Đakovačko-osječki nadbiskup obavijestio je članove Komisije da je predviđen skori radni susret Sekcije za katehezu. Održat će se 18. travnja u zgradi Tajništva HBK u Zagrebu pod njegovim predsjedanjem

Riga, 15.3.2018. (IKA) - Prvi susret Komisije Vijeća Europskih biskupskih konferencija (CCEE) Evangelizacija i kultura održan je 15. ožujka u Rigi (Latvija). Komisiju je osnovala Plenarna skupština CCEE u rujnu 2017. godine, a sadrži četiri sekcije: Kateheza, Društvene komunikacije, Međureligijski dijalog i Kultura. Prve tri navedene sekcije obuhvaćaju pastoralna područja koja je CCEE pratilo već i ranije, a sada je dodana i nova sekcija koja prati područje kulture. Đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić bio je predsjednik Sekcije CCEE za katehezu i u prethodnom mandatu, a sada mu je povjereno vodstvo te sekcije i u novom petogodišnjem mandatu.

Komisija Evangelizacija i kultura svjedoči o evangelizacijskoj zauzetosti Crkve u Europi. Evangelizacijom Crkva nudi radost Evandjelja kroz naviještaj i svjedočenje Isusa Krista današnjem europskom čovjeku i kulturni naših europskih zemalja, koje su sve više sekularizirane te prolaze kroz trajne i brze promjene. U svom poslanju Komisija želi slijediti poziv pape Franje da kerygma (središnja poruka kršćanske vjere da je Bog postao čovjekom u Isusu Kristu te da nas je smrću i uskrsnućem oslobodio od grijeha i dao nam novi život) treba zadobiti središnje mjesto u evangelizacijskom djelovanju i obnoviteljskom nastojanju Crkve, jer to je navještaj koji odgovara na čežnju za beskonačnim, koja prebiva u svakome ljudskom srcu.

Radom Komisije predsjedao je njezin predsjednik nadbiskup metropolit Rige Zbignevs Stankevics. Na početku je vrednovano djelovanje triju sekcija, koje su pri CCEE postojale i djelovale već i ranije, premda u okviru drugih Komisija. Nakon toga, članovi Komisije promišljali su o bitnim zadaćama i ciljevima svake od četiriju sekcija, o specifičnom doprinosu svake pojedine sekcije djelovanju Komisije te o djelovanju Komisije u cjelini. Zaključci promišljanja bit će predstavljeni Predsjedništvu CCEE na sljedećoj Plenarnoj skupštini.

Komisiju CCEE Evangelizacija i kultura čine predsjednik

nadbiskup Stankevics, potpredsjednik mons. Grzegorz Rys, nadbiskup Lodza (Poljska) i predsjednici četiriju sekcija: nadbiskup Hranić, predsjednik Sekcije za katehezu; mons. Brendan Leahy, D.D., biskup Limericka (Irska), predsjednik Sekcije za međureligijski dijalog; mons. Nuno Bras, pomoćni biskup Lisabona (Portugal), predsjednik Sekcije za društvene komunikacije i mons. Jesus Sanz Montes, nadbiskup metropolit Oviada (Španjolska), predsjednik Sekcije za kulturu. Tajnik Komisije je don Mihail Volohovs, svećenik biskupije Liepaja (Latvija). Svaka sekcija također ima svoga tajnika, izabranog iz reda stručnjaka s područja svoga djelovanja.

Mons. Hrančić ostale članove Komisije CCEE Evangelizacija i kultura obavijestio je da je predviđen skori radni susret Sekcije za katehezu. Održat će se 18. travnja u zgradi Tajništva HBK u Zagrebu pod njegovim predsjedanjem. Na susretu će sudjelovati pozvani predstojnici nacionalnih katehetskih ureda iz nekoliko europskih zemalja (među njima i dr. Ivica Pažin, predstojnik NKU HBK) i predstavnici nekoliko europskih tijela koja prate katehetsku problematiku i razvoj kateheze u Europi. Papinsko vijeće za novu evangelizaciju, koje je nadležno za katehezu, također se odazvalo pozivu da pošalje svoga izaslanika te je obavijestilo da će ga zastupati čelna osoba koja je unutar Vijeća delegirana za katehezu mons. Franz-Peter Tebartz-van Elst i u njegovoj pratnji don Renato Belčić, djelatnik tog Dikasterija. U radu će sudjelovati i don Martin Michaliček, zamjenik generalnog tajnika CCEE.

Međubiskupijski susret maturanata

Sudjelovalo oko 2400 učenika završnih razreda s njihovim vjeroučiteljima i profesorima iz svih biskupija južne Hrvatske Humac/Međugorje/Mostar, 17.3.2018. (IKA) - U organizaciji Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije 17. ožujka održan je devetnaesti međubiskupijski susret maturanata u crkvi franjevačkoga samostana na Humcu. Na susretu je sudjelovalo oko 2400 učenika završnih razreda s njihovim vjeroučiteljima i profesorima iz svih biskupija južne Hrvatske, među kojima je najbrojnija bila skupina iz Splitsko-makarske nadbiskupije. Tim hodočašćem vjeroučenici završnih razreda srednje škole željeli su zahvaliti Bogu, roditeljima te svim profesorima i odgojiteljima koji su im bili podrška i pomoć tijekom srednjoškolskog hoda.

Maturanti su započeli susret u pokorničkom duhu korizmenog vremena. Mladi su se u velikom broju ispovijedali, a na raspolaganju im je bilo desetak svećenika. Na početku mise sve je pozdravio i zaželio dobrodošlicu gvardijan humačkog samostana fra Dario Dodig. Zatim je u kratkim crtama predstavio važnost humačkog samostana za vjerski i kulturni život tog dijela Hercegovine u kojemu se nalazi bogat knjižni fond s više od 20 tisuća naslova, umjetnička galerija pod nazivom Majka s radovima poznatih slikara i kipara iz različitih vremena. Spomenuo je i najstariji muzej u Bosni i Hercegovini u kojem se uz brojne vrlo vrijedne eksponate čuva Humačka ploča, najstariji pisani spomenik u Bosni i Hercegovini na glagoljici iz 10. stoljeća. Euharistijsko slavlje predvodio je šibenski biskup Tomislav Rogić. Obraćajući se u homiliji maturanatima svoju je misao povezao s misnim čitanjima i upitao ih u što su oni 'zagledani', odnosno koji su im životni ciljevi, što ih čini trajno sretnima. Očinski je maturante upozorio da se, poput proroka Jeremije, čuvaju raznih spletki, a to su danas mnoge pseudovrijednosti koje im se nude putem medija. Naglasio je kako ih Gospodin može sačuvati i osloboditi od tih spletki koje ne vode ostvarenju istinske sreće. Izrazio je povjerenje

u njihovu neiskvarenost i potaknuo maturante da zovu Gospodina koji će im dati snagu Duha Svetoga. Bog daje vrlo jasne smjernice, a to su Božje zapovijedi. No, još više od toga, Bog usmjerava mladog čovjeka da sidro svoje nade baci u nebo, da mu na nebu bude blago, istaknuo je biskup Rogić.

U nastavku euharistijskog slavlja učenici iz više šibenskih srednjih škola izrekli su molitve vjernika koje su pripremili sa svojim vjeroučiteljima. Zbor mladih Agnus iz splitske župe sv. Josipa na Mertojaku, pod palicom voditeljice Mirjam Zubanović, pjevanjem je animirao sve glazbene trenutke tog susreta.

Kao i svake godine, don Josip Periš, predstojnik Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije, je u ime svih maturanata uručio novčani poklon gvardijanu samostana za potrebe školovanja jednog siromašnog maturanata s Humca. Svi nazočni su tu gestu ispratili snažnim pljeskom, pokazujući time koliko drže do solidarnosti prema svojim vršnjacima. Nakon što je svima zahvalio, don Josip Periš je pozvao gosta iznenađenja, a to je bio pjevač Dražen Zečić.

Naime, ovaj popularni pjevač nije došao nastupati, nego posvjedočiti svoju vjeru u Isusa Krista. Ukratko je nazočnima ispričao svoju životnu priču obilježenu stigmom nepoželjnog djeteta u komunističkoj Jugoslaviji, jer je potekao iz prave hrvatske obitelji. Osjećaj osobne nesigurnosti i sumnja u samoga sebe bila je posljedica, svjedoči pjevač, i nepovjerenja u Boga. Prošao je i svoj ratni put, kao dragovoljac Domovinskog rata u 4. gardijskoj brigadi. No, ono što ga je iznutra počelo ozdravljati dogodilo se kroz susret s jednom bolesnom djevojčicom koja ga je potaknula na razmišljanje i obraćanje Isusu Kristu. Tek kad je prepoznao Božju ljubav, vratila mu se i vjera u samoga sebe. Dosljednost, ustrajnost i vjera u Isusa Krista su stupovi na kojima se može graditi život, zaključio je Dražen Zečić te pozvao mlade da se ne boje krenuti tim putem. Zečićevo svjedočenje mladi su pozdravili dugim pljeskom.

Nakon misnog slavlja druženje učenika nastavljeno je sve do večernjih sati u Mostaru i Međugorju.

61. planinarski križni put u Austriji

Čajta/Stinjaki, 18.3.2018. (IKA) - Udruga Ekossspiritus iz Samobora organizirala je 61. planinarski križni put u vikendu 17. i 18. ožujka u Austriju, posjetivši gradišćanske Hrvate koji tamo već 500 godina čuvaju hrvatski jezik, običaje i tradiciju. U pobožnosti je sudjelovalo oko 500 ljudi. Bio je to trojezični pohod: hrvatski, njemački i gradišćanski. Testove meditacija napisala je vjeroučiteljica Katarina Pučar, izdvojivši 14 Isusovih pitanja iz evanđelja i spajajući ih s poukom križnog puta.

Vjernici su se okupili u mjestu Čajta, gdje je odmah uz crkvu samostan klarisa koje godinama mole za uspjeh ove pobožnosti po inicijativi članice Emanuele Blažan. Krenulo se po kišnom vremenu u austrijske ravnice, prema mjestu Pinkovac gdje je bilo i noćenje. Župnik Josip Banfić i njegovi suradnici pokazali su se kao velikodušni i organizirani domaćini, a susreo ih je i vojni kapelan i vojska koja je pripremila večeru. Prije večernje euharistije katehezu o temi pohoda „Naviještaj Riječ, uporan budi!" (2 Tim 4, 2) održao je vjeroučitelj Radovan Librić, a misu je predvodio biskupski vikar Stefan Vukits, svećenik hrvatskog podrijetla. U nedjelju je bila nešto kraća dionica, a posljednja postaja bila je u mjestu Stinjaki. Dočekao ih je i ugostio župnik Stefan Jahns zajedno sa župljanima.

Na svečanoj euharistiji bili su i predstavnici u narodnim nošnjama, a propovijedao je vlč. Milan Kerš.

Susret polaznika e-duhovnih vježbi u Međugorju

Okupilo se više stotina sudionika iz svih dijelova republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine

Međugorje, 18.3.2018. (IKA) - Više od četiri stotine polaznika e-duhovnih vježbi te članova njihovih obitelji iz svih dijelova republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine okupilo se na jednodnevnom duhovnom susretu 18. ožujka u Dvorani sv. Josipa u Majčinom selu u Međugorju. Voditelji susreta bili su franjevci iz Pazina - fra Marinko Klaić, fra Darko Tepert i fra Josip Vlašić, koji su pokretači e-duhovnih vježbi i vode ih zajedno sa suradnicima.

Susret je započeo uvodnim razmatranjem dr. Teperta, koji je nagovor započeo podsjećanjem na različite vrste molitvi, te naglašujući među njima i važnost misaone molitve ili molitve razmatranja. Pritom je naveo i riječi sv. Terezije Avilske: „Misaona molitva nije ništa drugo doli dijeljenje među prijateljima. To znači da često valja uzeti vremena da budemo sami s onim za koga znamo da nas ljubi.“ Govoreći orazličitim metodama molitve razmatranja, fra Darko je ponudio primjere takve molitve iz Svetoga pisma, a onda i različite metode koje su se razvile kroz povijest. Posebno se zaustavio na metodi razmatranja sv. Petra Alkantarskoga, franjevca koji je bio duhovnik sv. Terezije Avilske, te francuskom modelu razmatranja koji se u 17. st. razvio uz parišku crkvu Sv. Sulpicija, a koju su upražnjavali i sv. Ljudevit de Montfort i sv. Franjo Saleški. Konačno, prikazao je i metodu sv. Alfonsa Liguorija. Na kraju je fra Darko Tepert dao neke praktične smjernice za molitvu razmatranja u suvremenim okolnostima.

Misno slavlje koje je uslijedilo predvodio je fra Josip Vlašić koji je održao i popodnevno razmatranje. U propovijedi se fra Josip zadržao na rečenici s početka evanđeoskog ulomka „Htjeli bismo vidjeti Isusa.“ To „htjeti“ pokrenulo je dvojicu Grka da traže Isusa. Bili su iznutra motivirani, istaknuo je fra Josip te se zapitao kakve želje i koja htjenja pokreću naš život. Za čim čeznemo? Što sve želimo? O čemu sanjamo? Naša srca hoće svašta. Nešto im trebamo uskratiti i usmjeriti ih onom što traje, što je dobra hrana za život našeg srca, zaključio je fra Josip u propovijedi.

Popodnevno razmatranje fra Josipa Vlašića bilo je o tri točke koje Isus govori onima koji su ga htjeli vidjeti: pšenično zrno mora umrijeti ako želi roditi novi život; potrebno je izgubiti život tj. izgubiti sebe da bi se dobilo novi život te je nužno hoditi Isusovim putem koji ne mimoilazi križ nego upravo kroz trpljenje ide u uskrsnuti život.

Susret je završen klanjanjem križu koje je predvodio fra Marinko Klaić. Riječ je o meditaciji evanđelja o nevjernom Tomi, pri čemu su sudionici svoje teškoće zapisali na papiriće, a onda kleknuli pred veliko platno na kojem je nacrtan svetodamjanski raspjeti Krist. Rana na boku je otvorena pa se ti papirići predaju u ranu, a iz rane se prima lučica. Te su se lučice na kraju koristile za obnovu vjere uz klicanje: Gospodin moj i Bog moj!

Pjevanje su na duhovnom susretu i misi animirale Drina, Jelena i Luca, djevojke iz župe Kočerin, članice Franjevačke mladeži.

Misnim slavljem u mostarskoj katedrali počelo zasjedanje BK BiH

Mostar, 19.3.2018. (IKA/KTA) - Svečanim euharistijskim slavljem u čast sv. Josipa, zaštitnika Mostarsko-duvanjske biskupije, u ponedjeljak 19. ožujka u katedrali Marije Majke Crkve u Mostaru članovi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine počeli su svoje 72. redovito zasjedanje koje se održava 20. i 21. ožujka u prostorijama Biskupskog ordinarijata.

Misnim slavljem u prepunoj katedrali predsjedao je vrhbosanski nadbiskup metropolit kardinal Vinko Puljić, a riječi pozdrava i dobrodošlice okupljenima uputio je biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski mons. Ratko Perić. Posebno je pozdravio apostolskog nuncija nadbiskupa Luigija Pezzuta i školskog kolegu križevačkoga vladiku Nikolu Kekića, izaslanika Hrvatske biskupske konferencije, kao i nastavnike i učenike Srednje prometne škole u Mostaru koji su uzeli sv. Josipa za svoga zaštitnika. U uvodu mise kardinal Puljić molio je zagovor sv. Josipa za mjesnu kao i cijelu Katoličku Crkvu, a posebno one katolike koji proživljavaju progonstvo, te sve obitelji posebno očeve.

U propovijedi biskup Kekić govorio je o korizmi, "vremenu koje nam je dano da se ozbiljno pozabavimo samima sobom, da vidimo gdje smo i što smo kao kršćani, da uspostavimo dijagnozu svojih bolesti duhovne naravi, i da potražimo lijek". Osvrćući se potom na prvu stranicu Svetoga pisma, na Knjigu postanka, gdje stoji: „Reče Bog: 'Načinimo čovjeka na svoju sliku i priliku!'", „Stvori ih kao muža i ženu“, kazao je da, poput ikone, svete slike, koja s vremenom zbog prašine potamni i ošteti se, čovjek, ako „zbog teških grijeha izgubi posvetnu milost, onda u njemu slika Božja više nije prepoznatljiva“ te je stoga potreban „radikalni zahvat“ ispovijedi. Kazavši da se kršćani mnogo puta u svome životu moraju podvrći tom Božjem zahvatu, potaknuo je sve da to čine i sljedećih dana „kako bi Uskrs doista bio naš uskrs, naše duhovno uskrsnuće“. Zatim se osvrnuo na lik sv. Josipa te istaknuo da je "zbog svega što mi znamo, a još više onoga što ne znamo o svetome Josipu", on „naš moćni zagovornik kod našega spasitelja Isusa Krista“. Podsjetio je da je papa Franjo veliki štovatelj sv. Josipa, te zatim molio zagovor kod sveca za sve sudionike misnog slavlja. Na kraju mise nuncij Pezzuto izrazio je veliku radost i zadovoljstvo što nazočnima na veliku svetkovinu sv. Josipa može prenijeti pozdrave i blagoslov pape Franje.

Inozemne vijesti

Na smrt osuđena pakistanska kršćanska smije zadržati Papinu kronicu

Rim, 15.3.2018. (IKA) – Pakistanska kršćanka Asia Bibi, koja je osuđena na smrt prema tamošnjem zakonu o blasfemiji, smije zadržati kronicu – dar pape Franje. „To je prvi puta u devet godina tamnice da mi je dozvoljeno imati neki vjerski predmet“, navodi talijanski ogranak udruge „Crkva u nevolji“ njezine riječi. Papa Franjo primio je 24. veljače u Vatikanu supruga i kćer Asie Bibi te kćeri darovao blagoslovljenu kronicu da odnese majci zajedno s obećanjem da će i dalje moliti za nju i njezino oslobođanje. Njima je, kako navodi udruga, 12. ožujka dopušteno posjetiti Asiju i predati joj Papin dar. „Ta je krunica za mene velika utjeha; tješi me jer znam da Papa u ovim teškim trenucima za mene moli i misli na mene“, rekla je Bibi. Zahvalila je i međunarodnim udrugama bez čijega zalaganja više ne bi bila živa.

Udruga „Crkva u nevolji“ priredila je 24. veljače Dan sjećanja i solidarnosti s progonjenim kršćanima. Među njima je najpoznatija pakistanska kršćanka Asia Bibi koja je 2010. osuđena na smrt po zakonu o blasfemiji i još čeka odluku Vrhovnoga suda na njezinu žalbu. Kako izvještava udruga „Crkva u nevolji“ a prenosi Kathpress, odluka bi mogla biti poznata do Uskrsa.

U Europskome parlamentu konferencija o nazočnosti kršćana na Bliskome istoku

Strasbourg, 16.3.2018. (IKA) – Prošloga je tjedna u Europskom parlamentu u Strasbourgu održana konferencija „2000 godina kršćanstva na Bliskome istoku. Njihova patnja. Njihova budućnost“ na kojoj su sudjelovala trojica istaknutih gostiju: Jean Benjamin Sleiman, nadbiskup Bagdada, Anba Damian, biskup Koptske pravoslavne Crkve Sjeverne Njemačke te Michael Varton, predsjednik neprofitne organizacije „Open Doors“ Francuska koja radi godišnja izvješća o progonjenim kršćanima u svijetu te im osigurava i humanitarnu pomoć.

Na širem prostoru Bliskog istoka nalazi se 15 milijuna kršćana. Prije sto godina na tom prostoru među cjelokupnom populacijom bilo je 20% kršćana, a danas ih ima samo 5% cjelokupne populacije, istanuto je na konferenciji.

Biskup Damian je rekao da je situacija uistinu alarmantna jer su kršćani ugroženi u samoj kolijevci kršćanstva. Damian pojašnjava kako je danas u Egiptu samo oko 10% Kopta, dok je Koptska Crkva jedna od najstarijih u svijetu. „Kršćani se smatraju građanima drugog reda. Bolno je gledati da se crkve raznose bombama za vrijeme misa i službi, da civili umiru i nitko ne odgovara za to“, rekao je. On navodi kako je jedno od rješenja problema svakako obrazovanje s naglaskom na obrazovanje mladih muslimana kako bi stasali u ljude koji mogu samostalno odlučivati za sebe, a ne slijepo pratiti ekstremiste koji pozivaju na nasilje.

Svi su se govornici složili kako budućnost kršćana u samoj kolijevci kršćanstva ne izgleda obećavajuće. Nadbiskup Bagdada upozorava kako ISIS nije mrtav, upravo suprotno – pritisak na kršćane svakim je danom sve veći upravo pod utjecajem ISIS-a. „No, ne treba gubiti nadu jer postoji jedan pozitivan pokazatelj, a taj je da je u posljednjih 25 godina najveći broj obraćenika s islama na kršćanstvo – veći nego u posljednjih trinaest stoljeća. Svakako, najugroženija i najrizičnija skupina upravo i jesu obraćenici s islama jer je kazna u većini država Bliskog istoka za prelazak na

kršćanstvo – osuda na smrt“, upozorio je nadbiskup Sleiman. Michael Varton, predsjednik francuske podružnice organizacije „Open Doors“ rekao je kako je u Iranu 675.000 ljudi prešlo s islama na kršćanstvo u posljednjih 25 godina. Govornici su pozvali okupljene da učine sve što je u njihovoj moći da pomognu progonjenim kršćanima te da ne zaborave da je i Europska unija osnovana na kršćanskim temeljima.

Područje vjerskih sloboda, te posebno progone kršćana, zabrinuto prati i hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir, koja je krajem prošle godine organizirala i konferenciju o progonu kršćana na prostoru Bliskog istoka, na kojoj su prisustvovali i apostolski upravitelj Latinskog jeruzalemskog patrijarhata mons. Pierbattista Pizzaballa, nadbiskup Habib Hormuz Al-Naufali, nadbiskup katoličke kaldejske nadbiskupije Basra (Irak) te o. Ziad Hilal koji se nalazi na službi u Siriji. Petir je izrazila zabrinutost novim prijetnjama prema kršćanima i mogućnosti daljnjeg jačanja ekstremističkih organizacija. „Iako je Daesh poražen, ne možemo se ne zapitati je li to zaista kraj i što slijedi dalje? Povijest nas podsjeća na žalosne lekcije iz kojih, nažalost, nismo ništa naučili te smo dopustili da kraj jedne ekstremističke grupacije zapravo označava početak nove. To ne smijemo dopustiti ovoga puta, posebice na izranjenom prostoru Bliskog istoka koji je kolijevka kršćanstva“, rekla je Petir.

Zastupnicu Petir zabrinjava jačanje rigoroznih zakona protiv preobraćenja s jedne vjere na drugu u pojedinim zemljama. „Vjerske slobode moraju u svakom vremenu, kulturi i civilizaciji biti temelj poštivanja drugih i drugačijih te jamac mirnog suživota“, kazala je Petir.

Papa primio u audijenciju svećenike i bogoslove na studiju u Rimu

Među nekoliko tisuća svećenika i bogoslova bili su i članovi Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima s rektorom preč. Božom Radošem i vicerektorom vlč. Markom Đurinom

Rim, 17.3.2018. (IKA) - Papa Franjo susreo se u petak 16. ožujka s dijecezanskim i redovničkim svećenicima i bogoslovima koji studiraju u Rimu i borave u raznim papinskim zavodima i drugim kolegijima. Susret u Dvorani bl. pape Pavla VI. organizirala je Kongregacija za kler. Među više tisuća svećenika i bogoslova bili su i članovi Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima s rektorom preč. Božom Radošem i vicerektorom vlč. Markom Đurinom.

Susret je počeo u prijepodnevnim satima molitvom srednjega časa, a zatim je slijedio jednosatni duhovno-glazbeni program u kojem su sudjelovali zborovi nekih papinskih zavoda. Malo prije podneva stupio je papa Franjo u dvoranu gdje ga je u ime svih okupljenih pozdravio kardinal Beniamino Stella, pročelnik Kongregacije za kler. Audijencija je osmišljena na dijaloški način te je trajala oko sat vremena. Nekoliko je bogoslova i svećenika postavilo ukupno pet pitanja na koje je Papa odgovarao spontano, bez prethodno pripremljenoga teksta. To je doprinijelo prisnom ozračju u kojem su se Papini konkretni i ozbiljni duhovni savjeti spojili i s po kojom šalom i dosjetkom.

Prvo je pitanje postavio francuski bogoslov kao predstavnik europskoga kontinenta: Kako spojiti svećeničku službu s poniznošću učenika i misionara? Papa je objasnio da svećenička poniznost polazi od osluškivanja Božje riječi, zatim da je svećenik uvijek čovjek na putu, u hodu, koji se ne zatvara u lažne sigurnosti. Istaknuo je također da svećenik

nikada nije sam na tome putu, nego svakomu treba duhovna pratnja: nije dovoljno imati ispovjednika, potreban je i duhovni pratitelj kojemu ćemo se povjeriti. Taj duhovni pratitelj ili voditelj može biti i ispovjednik, ali i neki drugi svećenik ili redovnik, pa čak i laik ako ima takvu karizmu.

Bogoslov iz Sudana, kao predstavnik afričkoga kontinenta, postavio je drugo pitanje o razlučivanju. Papa je u odgovoru naglasio središnje mjesto koje razlučivanje ili razlikovanje duhova zauzima u života svakoga kršćanina, a osobito u svećeničkoj službi. Bez razlučivanja svećenik je u opasnosti da se zatvori u rigidnost i kazuistiku. Istinsko razlučivanje pak koje nije nešto spektakularno nego dar Duh Svetoga, omogućuje svećeniku da prepozna Božju volju u konkretnim prilikama. Takvo razlučivanje događa se s jedne strane pred Bogom, u molitvi, a s druge strane u razgovoru s duhovnim pratiteljem. U konačnici razlučivanje postaje dio svećenikove naravi, nešto prirodno.

Treće je pitanje u svezi uravnoteženosti svećenika postavio meksički svećenik u ime Latinske Amerike. Ovdje se Papa zaustavio osobito na ljudskoj dimenziji svećenika. Kroz nekoliko je primjera Papa pokazao da svećenik nije ni „drvena Marija“ ni hladni namještenik, nego da mora očinski pristupiti ljudima. Svećenik kao otac imat će zdrav smisao za humor, ali znati će pristupiti i bolesniku, uhvatiti ga za ruku i saslušati, istaknuo je papa Franjo.

Četvrto je pitanje postavio đakon iz SAD-a koji se priprema za svećeničko ređenje. Njega je zanimalo koja je duhovnost dijecezanskoga svećenika. Papa je priznao da je to važno pitanje jer dijecezanski svećenici nisu redovnici s određenim utemeljiteljem i karizmom. Zatim je protumačio kako se duhovnost dijecezanskoga svećenika sažimlje u izrazu „pripadnost biskupiji“ (diocesanita). Time se želi reći da dijecezanski svećenik ima tri duhovne koordinate: svoga biskupa, zajedništvo prezbiterija i svoju župu. Iz toga proizlaze tri stava: dijecezanski svećenik prihvaća biskupa kao oca, druge svećenike članove iste biskupije kao braću, a svoje župljane kao djecu. Ako budete ostvarivali ova tri odnosa, postat ćete sveti, zaključio je Papa.

Posljednje pitanje Papi postavio je filipinski svećenik u ime azijskoga kontinenta, a odnosilo se na trajnu formaciju svećenika. Papa je u odgovoru naglasio četiri sastavnice svećeničke formacije: ljudsku, pastoralnu, duhovnu i zajedničarsku. Polazište formacije je svijest o vlastitoj ograničenosti i slabosti. Zatim je Papa iznio niz točaka koje mogu poslužiti kao svećenički ispit savjesti: Jesam li utonuo u suvremenu kulturu? Kako se ponašam na području virtualne komunikacije? Kakvi sadržaji ulaze preko mobitela u moje srce i onečišćuju ga? Jesam li vođen ohološću? Obuzima li me pohlepa za novcem i moći? Prepuštam li se lagodnom životu? i druga pitanja.

Na kraju je Papa zahvalio na pitanjima i obećao nazočnim bogoslovima i svećenicima da će moliti za njih, a oni neka mole za Papu i jedni za druge. Nakon molitve Anđeoskoga pozdravljenja i antifone „Salve Regina“, Papa je udijelio apostolski blagoslov. Posljednja ovakva audijencija Pape sa svećenicima i bogoslovima na studiju u Rimu održana je u svibnju 2014. godine.

Papa pohodio Pietrelcinu i San Giovanni Rotondo

Pietrelcina, 17.3.2018. (IKA) - Papa Franjo je 17. ožujka u prigodi stote obljetnice pojavljivanja stigmi (Kristovih rana) na tijelu svetog Pija iz Pietrelcine i 50. obljetnice njegove smrti posjetio svećevo rodno mjesto, Pietrelcinu i njegov grob u San Giovanni Rotondu. Osvrćući se na život toga svjetski poznatog modernog sveca, Papa je istaknuo njegovu ljubav prema siromasima, neprestanu molitvu i strpljivost, slušajući nevolje ljudi koji su kod njega tražili utjehu i Božje milosrđe. Sveti Pio je sin majčinske ljubavi Crkve. K njemu se hodočastili i Franjini predšasnici sv. Ivan Pavao II. i Benedikt XVI. U Pietrelcini Papa se osvrnuo na dug i plodan dio duhovnog života sv. Pija, pobožnog sina Crkve, koji je iskusio njezino majčinstvo i naučio se prepoznavati u siromasima Gospodinovo tijelo. Osvrćući se na teške trenutke, previranja i đavolske napade u životu sv. Pija, Papa je istaknuo važnost molitve. Prepuštajući se Isusu sve to nestaje. Ovaj jednostavan redovnik zadivio je svijet svojim životom koji je posvetio molitvi i strpljivom slušanju braće na čija je trpljenja postavljao mirisnu pomast Kristove ljubavi, rekao je Papa, navodeći njegovu bezuvjetnu vjernost Crkvi te pozvao nazočne na svjedočanstvo zajedništva, jedino se zajedništvom može nešto učiniti i izgraditi, dok se svađom gubi vrijeme, razara i pravi štetu. Kad netko misli reći nešto loše o drugima nek' se ugrize za jezik, jer će tako izbjeći svađu. Mjesta i Zemlja koja se svađa se ne razvijaju. Predložio je Nobelovu nagradu za starije osobe, jer su oni neprocjenjiva baština zajednice. Oni posjeduju blagodat i mudrost te svojim pamćenjem daju ljudima važno iskustvo života i potiče na življenje u punini. Osvrnuo se i na sudbinu mladih koji su zbog nezaposlenosti prisiljeni tražiti posao u drugim krajevima. Preporučio je svima da ujedine snage kako bi mladima dali konkretne perspektive za njihovu budućnost.

U San Giovanni Rotondu Papa je nakon posjeta bolnici o. Pija, Kući za ublažavanje boli, i malim pacijentima na onkološkom odjelu, te molitvom pokraj svećeva groba, tijekom mise u propovijedi primijetio kako se svi dive sv. Piju, ali nažalost malo njih ga imitira, premda bi mnogi stavili na stranicu velikih svetaca na facebooku „svida mi se“. Kršćanski život nije neki „svida mi se“, već dar. Kršćani bi morali živjeti i darivati se. Život miriše kad se dariva, kad se međutim drži za sebe postaje bljutav. Papa se osvrnuo na tri dragocjena dara baštine sv. Pija, tri vidljiva znaka koja su se odrazila u molitvi, jednostavnosti i razboritosti života. Upozorio je da se danas premalo moli i kada molimo često smo rastreseni stvarima koje trebamo učiniti te prestajemo moliti kako bismo prešli na besmisleno djelovanje. Molitva je gesta ljubavi, biti s Bogom i posvetiti mu život svijeta. To je snaga koja ujedinjuje dobre duše, pokreće svijet i obnavlja savjesti. Ističući jednostavnost, Papa je primijetio kako su Bogu najdraži maleni te se njima i objavljuje. To je put na kojem ga se susreće. Treba se spustiti i smanjiti kako bi se priznali potrebnima. Danas se odbacuje ljude, djecu i stare, jer nisu potrebni. U školama se uči „spartanstvo“ gdje se bacalo u ponore i slabu, bolesnu i hendikepiranu djecu. Danas se čini još gore stvari. Sve ono što ne proizvodi baca se. Na kraju se osvrnuo na razboritost, koju ne nalazimo u snazi velikih vrlina ni u snazi vlasti. Razborit nije onaj koji se pokazuje snažan niti ovaj koji odgovara zlom na zlo. Jedino razborito i nepobjedivo oružje je ljubav animirana vjerom, jer može razoružati snage zla. To je pouka sv. kapucina Pija, koji se mudro suočavao sa zlom poniznošću, poslušnošću, križem, nudeći bol za ljubav. Odlučno sredstvo bio je sakrament pomirenja. Sveti Pio žrtvovao je svoj život i bezbrojne muke, susrećući Gospodina u braći, zaključio je Papa.

Papa mladima: Budite spremni riskirati!

Vatikan, 19.3.2018. (IKA) - Odvažite se ići novim stazama, riskirajte, rekao je papa Franjo mladima u tijeku pripremnoga predsinodalnog sastanka mladih koji se ovih dana održava u Rimu, pozivajući pritom Crkvu da sluša mlade ljude, ne isključujući pritom nikoga. Prečesto govorimo o mladim ljudima, a da ih ne pitamo što misle, kazao je Sveti Otac i dodao da postoje oni koji su skloni „idolizirati“ mladost, kao i oni kojima je draže držati mlade ljude na sigurnoj udaljenosti, umjesto da im dopuste da budu akteri svoje budućnosti.

Papa je naveo svetopisamske primjere u kojima je Bog govorio putem mladih ljudi: Samuela, Davida i Daniela. Prisutnima je rekao da su Crkvi potrebni. Pozvani ste biti predstavnici mladih ljudi svijeta jer je vaš prinos neophodan, napomenuo je papa Franjo. To je zato što je predstojeća Biskupska sinoda poziv Crkvi da ponovno otkrije obnovljeni mlađahni dinamizam, navodi Papine riječi Radio Vatikan.

Sveti Otac rekao je da je on osobno čitao neke od e-mail poruka upitnika koji je tajništvo Biskupske sinode postavilo na Internet i napomenuo je da ga je pogodio poziv mladih koji su od odraslih zatražili da im budu blizu i da im pomognu u donošenju važnih odluka. Jedna je tako djevojka primijetila da mladim ljudima nedostaje referentna točka i da ih nitko ne potiče da aktiviraju resurse koje posjeduju. Ta je ista djevojka istaknula opasnosti s kojima su današnji mladi suočeni i zaključila pozivom: Pomognite našem mladom svijetu koji se sve više raspada! Papa Franjo je poziv djevojke opisao kao iskren i koji zahtijeva pažnju. Crkva mora učiti nove načine prisutnosti i bliskosti, istaknuo je.

Papa je podsjetio mlade ljude da se na ovom putovanju moraju odvažiti ići novim stazama, makar to uključivalo rizike. Moramo riskirati jer ljubav zna riskirati. Bez rizika mlada osoba stari i Crkva također stari. Iz tog razloga trebamo vas mlade ljude, živo kamenje Crkve s mladim licem, rekao je Sveti Otac. Pozvao je mlade ljude da se izraze slobodno i otvoreno. Vi ste akteri i važno je da govorite otvoreno. Jamčim vam da će se vaš prinos uzeti za ozbiljno, zaključio je papa Franjo.

Papa odgovarao na pitanja mladih

Vatikan, 19.3.2018. (IKA) - Papa je za vrijeme predsinodalnog susreta 19. ožujka odgovorio na pet pitanja mladih: djevojke iz Nigerije koja je žrtva prisilne prostitucije, mladog pravnik iz Francuske koji je ateist, argentinske učiteljice iz organizacije „Scholas Occurrentes“, ukrajinskog bogoslova i mlade kineske redovnice koja studira u Rimu.

Mlada Nigerijka opisala je svoje dramatično iskustvo žrtve trgovine ljudima i prisilne prostitucije koje je potpuno pogazilo njezino dostojanstvo i kako je zahvaljujući zajednici redovnica doživjela uskrnuće. Pitala je kako pomoći mladim ljudima osvijestiti si da je prisilna prostitucija zločin protiv čovječnosti? Napomenula je kako su brojni klijenti katolici. Papa je oštro osudio trgovinu ljudima, nazvavši ju zločinom protiv čovječnosti koji proizlazi iz bolesnog mentaliteta iskorištavanja žena. Riječ je o jednom od oblika suvremenog ropstva te je upozorio da klijenti, oni koji idu prostitutkama, čine zločin, oni su zločinci. Papa je također, kako prenosi Radio Vatikan, zatražio oprost za sve one katolike koji čine taj zločin te je pozvao mlade da se bore protiv tog zla, da se bore za dostojanstvo žena.

Drugo je pitanje postavio mladi pravnik iz Francuske koji je opisao svoje iskustvo traganja za smislom, govoreći o osjećaju praznine u svojoj nutrini. Papa Franjo mu je rekao

da je dobro što dopušta da to pitanje izađe na svjetlo dana i kako je važno u životu imati hrabrost govoriti otvoreno. Svjestan je da se ne može razgovarati sa svima o svemu, već je potrebno pronaći nekoga tko je mudar, bila ta osoba mlada ili stara, s kim ćemo moći razgovarati, koji se neće prestrašiti i koji će nas saslušati. Papa je kazao da treba dopustiti vlastita pitanja i osjećaje, napominjući da put razlučivanja traje čitav život.

Odgovarajući na pitanje argentinske učiteljice o suvremenim obrazovnim konceptima, Papa je istaknuo da nije dovoljno samo prenositi znanje, nego i sposobnost čuđenja. Rekao je da djecu treba poučiti trima jezicima: jeziku glave, odnosno da nauče misliti; jeziku srca ili ispravnom osjećanju; jeziku ruku ili izrađivanju, izgrađivanju. I ne samo to, potrebno je uskladiti te jezike: misliti kako osjećamo, i djelovati kako mislimo i osjećamo. Također je govorio o izazovu virtualnog svijeta koji ima svoje opasnosti, a na nama je da se naučimo koristiti njime i ne biti njegovi robovi.

Četvrto je pitanje Papi postavio bogoslov iz Ukrajine kojeg je zanimalo kako bi dušobrižnik trebao reagirati na složenost današnje kulture. Papa Franjo mu je u tom kontekstu odgovorio da svećenik treba najprije paziti da bude dio konkretne zajednice jer će samo tako doista biti Kristov svjedok. Osim toga upozorio je na opasnosti ogovaranja koje je neka vrsta terorizma, kao i na klerikalizam, kako je rekao - tu tešku bolest.

Na kraju je kineska redovnica Svetog Oca upitala kako reagirati na činjenicu što pojedine kulture ne daju mjesta Bogu. Papa je napomenuo da za svećenike i redovnike nije dovoljna samo duhovna izobrazba, nego i intelektualna, misionarska, izobrazba u zajedništvu, upozoravajući pritom na opasnost da osobe koje se odluče za duhovno zvanje pretjerano čuvamo od svijeta, jer bi to značilo gotovo kastrirati ih. Ne ih pretjerano štiti, poručio je papa Franjo, ističući kako ovo što govori o svećenicima i redovnicima, vrijedi i za laike.

Romska manjina u Mađarskoj pokreće radio-program u sklopu obitelji Radio Marije

Budimpešta, 19.3.2018. (IKA) – Romska manjina u Mađarskoj pokreće katolički radijski program u sklopu obitelji Radio Marija, objavila je nadbiskupija Hajdudorog a prenosi Kathpress. „Romano Maria Radio“ počeo će, kako je najavljeno, emitirati krajem studenoga. Radio će većinom emitirati na mađarskome jeziku, a bit će u službi ohrabrenja romske zajednice na njihovu putu vjere, istaknula je koordinatorica Anita Sarkozi-Olah. Želja je pokretača Radio Marije na romskome jeziku dati više prostora u javnosti i u Crkvi romskoj zajednici, potaknuti dijalog Roma s ostalim skupinama u društvu, te dati Romima katolicima prostor gdje mogu javno govoriti o svojoj povijesti, kulturi i tradiciji. Trenutačno se traže volonteri koji bi radili na radiju, te se prikupljaju molitve i duhovne pjesme na jezicima romske zajednice.

Prilog dokumenti

XX. redovito godišnje zajedničko zasjedanje BK BiH i HBK*Sarajevo, 14. ožujka 2018.*

Članovi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Hrvatske biskupske konferencije održali su svoje dvadeseto redovito godišnje zajedničko zasjedanje 14. ožujka 2018. u Nadbiskupskoj rezidenciji u Sarajevu, pod predsjedanjem vrhbosanskog nadbiskupa metropolita kardinala Vinka Puljića, predsjednika BK BiH, i zadarskog nadbiskupa Želimira Puljića, predsjednika HBK. U radu zasjedanja sudjelovala su 24 člana dviju biskupskih konferencija, dok su se trojica članova ispričala.

Apostolski nuncij u BiH nadbiskup Luigi Pezzuto sudjelovao je u uvodnom dijelu zasjedanja te u svom obraćanju istaknuo važnost susreta dviju biskupskih konferencija tijekom kojeg promišljaju o življenoj stvarnosti međusobnog zajedništva i načinima sve dublje povezanosti.

Biskupi su saslušali godišnje izvješće o radu Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu i Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu. Upoznati su s personalnim i aktualnim pitanjima u hrvatskim župama i misijama, s financijskim stanjem Fonda solidarnosti te s događanjima u 2017. i planovima za 2018. godinu kao i s nekim otvornim pitanjima i izazovima. Izrazili su zahvalnost članovima spomenutog Vijeća i djelatnicima dušobrižništva, a posebno svim svećenicima, đakonima, redovnicama i pastoralnim suradnicima i suradnicama u hrvatskim župama i misijama širom svijeta. I ovom prigodom potiču sve Hrvate katolike koji su otišli iz Republike Hrvatske, Bosne i Hercegovine i drugih zemalja u kojima su Hrvati autohtoni, da gaje povezanost s Katoličkom Crkvom tamo gdje žive i aktivno se uključuju u hrvatske župe i misije. Također potiču vlasti u republikama Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini da stvore uvjete za ostanak posebno mladih ljudi, ali i da pomognu svim onima koji bi se željeli vratiti u Republiku Hrvatsku ili u Bosnu i Hercegovinu.

Iz izvješća o službenom pohodu Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu biskupi su upoznati sa stanjem te novostima i promjenama u spomenutom Zavodu i radu Nadzornog odbora kao i o broju studenata u tekućoj akademskoj godini koji studiraju na deset rimskih crkvenih (sve)učilišta, a dolaze iz 15 biskupija Crkve u hrvatskom narodu. Također su izabrali sadašnjeg vicerektora preč. Marka Đurina na novi mandat te s radošću prihvatili izvješće o pozitivnom ozračju u Zavodu koji je od posebne važnosti za Crkvu u hrvatskom narodu.

U izvješću o provedbi akcije Tjedan solidarnosti s Crkvom i ljudima u BiH pod geslom „Da se ne ohladi ljubav mnogih“, biskupi su informirani o dobroj suradnji Hrvatskog Caritasa i Caritasa Bosne i Hercegovine. Zahvaljujući spomenutoj akciji, sufinancirani su brojni karitativni projekti u biskupijskima zajednicama u Bosni i Hercegovini kroz koje se pomaže starim i iznemoglim osobama, djeci i mladima u potrebi. Biskupi su, također, upoznati da je u isto vrijeme u Bosni i Hercegovini provedena karitativna akcija pod nazivom Nedjelja solidarnosti. Zahvaljuju svima koji svojim molitvama, priložima i karitativnim pothvatima pokazuju otvoreno srce za ljude u potrebi. Posebnu su pozornost posvetili teškom stanju u katoličkim župnim zajednicama koje su prognane tijekom rata te u njima sada živi mali broj vjernika. Svjesni potrebe da učine sve što im je moguće kako bi pomogli opstanak, ostanak i povratak posebno u takve župe, biskupi potiču sve ljude u vlasti da se snažnije zauzmu

oko ispravljanja nepravde te da se ponajprije tim ljudima pruži konkretna pomoć u stvaranju uvjeta za život dostojan čovjeka.

Na dnevnom redu zasjedanja bilo je i godišnje izvješće o radu Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij koja želi pomoći u rasvjetljenju bremenite prošlosti s prvotnim ciljem što detaljnijeg prikupljanja podataka o mogućim žrtvama ubijenima iz mržnje „prema vjeri“ (in odium fidei) za koje postoji mogućnost uzdizanja na čast oltara. Biskupi su izrazili zahvalnost biskupijskim povjerenicima i drugim članovima Komisije za njihov rad

Svjesni da je svećenička formacija odlučujuća za poslanje Crkve, biskupi su upoznati s potrebom dorade Temeljnih odredbi o svećeničkom odgoju i izobrazbi za dvije Biskupske konferencije u skladu s novim dokumentom Ratio Fundamentalitatis Institutionis Sacerdotalis. Dali su potporu za nastavak izrade programa za trogodišnju trajnu formaciju biskupijskih i redovničkih odgojitelja i odgojiteljica kroz suradnju Vijeća HBK za sjemeništa i duhovna zvanja i Vijeća za bogoslovna i Vijeća za mala sjemeništa BK BiH.

Biskupi su upoznati s tijekom priprema za Treći nacionalni susret hrvatskih katoličkih obitelji koji će se održati u Splitu i Solinu, 15. i 16. rujna 2018. pod geslom „Obitelj – izvor života i radosti“.

Biskupi su razmišljali o najboljim načinima suradnje HBK i BK BiH na liturgijskom planu u duhu Apostolskog pisma u obliku motu proprija pape Franje Magnum principium gdje se ističe kako „u biskupskim konferencijama u kojima se govori istim jezikom treba jamčiti i vjerno sačuvati smisao izvornog teksta prevedenih bogoslužnih knjiga“, i da to uvijek ima „odražavati jedinstvo rimskog obreda“.

Svi nazočni biskupi, u zajedništvu s apostolskim nuncijem u Bosni i Hercegovini nadbiskupom Luigijem Pezzutom, 13. ožujka 2018., na petu obljetnicu izbora pape Franje, slavili su misu u katedrali Srca Isusova u Sarajevu. Svečanom euharistijskom slavlju predsjedao je kardinal Vinko Puljić, a propovijedao nadbiskup Želimir Puljić. Također su, 14. ožujka 2018. slavili euharistiju u crkvi Sv. Ćirila u Metoda s bogoslovnom zajednicom i svećenicima u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu. Predsjedao je i propovijedao nadbiskup i metropolit splitsko-makarski Marin Barišić, predsjednik Vijeća HBK za sjemeništa i duhovna zvanja.

Misa - „Oče naš“ i lomljenje kruha*Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 14. ožujka 2018.*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o svetoj misi. Na Posljednjoj večeri, nakon što je Isus uzeo kruh i čašu vina i zahvalio Bogu, doznajemo da je „razlomio kruh“. Tome činu, u euharistijskoj liturgiji mise, odgovara lomljenje kruha, kojem prethodi molitva kojoj nas je Gospodin naučio.

Tako započinju obredi pričesti, kao nastavak hvale i molitve iz euharistijske molitve zajedničkim moljenjem „Očenaša“. To nije tek jedna od mnogih kršćanskih molitava, već je molitva Božje djece: to je velika molitva kojoj nas je Isus naučio. Naime, kad molimo „Očenaš“, molitvu koja nam je predana na dan našeg krštenja, u nama zatitraju isti oni osjećaji koji su bili u Kristu Isusu. Kad molimo „Očenaš“ molimo kao što je Isus molio. To je molitva koju je molio Isus i kojoj je nas naučio: kad su mu učenici rekli: „Učitelju, nauči nas moliti kao što ti moliš“. I Isus je tako molio. Tako

je lijepo moliti poput Isusa! Poučeni njegovu božanskom nauku, usuđujemo se obraćati Bogu nazivajući ga „Ocem“, jer smo ponovno rođeni kao njegova djeca po vodi i Duhu Svetom (usp. Ef 1, 5). Nitko ga, zapravo, ne bi mogao nazivati prisno „Abba“ a da nije rođen od Boga, bez nadahnuća Duha Svetoga, kao što to uči Pavao (usp. Rim 8, 15). Moramo razmišljati: nitko ga ne može zvati „Oče“ bez nadahnuća Duha. Koliko puta ima ljudi koji kažu „Oče naš“, ali ne znaju što govore. Jer da, on je Otac, ali osjetiš li kad kažeš „Oče“ da on je Otac, tvoj Otac, Otac čovječanstva, Otac Isusa Krista? Imaš li odnos s ovim Ocem? Kada molimo „Oče naš“ povezujemo se s Ocem koji nas ljubi, ali Duh nam daje ovu vezu, osjećaj da smo Božja djeca.

Koja bi nas molitva mogla bolje pripremiti za sakramentalno zajedništvo s njim od one kojoj nas je Isus poučio? Osim na misi, „Očenaš“ se moli, ujutro i navečer, u Jutarnjoj i Večernjoj molitvi časoslova; na taj način, sinovski stav prema Bogu i bratstvo s bližnjima pridonose tome da naši dani odišu kršćanskim duhom.

U molitvi Gospodnjoj – u „Očenašu“ – molimo za „kruh svagdašnji“, u kojem vidimo posebni podsjećaj na euharistijski kruh, koji nam je potreban da bismo živjeli kao Božja djeca. Molimo također: „oprosti nam duge naše“, a da bismo bili dostojni primiti od Boga oprostjenje trudimo se oprostiti onima koji su nas uvrijedili. A to nije lako. Oprostiti osobama koje su nas uvrijedile nije lako: to je milost za koju moramo moliti: „Gospodine, nauči me opraštati kao što si ti oprostio meni“. To je milost. Svojim snagama to ne možemo: oprostiti je milost Duha Svetoga. Tako, dok nam otvara srce Bogu, „Očenaš“ stvara u nama također raspoloživost za bratsku ljubav. Na kraju, molimo Boga i da nas „oslobodi od zla“ koje nas odvaja od Njega i razdvaja nas od naše braće. Dobro shvaćamo da su to vrlo prikladne molbe za našu pripravu za svetu pričest (usp. Opća uredba Rimskog misala, 81).

Naime, ono što tražimo u „Očenašu“ nastavlja se u molitvi svećenika koji, u ime svih, moli: „Izbavi nas, molimo, Gospodine, od svih zala, daj milostivo mir u naše dane“. A zatim dobiva svojevrstni pečat u obredu mira: najprije se zaziva od Krista da po daru svoga mira (usp. Iv 14,27) – tako različit od mira što ga daje svijet – Crkva raste u jedinstvu i miru, prema njegovoj volji; zatim, s konkretnom gestom koju razmjenjujemo među nama, izražavamo „crkveno zajedništvo i uzajamnu ljubav, prije negoli se pričestimo Sakramentom“ (OURM, 82). U rimskom obredu razmjena znaka mira, stavljena još od davnih vremena prije pričesti, usmjerena je prema euharistijskom zajedništvu. Prema opomeni sv. Pavla, ne smije se pristupati jednome Kruhu koji nas čini jednim Tijelom u Kristu, ako među nama ne vlada bratska ljubav i pomirenje (usp. 1 Kor 10, 16-17; 11, 29). Kristov mir ne može se pustiti korijenja u srcu nesposobnom živjeti bratstvo i ponovno ga uspostaviti nakon što ga se povrijedi. Mir daje Gospodin: on nam daje milost oprostiti onima koji su nas uvrijedili.

Nakon geste mira slijedi lomljenje kruha, po kojem je od apostolskih vremena čitavo euharistijsko slavlje dobilo me (usp. OURM, 83; Katekizam Katoličke Crkve, 1329). Lomljenje kruha, koje je učinio Isus na Posljednjoj večeri, je čin objavljenja koji je omogućio učenicima da ga prepoznaju nakon uskrsnuća. Sjetimo se učenika iz Emausa, koji, govoreći o susretu s Uskrslim, pripovijedaju „kako ga prepoznaše u lomljenju kruha“ (Lk 24, 30-31.35).

Lomljenje euharistijskog kruha praćeno je zazivom „Jaganjče Božji“, slika kojom se poslužio Ivan Krstitelj kada je pokazao u Isusu onoga „koji odnosi grijeh svijeta“ (Iv 1, 29). Biblijska slika janjeta govori o otkupljenju (usp. Izl 12, 1-14; 53, 7; 1 Pt 1, 19; Otk 7, 14). U euharistijskom kruhu,

koji se lomi za život svijeta, zajednica sabrana na molitvu prepoznaje pravog Jaganjca Božjeg, to jest Krista Otkupitelja, i moli ga: „Smiluj nam se... daruj nam mir“.

„Smiluj nam se“, „daruj nam mir“ su zazivi koji nam, od molitve „Očenaš“ do lomljena kruha, pomažu da oraspoložimo duh za sudjelovanje na euharistijskoj gozbi, izvoru zajedništva s Bogom i s braćom.

Ne zaboravimo veliku molitvu: onu kojoj nas je Isus naučio. To je molitva kojom se on obraćao Ocu i ta nas molitva pripravlja na pričest.

Svi smo pozvani postati „pšenično zrno“

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 18. ožujka 2018.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnje Evanđelje (usp. Iv 12, 20-33) opisuje zgodu koja se dogodila u posljednjim danima Isusova života. Prizor se odvija u Jeruzalemu, gdje se on nalazi na blagdan židovske Pashe. Neki Grci su također stigli u prigodi te proslave; to su muškarci nadahnuti vjerskim osjećajima, privučeni vjerom židovskog naroda i koji su, nakon što su čuli za tog velikog proroka, prišli Filipu, jednom od dvanaest apostola, i rekli mu: „htjeli bismo vidjeti Isusa“ (r. 21). Ivan naglašava ovu rečenicu, usredotočenu na glagol „vidjeti“, koja u rječniku evanđelista znači ići onkraj pojavnosti kako bi se shvatilo misterij neke osobe. Glagol „vidjeti“ koji koristi Ivan znači doći tjelesnim očima do srca, vinuti se umom do intime osobe, unutar osobe.

Isusova reakcija iznenađuje. On ne odgovara s „da“ ili „ne“, već kaže: „Kucnuo je čas da se Sin Čovječji proslavi“ (v.23). Ove riječi, koje na prvi pogled ignoriraju pitanje tih Grka, zapravo daju pravi odgovor, jer oni koji žele znati Isusa moraju gledati u križ, gdje se otkriva njegova slava. Gledati unutar križa. Današnje Evanđelje nas poziva da upravimo svoj pogled na raspelo, koje nije ukrasni predmet ili detalj na odjeći – koji se ponekad zloupotrebljava! – već je vjerski znak koji treba razmatrati i razumjeti. U slici Isusa raspelog objavljuje se otajstvo smrti Sina kao najviši čin ljubavi, izvor života i spasenja ljudi svih vremena. U njegovim smo ranama ozdravljeni.

Mogu razmišljati: „Kako ja gledam raspelo? Kao umjetničko djelo, da vidim je li lijepo ili ne? Ili gledam unutar, unutar rana Isusovih sve do njegova srca? Gledam li otajstvo Boga satrvenog do smrti, poput roba, poput zločinca?“ Ne zaboravite ovo: treba gledati raspelo, ali gledati ga unutra. Postoji ona lijepa pobožnost moljenja Očenaša za svaku od pet rana: kad molimo Očenaš pokušavamo ući kroz rane Isusa unutra, unutra, upravo u njegovo srce. I tamo ćemo naučiti veliku mudrost Kristova otajstva, veliku mudrost križa.

I da bi objasnio značenje svoje smrti i uskrsnuća, Isus se koristi jednom slikom i kaže: „ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat ro“ (r. 24). Želi jasno naglasiti da njegov ekstremni svršetak – to jest križ, smrt i uskrsnuće – je čin plodnosti – njegove su nas rane izliječile – plodnost koja će donijeti plod za mnoge. Tako uspoređuje sebe sa zrnom pšenice koje trunući u zemlji rađa novi život. Utjelovljenjem Isus je došao na zemlju; ali to nije dovoljno: On također mora umrijeti, da otkupi ljude od ropstva grijeha i dadne im novi život pomiren u ljubavi. Rekao sam „da otkupi ljude“, ali da bi otkupio mene, tebe, sve nas, On je platio tu cijenu. To je Kristovo otajstvo. Idi prema njegovim ranama, uđi, kontempliraj; vidi Isusa, ali iznutra.

I ova dinamika zrna pšenice, postignuta u Isusu, mora se također ostvariti u nama njegovim učenicima: pozvani smo

usvojiti ovaj pashalni zakon gubljenja života da bismo primili novi i vječni život. A što znači izgubiti život? To jest što znači biti zrno pšenice? To znači manje misliti na same sebe, na osobne interese i znati „vidjeti“ i ći ususret potrebama našeg bližnjeg, pogotovo onih posljednjih. Činiti s radošću djela ljubavi prema onima koji trpe u tijelu i duhu je najautentniji način življenja evanđelja, to je neophodni temelj za naše zajednice da rastu u bratstvu i uzajamnom prihvaćanju. Želim vidjeti Isusa, ali vidjeti ga iznutra. Uđi u njegove rane i kontempliraj tu ljubav njegova srca prema tebi, tebi, tebi, meni, prema svima.

Neka nama Djevica Marija, koja je uvijek držala pogled upravljen na svoga Sina, od jaslara u Betlehemu do križa na Kalvariji, pomogne susresti ga i upoznati ga onakvim kakvim on želi da ga upoznamo, kako bismo živjeli prosvijetljeni od Njega i donosili u svijet plodove pravde i mira.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

□

Jučer sam posjetio Pietrelcinu i San Giovanni Rotondo. Pozdravljam od srca i zahvaljujem zajednicama biskupija Benevento i Manfredonia, biskupima – mons. Accrocci i mons. Castoru – posvećenim osobama, vjernicima, vlastima; hvala na toplom gostoprimstvu, sve vas nosim u svom srcu, a osobito bolesnike iz doma Casa Sollievo della sofferenza, starije i mlade. Zahvaljujem onima koji su pripremili ovaj posjet koji zaista neću zaboraviti. Neka nas Padre Pio sve blagoslovi.

Želim svima ugodnu nedjelju. Molim vas, nemojte zaboraviti moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!